

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A KATE DANIELS NOVELLA

MAGIC GIFTS

ILONA
ANDREWS

SİHİRLİ HEDİYELER

Telif Hakkı © 2011 ILONA ANDREWS, INC.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Sorumluluk Reddi: Bu roman okuyucularımıza bir tatil hediyesidir. Ön Okuyucu Kopyası olarak sağlanmıştır: hatalar ve yazım yanlışları içerebilir ve hiçbir koşulda satılamaz. Eğer bu romanı satın aldıysanız, size satan kişi paranızı çalmıştır.

Kapak Ilona Andrews, Inc.

Sihirli Hediyeler

Ilona Andrews

Teşekkür

Liv Haines Gauthier ve babasına İskandinav isimleri konusundaki uzmanlıkları için teşekkür ederiz. Hasna Saadani, Chrissy Peterson, Ying Chumnongsaksarp, Nicole Snyder, Nichole Walford ve Kathy Faircloth'a son dakika okumaları ve tavsiyeleri için teşekkür ederiz. Son olarak, bizimle birlikte olduğunuz için siz okuyucularımıza teşekkür etmek istiyoruz.

Birinci Bölüm

İçeride telefonumuzun çaldığını duyduğumda Cutting Edge Investigations'ın ofis kapısından on adım uzaktaydım. Ne yazık ki ofisin anahtarı eşofmanımın cebindeydi ve o anda omuzlarımda duran dokunaçlardan damlayan soluk pembe balçıkla doluydu. Dokunaçlar yaklaşık yetmiş kilo ağırlığındaydı ve omuzlarım bundan hiç hoşlanmamıştı.

Arkamda, en iyi arkadaşım ve suç çözme ortağım Andrea, yaratığın geri kalanı olan şişkin et kütesini kaydırarak yeniden düzenledi. "Telefon."

"Duydum." Balçıkla yapışmış olan cebimi karıştırdım. Soğuk ıslaklık parmaklarımdan arasından kayıp gitti. İğrenç. "Kate, bu bir müşteri olabilir."

"Anahtarı bulmaya çalışıyorum."

Müşteriler para demekti ve para da azdı. Cutting Edge kapılarını üç ay önce açmıştı ve az da olsa ödeme yapan işler alıyorduk ama bunların çoğu berbattı. Şehrin önde gelen koruma ekibi Red Guard'ın iyi tavsiyelerine rağmen, müşteriler bizi işe almak için aceleyle kapımızı çalmıyordu.

Dünyamız sihirli dalgalar tarafından kuşatılmıştı. Bizi rastgele sular altında bırakıyor, teknolojiyi boğuyor ve arkalarında canavarlar bırakıyorlardı. Bir an ateş topları ve şimşekler saçan haydut büyücüleriniz olurken, bir sonraki an büyü ortadan kayboluyor ve polisler artık çalışır durumda olan ateşli silahlarıyla söz konusu büyücülerini vuruyordu.

Ne yazık ki sihirli dalgaların sonuçları her zaman onlarla birlikte ortadan kalkmıyordu ve Atlanta'da sihirli tehlikeyle başa çıkmak için birçok kurum ortaya çıkmıştı. Hepsi de bizden çok daha uzun süredir iş başındaydı: polisler,...

Paralı Askerler Birliği, bir dizi özel şirket ve büyük goril, Merhametli Yardım Tarikatı. Tarikat ve şövalyeleri insanlığı tüm tehditlere karşı korumayı kendilerine görev edinmişlerdi ve bunu da kendi şartlarına göre yapıyorlardı. Hem Andrea hem de ben bir noktada Tarikat için çalışmıştık ve ikimiz de dostane olmayan koşullarda ayrıldık. İtibarımız pek parlak değildi, bu yüzden bir iş bulduğumuzda, şehirdeki diğer herkes çoktan reddetmişti. Hızla Atlanta'nın son çare içine dönüşüyorduk. Yine de her başarılı iş, adımızın yanında bir onay işaretiydi.

Telefon ısrarla çaldı.

Son işimiz Green Acres Ev Sahipleri Derneği'nden geldi; dernek bu sabah kapımıza gelerek dev bir denizanasının banliyölerinde dolaştığını ve mahallenin kedilerini yediği için gelip onu almamızı rica etti. Görünüşe göre yarı saydam denizanası, içinde yarı sindirilmiş kedi cesetleriyle yüzüyordu ve mahallenin çocukları çok üzgündü. Polisler onlara bunun bir öncelik olmadığını, çünkü denizanasının henüz hiçbir insanı yemediğini ve Mercenary Guild'in bin dolardan daha az bir fiyata ondan kurtulamayacağını söyledi. Ev sahibi bize 200 dolar teklif etti. Akklı başında hiç kimse o fiyata bu işi yapmaz.

Bütün günümüzü aldı. şimdi de lanetli şeyden düzgün bir şekilde kurtulmamız gerekiyordu, çünkü büyülu yaratıkların cesetleriyle uğraşmak Rus ruleti oynamak gibiydi. Bazen hiçbir şey olmuyor, bazen de ceset, hissedebilen etobur bir protoplazma birikintisine dönüşmek ya da bir metre uzunluğunda kan emici sülükler yumurtadan çıkarmak gibi eğlenceli şeyler yapıyordu.

Denizanasının ağırlığı aniden omuzlarımdan kayboldu. Cebimi karıştırdım ve parmak uçlarım soğuk metale kaydı. Anahtarı çekip çıkardım, kilide soktum ve ağır takviyeli kapıyı açtım. Aha! Zafer.

Kapıdan içeri daldım ve telefona doğru koştum. Bir saniye geç ulaştım ve telesekreter açıldı. "Kate," dedi Jim'in sesi. "Aç şu telefonu."

Telefondan sanki yanıyormuş gibi uzaklaştım. Bu görüşmenin ne hakkında olduğunu çok iyi biliyordum ve hiçbirini istemiyordum.

"Kate, orada olduğunu biliyorum." "Hayır, değilim," dedim.

"Er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın." Başımı salladım. "Hayır, yapmayacağım."

"Ara beni." Jim telefonu kapattı.

Kapıya döndüm ve Andrea'nın kapıdan geçişini izledim. Onun arkasında, denizanası kendi başına kapı aralığından geçti. Gözlerimi kırptım. Denizanası gelmeye devam etti. Kapıdan çıktı, döndü ve Curran'ın onu elinde taşıdığını gördüm, sanki üç yüz kiloluk et yığını bir tabak krepten daha ağır değilmiŞ gibi. Canavar Lordu olmak güzel.

"Nereye?" diye sordu.

"Arka oda," dedi Andrea. "Buyurun, size göstereyim."

Onları takip ettim ve Curran'ın denizanasını biyolojik tehlike konteynerine yerleştirmesini izledim. Kapağı yerine kaydırđı, kelepçeleri kilitledi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Onu balçığa bulamamak için yapışkan kollarımı uzattım, öne doğru eğildim ve Canavar Lordu'nu öptüm. Tadı dış macunu ve Curran gibiydi ve dudaklarını dudaklarımda hissetmek bana berbat günü, faturaları, müşterileri ve kıyafetlerimi ıslatan iki galon balçığı unutturdu. Öpüşmemiz sadece birkaç saniye sürmüştü ama bir saat de sürmüş olabilirdi, çünkü ayrıldığımızda tüm sıkıntılarımı geride bırakıp eve dönmüş gibi hissettim.

"Hey," dedi gri gözleri bana gülümseyerek.

"Selam."

Arkasından Andrea gözlerini devirdi. "Ne oldu?" Ona sordum.

Curran ofisimi neredeyse hiç ziyaret etmezdi, özellikle de akşamları. Atlanta'dan tüm ateşle nefret ederdi.

süpernova. Teoride Atlanta'ya karşı değildim - sihirli dalgalar tarafından yarı erozyona uğratılmıştı ve çok yanıyordu - ama kalabalıklarla ilgili bir sorunum vardı. İş günüm bittiğinde, fazla oyalanmadım. Doğruca Atlanta Şekil Değiştiren Sürüsü'nün ve Tüylü Majesteleri'nin ikamet ettiği Keep'e yöneldim.

"Yemeğe gideriz diye düşünmüştüm," dedi. "Dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu."

Teknik olarak hiç yemeğe çıkmamıştık. Oh, şehirde birlikte yemek yemiştik ama bu genellikle kazara olmuştu ve o zamanların çoğunda başka insanlar da vardı ve sıklıkla şiddet içeren bir olayla sonuçlanıyordu.

"Olay nedir?"

Curran'ın sarı kaşları bir araya geldi. "Seni yemeğe çıkarmam için özel bir durum mu olması gerekiyor?"

Evet. "Hayır."

Bana doğru eğildi. "Seni özledim ve eve gelmeni beklemekten yoruldum. Gel benimle bir şeyler atıştır."

Bir ısırık almak kulağa harika geliyordu ama Andrea burada tek başına kalacaktı. "Denizanasını almak için Biyolojik Tehlikenin buraya gelmesini beklemem gerekiyor."

Andrea, "Ben hallederim," diye teklif etti. "Git, ikimizin burada oturmasının bir yararı yok. Zaten halletmem gereken bazı şeyler var."

Tereddüt ettim.

"Ben de senin kadar iyi form imzalayabilirim," diye bilgilendirdi Andrea beni. "Ve benim imzam sarhoş bir tavuğun çamura attığı çiziklere benzemiyor."

"İmzam gayet iyi, çok teşekkür ederim." "Evet, evet. Git biraz eğlen."

Curran'a "Duş almam lazım," dedim. "On dakika sonra görüşürüz."

*** **

Cuma günüydü, ılık bir bahar gecesinde saat sekizdi, saçlarım taranmıştı, giysilerim temiz ve balçıksızdı ve

Canavar Lord ile çıkıyordum. Curran sürdü. Yola konsantre olarak çok dikkatli kullanıyordu. Araba kullanmayı büyüdüğünde öğrendiğine dair bir his vardı içimde. Ben de dikkatli sürüyordum, çünkü arabanın her an arıza yapmasını bekliyordum.

Sürücü koltuğundaki Curran'a baktım. Şu anda olduğu gibi dinlenirken, rahatlamış ve araba kullanırken bile bir tür sarmal güç yayıyordu. Öldürmek için yaratılmıştı, vücudu sert, güçlü kaslar ve esnek bir çevikliğin karışımıydı ve kendini taşıma şeklindeki bir şey şok edici bir şiddet potansiyelini ve bunu kullanma hakkını telkin ediyordu. Vücudunun izin verdiğinden çok daha geniş bir alanı işgal ediyor gibiydi ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Bu şiddet vaadi eskiden beni korkuturdu, bu yüzden bir kısmı ortaya çıkana kadar onu yemlerdim. Şimdi onu kabullendim, tıpkı onun benim yatağımın altında bir kılıçla uyuma ihtiyacımı kabul ettiği gibi.

Curran beni bakarken yakaladı. Kollarındaki oymalı kasların şişmesine izin vererek esnedi ve göz kırptı. "Selam bebeğim."

Gülmekten kırıldım. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Arirang," dedi Curran. "Güzel bir Kore mekânı, Kate. Masalarda kömür ızgaraları var. Sana et getiriyorlar ve istediğin şekilde pişiriyorsun."

Anladım. Kendi haline bırakılan Curran sadece et tüketir, arada bir de tatlı yedi. "Bu benim için iyi ama vejetaryen Majesteleri ne yiyecek?"

Curran bana düz bir bakış attı. "Onun yerine her zaman bir hamburgerciye gidebilirim."

"Yani boğazımdan aşağı bir hamburger atıp arka koltukta sevişmeyi mi bekliyorsun?"

Sırıttı. "İstersen bunun yerine ön koltukta da yapabiliriz. Ya da arabanın kaputunda."

"Arabanın kaputunda yapmayacağım."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Neden ben?

"Kate?"

"Aklını yolda tut, Furriness."

Şehir büyüyle çarpılmış, hırpalanmış ve yara bere içinde ama hâlâ ayakta, yuvarlanıp gidiyordu. Gece yıkıntıları yutmuş, bir zamanların kudretli, yüksek binalarının hüzünlü kabuklarını gizliyordu. Büyünün pençelerine dayanmak için ahşap, taş ve tuğladan elle inşa edilmiş yeni evler sokakları çevreliyordu.

Camı açtım ve gecenin içeri girmesine izin verdim. Arabanın içine süzüldü, baharla birlikte uzaktaki bir ateşten çıkan odun dumanını da getirdi. Bir yerlerde yalnız bir köpek can sıkıntısından havlıyordu, her havlama uzun bir duraksama ile noktalanıyordu, muhtemelen sahiplerinin onu içeri alıp almayacağını görmek için.

On dakika sonra, artık Asya mağazalarına ev sahipliği yapan eski ofis binaları tarafından korunan uzun ve boş bir otoparka girdik. En uçta, üzerinde Arirang yazan bir tabelayla işaretlenmiş, kocaman vitrinleri olan tipik bir taş bina duruyordu.

"Burası mı?"

"Mhm," dedi

Curran.

"Buranın bir Kore restoranı olduğunu söylediğini sanıyordum." Nedense ben burayı kiremit çatılı ve geniş verandalı bir hanok evi sanmıştım.

"Öyle."

"Western Sizzlin'e benziyor." Aslında, muhtemelen eskiden Western Sizzlin'di.

"Bana güvenecek misin? Burası güzel bir yer..." Curran fren yaptı ve sürü cipi gıcırdayarak durdu.

İskelet gibi zayıf iki vampir restoranın ön tarafında oturmuş, başlarına geçirdikleri zincirlerle atların korkuluklarına bağlanmışlardı. Solgun, tüysüz, kösele gibi kurumuş olan bu ölümsüzler, çılgınca parlayan gözlerle bize bakıyorlardı. Ölüm onların idraklerini ve iradelerini ellerinden almış, geride sadece kana susamış akılsız beden kabukları bırakmıştı. Kan emiciler kendi başlarına canlı olan her şeyi katlediyor ve nefes alan hiçbir şey kalmayana kadar öldürmeye devam ediyorlardı. Boş zihinleri, onları uzaktan kumandalı arabalar gibi telepatik olarak yönlendiren büyücüler için mükemmel bir araçtı.

Curran ön camdan ölümsüzlere baktı. Vampirlerin yüzde doksani, bir şirket ve bir araştırma enstitüsünün garip bir karışımı olan People'a aitti. İkimiz de People'dan ve temsil ettikleri her şeyden nefret ediyorduk.

Dayanamadım. "Buranın güzel bir yer olduğunu söylediğini sanıyordum."

Arkasına yaslandı, direksiyonu kavradı ve uzun bir hırıltı çıkardı, "Argh."

Kıkırdadım.

"Kim seyir halindeyken bir restoranda durur ki?" Curran direksiyonu biraz sıktı. İniltili bir ses çıkardı.

Omuz silktim. "Belki de denizciler acıkmıştır."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Gazino'dan bu kadar uzakta devriye geziyorlar demektir. Ne oldu, aniden acıktılar mı?"

"Curran, boş ver şu lanet kan emicileri. Yine de gidip bir randevu alalım."

Birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Dünya göz kırptı. Büyü görünmez bir tsunami gibi üzerimize aktı. Restoranın üzerindeki neon tabela soldu ve üzerinde elle üflenmiş camdan yapılmış ve yüklü havayla doldurulmuş daha büyük, parlak mavi bir tabela tutuştu.

Uzandım ve Curran'ın elini sıktım. "Hadi, sen, ben, bir tabak zar zor kızartılmış et, harika olacak. Eğer denizcileri görürsek, çatallarını tutuş şekilleriyle dalga geçebiliriz."

Arabadan indik ve içeri yöneldik. Kan emiciler hep bir ağızdan bize baktılar, gözleri sönmekte olan bir ateşin külleri altında gömülü, için için yanan iki kömür gibiydi. Zihinlerini hissettim, ikiz sıcak acı noktaları, navigatörlerin iradeleri tarafından güvenli bir şekilde kısıtlanmıştı. Bir hata yaparlarsa o kömürler tutuşup her şeyi tüketen bir alev dönüşebilirdi. Vampirler asla doymayı bilmezler. Asla doymazlar, öldürmeyi asla bırakmazlar ve serbest bırakılırlarsa, dünyayı kana boğarlar ve öldürecek bir şey kalmadığında açlıktan ölürler.

Zincirler onları tutamazdı - baklalar en iyi ihtimalle bir inçin sekizde biri kalınlığındaydı. Böyle bir zincir büyük bir köpeği bile zapt edebilirdi. Bir vampir zinciri koparır ve farkına bile varmazdı ama kan emiciler zincirlenirse halk kendini daha iyi hissedirdi.

Vampirleri geçtik ve restorana girdik.

Arirang'ın içi loştu. Fenerler, renkli cam tüplerinin içindeki yüklü hava sihirle reaksiyona girdiğinden duvarlarda yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Her bir feylantern elle üflenerek güzel bir şekle sokulmuştu: parlak mavi bir ejderha, zümrüt bir kaplumbağa, mor bir balık, tek boynuzlu at boynuzlu turkuaz tıknaz bir köpek... Kabinler duvarlara sıralanmıştı, masaları ahşaptan düz dikdörtgenlerdi. Zeminin ortasındaki dört büyük yuvarlak masada, metal davlumbazların altında yerleşik kömür ızgaraları bulunuyordu.

Restoranın yarısı doluydu. Sağ tarafımızdaki iki kabinde genç bir çift, yirmili yaşlarda siyah saçlı bir adam ve sarışın bir kadın, ikincisinde ise orta yaşlı iki adam oturuyordu. Genç çift sessizce sohbet ediyordu. İyi giyimli, rahat, rahat, bakımlı. Bire on bu kişiler kan emicileri ön tarafa park eden kılavuzlardı. Kumarhanede yedi tane Ölülerin Efendisi vardı ve ben onları simaen tanıyordum. Ne adamı ne de kadını tanıyabildim. Ya bu ikisi şehir dışından ziyarete gelmişlerdi ya da üst düzey kalfalardı.

Yan kabindeki yaşlı adamların ikisi de silahlıydı. Yakın olanı kısa bir kılıç taşıyordu ve bunu yanındaki koltuğun üzerine koydu. Arkadaşı tuzluğa uzandığında, kazağı yan kılıfındaki silahı kucakladı.

En sağ köşedeki adamların arkasında, otuzlu yaşlarında dört kadın yüksek sesle gülüyordu - muhtemelen çakırkeyiftiler. Diğer tarafta iki genç kıızı olan bir aile ızgarada yemek pişiriyordu. Büyük kız biraz benim gözetimimdeki Julie'ye benziyordu. İki iş kadını, yürümeye başlayan çocuklu başka bir aile ve yaşlı bir çift müşterileri tamamlıyordu. Tehdit yok.

Hava, açık ateşte kavrulmuş etin, pişmiş sarımsağın ve tatlı baharatın lezzetli aromasıyla dolup taşıyordu. Ağzım sulandı. Bu sabah bir sokak satıcısından ekmek aldığımdan beri bir şey yememiştim. Midem gerçekten ağrıyordu.

Düz siyah pantolon ve siyah tişört giymiş bir garson bizi katın ortasındaki bir masaya götürdü. Curran ve ben karşılıklı sandalyelere oturduk - ben arka kapıyı görebiliyordum, o ise ön girişi görebiliyordu. Sıcak çay sipariş ettik. Otuz saniye sonra bir tabak patates kızartmasıyla birlikte geldi.

"Aç mısın?" Curran sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

"Dört kişilik kombinasyon tabağı," diye emretti Curran.

Onun açlığı ile benim açlığım farklı şeylerdi. Garson gitti.

Curran gülümsedi. Mutlu ve içten bir gülümsemeydi bu ve onu çekicilikten karşı konulmazlığa fırlattı. Toplum içinde pek sık gülümsemezdi. Bu samimi gülümseme genellikle yalnız olduğumuz özel anlara saklanırdı.

Uzandım, hâlâ nemli olan örgümün bandını çektim ve parmaklarımı içinden geçirerek saçımı çözdüm. Curran'ın bakışları ellerime takıldı. Bir kedinin ipe çekilen bir folyo parçasına odaklanması gibi parmaklarıma odaklandı. Başımı salladım ve saçlarım uzun, koyu bir dalga halinde omuzlarıma düştü. İşte böyle. Şimdi ikimiz de herkesin içinde özeldik.

Curran'ın gri gözlerinde küçük altın kıvılcımlar dans ediyordu. Kirli şeyler düşünüyordu ve gülümsemesindeki hınzırlık yanından geçip ona dokunmak istememe neden oldu.

Beklemek zorundaydık. Arirang'ın zemininde ateşli seks yapmanın bizi ömür boyu yasaklatacağından oldukça emindim. Yine de buna değebilirdi.

Çayımı selamlamak için kaldırdım. "Randevumuza."

Fincanını kaldırdı ve hafifçe birbirimize tokuşturduk.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Önce, bazı banliyölerde dev bir denizanasını kovaladım. Sonra Biohazard ile tartışım ve

Çünkü bunun bir Balık ve Oyun meselesi olduğunu iddia ettiler. Sonra Fish and Game'i aradım ve onları Biohazard çağrısına dahil ettim ve sonra ikisinin tartışmasını ve birbirlerine isim takmalarını dinlemek zorunda kaldım. Gerçekten çok yaratıcıydılar."

"Sonra Jim aradı," dedi

Curran. Yüzümü buruşturdum.

"Evet, o da var."

"Güvenlik şefimizden kaçmanızın özel bir nedeni var mı?" Curran sordu.

"Teyzemin Paralı Askerler Loncası'nın başkanını nasıl öldürdüğünü hatırlıyor musun?"

"Unutulacak bir şey değil," dedi.

"Hâlâ kimin sorumlu olacağı konusunda tartışıyorlar."

Curran bana baktı. "Bu ne kadardı, beş ay önce mi?"

"Demek istediğim tam olarak bu. Bir tarafta eski askerler var,

deneyim sahibi kişiler. Diğer tarafta ise destek personeli var. Her iki grup da Solomon'un vasiyetinin bir sonucu olarak Lonca'da aşağı yukarı eşit paya sahip ve birbirlerinden nefret ediyorlar. İşler ölüm tehdidine doğru gidiyor, bu yüzden kimin yetkili olduğuna karar vermek için bir tür nihai hakemlik yapıyorlar."

Curran, "Kilitlenmiş olmaları dışında," diye tahmin etti.

"Evet, öyle. Görünüşe göre Jim bu eşitliği benim bozmam gerektiğini düşünüyor."

Lonca'nın şimdi ölü olan kurucusu gizli bir şekil değiştirdi. Lonca'nın yüzde yirmisini Sürü'ye bırakmıştı. Paralı Askerler Loncası kilitli kaldığı sürece kimse ödeme alamıyordu ve Sürü alfaları bu gelir akışının yeniden başlamasını istiyordu. Onlar Jim'e, Jim de bana baskı yaptı.

Lonca'da kıdemli sayılmama yetecek kadar yıl geçirdim. Jim de aynı şekilde yıllarını vermişti ama benden farklı olarak kimliğini yarı gizli tutma lüksüne sahipti. Çoğu asker onun Sürü'de yüksek mevkilerde olduğunu bilmiyordu.

Mahremiyetim yoktu. Ben Sürü Eşi'ydim. Curran'la birlikte olmanın bedeli buydu ama bundan hoşlanmak zorunda değildim.

Majesteleri ayını içti. "Anlaşmazlığı çözmeye can atmıyor musunuz?"

"Pislik yemeyi tercih ederim. Bu, Mark ve Dört Atlı'nın liderliğindeki emektarlar arasında ve onlar birbirlerinden nefret ediyorlar. Bir uzlaşmaya varmakla ilgilenmiyorlar. Sadece bir konferans masasının üzerinden birbirlerine çamur atmak istiyorlar."

Gözlerinde şeytani bir ışık parladı. "Her zaman B planını uygulayabilirsin."

"enelerini kapatıp işbirliği yapana kadar herkesi öldüresiye dövmek mi?"

"Aynen öyle."

Bu beni daha iyi hissettirirdi. "Onun yerine her zaman senin yönteminle yapabilirim."

Curran sarışın kaşlarını kaldırdı.

"Herkes altına işeyene kadar kükre."

Yüzünde kendinden memnun bir gölge titreşti ve kayboldu, yerini masumiyet aldı. "Bu saçmalık. Ben son derece makul biriyim ve neredeyse hiç kükremem. Birkaç kafayı birbirine vurmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum."

Atlanta'nın Canavar Lordu, nazik ve aydın bir hükümdar. "Ne kadar ilericisiniz, Majesteleri."

Bir sırtıma daha yaptı.

Yanımızdaki kabinde oturan erkek büyücü masanın altına uzandı ve gül ağacından dikdörtgen bir kutu çıkardı. Bire on, içinde bir çeşit mücevher vardı.

Curran'a başımı salladım. "Senin sıran. Günün nasıl geçti?"

"Meşguldü ve uğraşmak istemediğim aptalca şeylerle doluydu."

Sarışın kadın kutuyu açtı. Gözleri parladı.

"Fareler satın aldıkları bazı dairelerle ilgili bir tür iç anlaşmazlık yaşıyorlar. özmek bütün gün sürdü." Curran omuz silkti.

Kadın kutudan altın bir kolye çıkardı. Soluk altından, bir buçuk santim genişliğinde, parçalı bir yaka şeklindeki bu kolye, feylan ışığında parıldıyordu.

Bize biraz daha çay koydum. "Ama sen galip geldin."

"Elbette." Curran fincanından içti. "Biliyor musun, bu gece şehirde kalabiliriz."

"Neden?"

"Çünkü bu şekilde oyalanmadan önce Keep'e dönmek için bir saat araba kullanmak zorunda kalmayız."

Heh.

Bir çığlık beni ayağa kaldırdı. Kabinde, sarışın büyücü kolyeyi pençeliyor, nefes nefese kalıyordu. Adam ona bakıyordu, yüzü dehşet dolu bir maskeye dönüşmüştü. Kadın boğazını tırmıklayarak etini oydu. Kuru bir patlamayla boynu kırıldı ve yere yığıldı. Adam yere atladı ve kolyeyi çekiştirmeye başladı. "Amanda! Aman Tanrım!"

Onun ötesinde iki çift kırmızı vampir gözü pencereden bize bakıyordu.

Hay aksi. Sırtımdaki kınından Avcıyı çıkardım. Hortlağı hissedenden efsunlu kılıcın soluk bıçağı terleyerek havaya beyaz buharlar saçtı.

Vampir gözlerinin donuk karmin ışıltısı canlı bir kızıla dönüştü. Kahretsin. Restoran menüsünü yeni insanlarla güncellemiş.

Curran'ın kollarında et kaynadı. Kemikler büyüdü, kaslar kaygan ipler gibi büküldü, deri yeni bedenini kapladı ve kürk filizlendi. Curran'ın yeni parmaklarından devasa pençeler kaydı.

Vampirler kalçalarından kalktı.

Curran yanımda ayağa kalktı, neredeyse bir metre boyunda çelik gibi sert bir kası vardı.

Avcının kabzasını kavradım, tanıdık rahatlatıcı dokusunu hissettim. Kan emiciler ani hareketlere, parlak ışıklara, yüksek seslere, avı ele veren her şeye tepki verirdi. Ne yaparsam yapayım hızlı ve gösterişli olmalıydı. Her masa çiğ etle doluyken kan tek başına işe yaramazdı.

Pencere, parıldayan parçalardan oluşan bir çağlayan halinde patladı. Vampirler sanki kanatları varmış gibi süzüldüler. Soldaki kan emici, boynundan sarkan zincir kalıntısıyla masanın üzerine düştü. Sağdaki kaygan zeminde savruldu.

parke zemine çarptı ve başka bir masaya çarparak sandalyeleri dağıttı.

ığlık attım ve sola doğru koştım, koşarken Avcıyı ektim. Curran hırladı ve sıçrayarak sağdaki kan emiciye olan mesafenin yarısını tek bir gl sıçrayışta kat etti.

Vampirim bana ters ters baktı. Gözlerinin içine baktım.

Açlık.

Eski bir uçuruma bakmak gibi. Gözlerinin ardında, zincirden kurtulmuş zihni kaynıyordu. Uzanıp onu tırnaklarımın arasındaki bir böcek gibi ezmek istedim. Ama bunu yapmak beni ele verirdi. İnsanlara, üzerinde güzel bir fiyonk olan kanımdan bir örnek de verebilirdim.

"İşte!" Bileğimi hafifçe vurarak fenerlerin yansımasının Avcının yüzeyinde dans etmesini sağladım. Bak. Parlak.

Kan emicinin bakışları bıçağa kilitlendi. Vampir saldırıdan önce bir köpek gibi eğildi, n bacakları genişledi, sarı pençeleri masaya saplandı. Tahta inledi. Zincir masanın kenarından kayarak şıngırdadı.

Boyun keşiğine imkan yok. Zincir halkası bıçağı engeller.

Tiz bir kadın çığlığı kulak zarımı yardı. Vampir tıslayarak sesin geldiği yöne doğru sarsıldı.

Masanın yanındaki sandalyeye atladım ve yanlara ve yukarı doğru ittim. Avcının bıçağı vampirin kaburgalarının arasından kaydı. Ucu sıkı bir dirençle karşılaştı ve onu keşti. Kalbe saplandı. Banzai.

Kan emici çığlık attı. Kılıcı bıraktım. Vampir şaha kalktı, Avcı kabzasına kadar göğüs kafesine saplandı, sarhoş gibi sendeledi, yere yığıldı ve karaya vuran bir balık gibi çırpınarak yere düştü.

Sol tarafta, Curran pençelerini vampirinin çenesinin altındaki ete sapladı. Penelerin kanlı uçları kan emicinin boynunun arkasından ıktı. Vampir onu peneledi. Curran canavar elini daha derine soktu, vampirin boynunu kavradı ve başını gövdesinden ayırdı.

Gösteriş.

Kafayı bir kenara fırlattı ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için bana baktı. Her şey yaklaşık beş saniye sürdü ve sonsuzluk gibi geldi. İkimiz de tek parçaydık. Nefes verdim.

Yerde hıçkırarak hıçkırarak ağlayan erkek büyücü ve kılıcımın iç organlarını sıvılaştırıp besinleri bıçağa emdirmesiyle sarsılan vampirin boğuk tıslamaları dışında restoran sessizliğe gömüldü.

Uzak köşede bir adam yürümeye başlayan çocuğunu mama sandalyesinden aldı, karısının elinden tuttu ve koşarak dışarı çıktı. Müşteriler hep birlikte sıçradı. Sandalyeler düştü, ayaklar çarptı, biri nefes nefese kaldı. İki kapıdan da dışarı fırladılar. Göz açıp kapayıncaya kadar mekan boşaldı.

Avcıyı kavradım ve çektim. Vücuttan kolaylıkla kaydı. Yaranın kenarları sarktı ve kesikten koyu kahverengi kan döküldü. Savurdum ve tek bir keskin vuruşla vampirin kafasını kestim. Her zaman başladığın işi bitirmelisin.

Curran'ın kolları küçüldü, acı hale geldi, gri kürkü derisinin içinde eridi. Normal bir şekil değiştiricinin kısa sürede iki kez şekil değiştirdikten sonra biraz kestirmesi gerekirdi ama Curran normal şekil değiştirici kurallarına göre oynamıyordu. Erkek büyücüye doğru yürüdü, onu ayağa kaldırdı ve yüzünde derin bir küçümseme ifadesiyle onu bir kez sarstı. Adamın dişlerinin kafatasının içinde takırdadığını neredeyse duyabiliyordum.

"Bana bak. Odaklan."

Büyücü ona baktı, şok olmuş gözleri irileşmiş, ağzı gevşemişti.

Kadın navigatörün yanına diz çöktüm ve boynundan ve üzerindeki altın banttan uzak durarak bileğine dokundum. Nabız yok. Kolye boğazını altın bir ilmek gibi sıkıyordu, rengi koyu, canlı bir sarıydı, neredeyse turuncu. Etrafındaki deri parlak kırmızıydı ve hızla mora dönüşüyordu.

Çantasını aldım, bir cüzdan çıkardım ve açtım. Bir insan kimliği. Amanda Sunny, kalfa, İkinci Kademe. Yirmi yaşında ve şimdi ölü.

Curran kalfanın yüzüne baktı. "Ne oldu? Ne yaptın sen?" Adam derin bir nefes çekti ve gözyaşlarına boğuldu. Curran tiksintiyle onu bıraktı. Gözleri saf altındı - çok kızgındı.

Hostes masasına gittim ve telefonu buldum. Lütfen çalışın. Çevir sesi. Evet!

Ofis numarasını tuşladım. Büyük ihtimalle Andrea hâlâ oradaydı.

"Cutting Edge," dedi Andrea'nın sesi.

"Arirang'dayım. İki denizci yemek yiyordu. Adam kadına altın bir kolye verdi ve kolye onu boğarak öldürdü. İki ölü vampir ve bir insan cesedine bakıyorum."

"Sıkı durun. Otuz dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattım ve Casino'yu aradım.

"Kate Daniels, Ghastek için. Acil."

"Lütfen bekleyin," dedi kadın sesi. Telefon sessizliğe gömüldü. Kendi kendime mırıldandım ve kimliğe baktım. Amanda'nın Ölülerin Efendilerinden hangisine cevap verdiğini bilmiyordum ama Ghastek'in şu anda şehirde bulunan yedi kişinin en iyisi olduğunu biliyordum. Aynı zamanda güce aç biriydi ve Atlanta'nın Halk ofisini ele geçirmek için teklifini yapıyordu. Şu anda çok fazla ilgi odağıydı ve hızlı bir yanıt alacağıma güvenebilirdim.

Bir an geçti. Bir an daha.

"Ne oldu Kate?" Telefonda Ghastek'in sesi duyuldu. Bir şeyler yapıyor olmalıydı, çünkü sesindeki bıkkınlığı gizlemeyi başaramamıştı. "Lütfen çabuk ol, şu anda bir işin ortasındayım."

"Elimde bir ölü kalfa, bir histerik kalfa, iki ölü vampir, elleri kanlı bir kızgın Canavar Lord ve yarım düzine dehşete düşmüş restoran çalışanı var." Senin için yeterince hızlı mı?

Ghastek'in sesi hızlı bir tona dönüştü. "Neredesin sen?"

"Greenpine'de Arirang. Bir dekontaminasyon ünitesi ve ceset torbaları getirin."

Telefonu kapattım. Garsonumuz kapıdan çıktı ve yeşil gözlerle masamıza yaklaştı. Personelin geri kalanı muhtemelen arka odada bir araya toplanmış, tehlikenin geçip geçmediğini bilmeden dehşete kapılmıştı.

"Bitti mi?"

Curran ona döndü. "Evet, her şey bitti. İnsanlar ortalığı temizlemek için yola çıktılar. Kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacaksa herkesi dışarı çıkarabilirsiniz. Güvenliğinizi garanti ediyoruz."

Garson çekip gitti. Biri bağırdı. Bir an sonra kapılar açıldı ve insanlar dışarı döküldü: Koreli yaşlı bir adam, bizi karşılayan yaşlı kadın, kızları olabilecek gibi görünen bir kadın ve garson ve aşçı kıyafetli birkaç erkek ve kadın. Genç kadın kucağında bir oğlan çocuğu taşıyordu. Beş yaşından büyük olamazdı.

Ev sahipleri etrafımızdaki kabinlere doluştu. Çocuk iki kiraz gibi iri, kara gözleriyle iki vampire baktı.

Curran'ın yanındaki sandalyeye oturdum. Uzandı ve beni kendine çekti. "Yemek için özür dilerim."

"Sorun değil." Ölü kadına baktım. Yirmi yaşındaydı. Yaşamak için neredeyse hiç şansı yoktu. Çok ölüm görmüştüm ama nedense Amanda'nın yerde yattığını, erkek arkadaşının cesedinin başında kontrolsüzce ağladığını görmek beni iliklerime kadar ürpertti. Curran'a yaslandım ve vücudunun sıcaklığının tişörtümden sızdığını hissettim. Çok üşümüştüm ve onun sıcaklığına gerçekten ihtiyacım vardı.

İkinci Bölüm

Siyah SUV'lardan oluşan bir kervan park yerine indi, büyüğü su motorları gürültü çıkarıyordu. Büyü gücüyle çalışan arabalar çok hızlı hareket etmiyordu ve sesleri hızla giden bir trene çarpan çığ gibi çıkıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Kırık camdan cipleri izledik, uzak uca park edip gürültüyü kestiler ve insan, vampir ve ceset torbaları kustular. Ghastek öndeki araçtan çıktı, siyah boğazlı kazağı ve özel dikim koyu renk pantolonuyla gülünç bir şekilde yerinde değildi. Kapıdan içeri girdi, bir süre etrafı inceledi ve bize doğru yöneldi.

Curran'ın gözleri karardı. "Bir dolarına bahse girerim ki tehlikede olmadığımıza dair beni temin etmek için koşup gelecek."

"Bu enayi bahsi."

Sürü ve İnsanlar çok kırılgan bir barış ortamında yaşıyordu. Hiçbirimiz bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemedik.

İnsanlar becerikliydi, bunu kabul ediyorum. Ekiplerden biri vampirlere, diğeri kadının cesedine, üçüncüsü de umutsuz kalfaya yöneldi. İş kıyafeti giymiş iki kadın ve bir adam, sahiplerinin oturduğu kabine doğru ilerledi.

Ghastek duyulabilecek kadar yaklaştı. "Şunun açıklığa kavuşmasını istiyorum: Bu ikinizi de öldürmeye yönelik bir girişim değildi. Kalfaların burada olmaması gerekiyordu ve suçlu taraf sert bir şekilde azarlanacak."

Curran omuz silkti. "Merak etme, Ghastek. Eğer bu bir girişim olsaydı, iki vampirden fazlasını getireceğini biliyorum."

"Ne oldu?" Ghastek sordu.

"Akşam yemeği yiyorlardı," dedim ona. "Birlikte mutlu görünüyorlardı. Çocuk ona bir kolye uzattı ve

onu boğarak öldürdü."

"Anladığım kadarıyla Lawrence şahsen yaralanmamış."

"Hayır," dedi Curran. "Kız arkadaşının gözleri önünde ölmesini izlediği için şoktaydı."

Ghastek sahneye tekrar baktı, buradan başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyordu. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı bir kez daha özür dileriz."

"Yaşayacağız," dedi Curran.

İnsanlardan biri Amanda'nın bedeninden uzaklaştı. "Kolye derisine yapışmış. Herhangi bir kilit mekanizması yok gibi görünüyor. Som altından bir bant."

"Bırakın," dedi Ghastek. "Daha sonra kaldırırız."

Onların yerinde olsaydım, teknoloji sırasında keser ve bir tehlikeli madde konteynerine koyardım.

Orta yaşlı bir adam omuzlarını kaldırarak restorana girdi, onu genç bir kadın ve yedi yaşlarında bir çocuk takip etti. Kadına bir göz attım ve ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Onlu yaşlarının sonlarındaydı, bir kız ile bir kadın arasındaki zirvenin tam ortasındaydı. Göğüsleri ve kalçaları dolgun olan vücudu dar bir bele doğru inceliyordu. Uzun ince bacakları onu doğal bir zarafetle taşıyordu. Saçları, altın rengine o kadar benziyordu ki, bilmesem altın olduğuna yemin edebilirdim. Soluk bir oval olan yüzü melek gibiydi. Geçerken bana baktı. İrisleri yoğun bir koyu maviydi ve gözleri yüzünden onlarca yıl daha yaşlıydı.

Çok güzeldi.

O da insan değildi. Ya da bu beden için insan olmayan bir şeyle pazarlık yapmıştı.

Curran onu izliyordu. Kokuları içine çekerken burun delikleri hafifçe parladı ve kıskançlık duygusunu tam karnımda hissettim. Bu yeni ve istenmeyen bir gelişmeydi.

Ghastek de genellikle tuhaf bir böceğe gösterilen bir tür klinik ilgiyle kadına odaklandı. "İşte

kederli ebeveynler geliyor. Onlarla daha önce tanışmıştım." "Bu onun kız kardeşi mi?" diye sordum.

"Hayır, o Bayan Sunny, annesi. Çocuk Amanda'nın kardeşi."

İnsan değil.

Orta yaşlı adam, insanların az önce cesedini sedyeye yükledikleri kadın navigatörü gördü. "Amanda! Aman Tanrım, Amanda! Bebeğim!"

"Hayır!" Kadın haykırdı.

Amanda'ya doğru koştu. "Oh Tanrım. Oh Tanrım."

Altın saçlı kadın, peşinde çocukla birlikte onu kovaladı. "Ona yaklaşma!"

Adam Amanda'nın elini kavradı. Kolyenin altın bandı açıldı. Kolyenin içinde ürkütücü yumuşak bir ışık tutuştu ve altın rengi parladı.

"Oh Go-" Amanda'nın babası sözün ortasında sessizliğe gömüldü, kolyeye takılıp kalmıştı.

Eli ona doğru ilerledi.

"Dur!" Curran havladı. Adam dondu kaldı, sesteki kesin emirle tutuklandı.

Zaten hareket ediyordum.

Altın kadın onu iterek geçti, kolyeyi Amanda'nın boynundan çekip aldı, döndü ve çocuğun boğazına sapladı. Altın bant çocuğun boynuna kilitlendi ve derisine yapıştı. Yarım saniye ile kaçırdım.

Çocuğun nefesi kesildi. Babası sanki bir rüyadan uyanmış gibi başını salladı.

Altın saçlı kadın yaşlı gözleriyle bana baktı ve gülümsedi.

*** **

"Aklını mı kaçırdın sen?" Hırladım. "O kolye az önce kızını öldürdü."

"Bu senin meselen değil," dedi altın saçlı kadın. "Çıkar şunu. Şimdi."

Alay etti. "Yapamam."

O kolyenin ne işe yaradığını çok iyi biliyordu. Kocas ve oğlu arasında bilinçli bir seçim yaptı.

Çocuk parmaklarını boynuna geçirerek kolyeyi çıkarmaya çalıştı. Kolye sıkışıp kalmıştı. Altın bandın etrafındaki deri pembeleşiyordu. O şeyi ondan çıkarmalıydık.

Adam ona baktı. "Aurellia? Neler oluyor? Bunun anlamı ne?"

"Merak etme," dedi kadın ona. "Daha sonra açıklayacağım."

"Hayır, şimdi açıklayacaksın." Curran yanıma doğru ilerledi. Ghastek, "Aynı fikirdeyim," dedi.

Kadın çenesini kaldırdı. "Benim üzerimde hiçbir otoriteniz yok."

"Aurellia, neler oluyor?" diye sordu kocası.

"Tam tersine. İhtiyacımız olan tüm yetkiye sahibiz." Ghastek parmaklarını şıklattı. Takım elbiseli ve gözlüklü bir kadın sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yanında belirdi.

"Kolye, yanımızda çalışan bir kalfanın ölümüne neden oldu," dedi kadın. "Onu eğitmek için hatırı sayılır miktarda para harcadık, ölümünün bir sonucu olarak işlerine son verilen iki vampirin maliyetinden bahsetmiyorum bile. O kolye, olayla ilgili soruşturmamızda kanıt olarak kullanılacak. Eğer bu kanıt bizden saklayarak soruşturmamızı engellerseniz, kolyeyi bize teslim etmenizi gerektiren bir mahkeme emri çıkaracağız. Bu konuyu daha fazla takip etmeyi tercih edersek, kendinizi dava açılabilir bir konumda bulacaksınız."

Bazı insanların saldırı köpekleri vardı. Ghastek'in saldırı avukatları vardı. Çocuğu ele geçirirse, kolyeyi çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. Almak için çocuğun kafasını kesmek zorunda kalsa bile.

İnsanların çocuğu almasına izin veremezdim.

"Bu çok güzel," dedim. "Benim daha basit bir çözümüm var. Kolyeyi çocuğun üzerinden çıkarırsan seni öldürmem."

"Bir dakika bekle." Amanda'nın babası karısıyla benim aramda durmak için hareketlendi. "Herkes sakın olsun. Sadece sakın olun."

"Çocuğu bana verin ve kimse zarar görmesin," dedim onlara. "Burada kimse beni durduramaz."

Ghastek, "Bu çocuk bizim kanıtlarımızı taşıyor," dedi.

Curran'ın gözleri altın rengiyle parladı. Alfa bakışlarını kadının üzerine dikti. Kadın irkildi.

"Çocuğu bana ver," dedi Curran, sesi derin bir insanlık dışı hırıltıya dönüşmüştü.

"Tamam." Aurellia çocuğu bize doğru itti. "Alın onu."

Curran çocuğu yerden kaldırdı ve kucağına aldı. Ghastek'in yüzü düştü. Bu raundu kazanmıştık.

"Oğlumu bana geri ver!" diye bağırdı adam.

Curran sadece ona baktı.

Ghastek, "Çocuğun bizim gözetimimizde kalması onun yararına olacaktır," dedi. "Daha iyi imkanlarımız var."

Curran, "Şüphe duyduğum şey tesisleriniz değil," dedi. "Bu sizin etik anlayışınız ve niyetiniz."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Ghastek gözlerini kıstı.

"Bu, kolyenin senin için çocuktan daha önemli olduğu anlamına geliyor," dedim. "Kolyeyi almak için onun boynundaki eti keseceksin."

"Bu çok büyük bir abartı." Ölülerin Efendisi kollarını kavuşturdu. "Ben hiç çocuk öldürmedim."

"Sen yaptığında bu asla cinayet olmaz," dedim. "Bu üzücü bir kazadır."

"Bunu yapamazsın!" Amanda'nın babası kendini Curran'ın önüne attı. "Oğlumu alamazsın."

"Evet, yapabilirim," dedi Curran. "Onu güvende tutacağız. Karınız neler olduğunu açıklamaya karar verirse, onu geri vermeyi düşüneceğim."

"Git kendini becer," dedi altın saçlı kadın. "Hangi karanlık delikten çıktıysan oraya geri dön. Ne sen ne de senin türün umurumda değil." Arkasını döndü ve restorandan çıktı.

Kocası bir an oğluyla karısı arasında donup kaldı. Sonunda, "Bu iş daha bitmedi," dedi ve Aurellia'nın peşinden gitti.

"Çocuğu bize ver," dedi Ghastek, ses tonu makuldü.

"Hiç sanmıyorum," dedi Curran. "Eğer onu daha sonra incelemek isterseniz, Keep'i ziyaret edebilirsiniz."

Etrafımızdaki insanlar gerildi. Köşede iki vampir öne doğru eğildi.

Avcıyı kınından çıkardım. Çok pratik yapmıştım ve hızlı yapmıştım. Avukat kadın geri çekildi. Opak bıçak tütüyordu, ölümsüzleri hissediyordu. Hadi, Ghastek. Gecemizi güzelleştir.

Ghastek içini çekti. "Peki. Gerekli düzenlemeleri daha sonra yapacağım."

Curran kapıdan dışarı çıktı. Bir saniye bekledim ve Curran'ın arkasından hiçbir zombinin karanlıktan fırlayıp gelmeyeceğinden emin olmak için ilk iki adımda geriye doğru yürüyerek onu takip ettim.

Arirang'ın kapısı arkamızdan kapandı. Ghastek'in sesi şöyle seslendi: "Pekâlâ millet, işinizin başına. Bu gece olay yerini inceleyelim."

"Adın ne senin?" Curran sordu.

Çocuk yutkundu. "Roderick."

"Korkma," dedi Curran ona, sesi hâlâ hırıltılarla doluydu. "Seni güvende tutacağım. Eğer seni tehdit eden bir şey olursa, onu öldürürüm."

Çocuk yutkundu.

Parlayan gözleri ve insanlık dışı sesiyle devasa korkunç bir adam sizi ailenizden aldı, ama korkmayın, çünkü hareket eden her şeyi öldürecek. Harika bir sakinleştirme stratejisi, Majesteleri.

"Hırlamayı bırakıp farları kapatırsan daha az korkabilir," diye mırıldandım.

Curran'ın gözlerindeki ateş söndü.

Roderick'e "Her şey yoluna girecek," dedim. "Sadece o kolyeyi çıkarmak istiyoruz ve sonra ailene geri dönebilirsin. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Eğer kolye boynunu koparırsa, ne benim ne Curran'ın ne de başka birinin yapabileceği bir şey vardı. Onu Keep'in revirine götürmeliydik.

Andrea Pack Jeep'iyle yanaştığında biz de park yerine yöneldik.

Üçüncü Bölüm

Doolittle çocuğun üzerine eğilmiş, büyüteçle kolyeyi inceliyordu. Koyu tenli, saçları kırlaşmış olan sürü doktoru ellili yaşlarının başında görünüyordu. Doolittle tanıdığım en iyi büyücüydü. Beni pek çok kez ölümün kıyısından döndürmüştü, artık bu konuda şaka yapmayı bırakmıştık.

Doolittle'da çok rahatlatıcı bir şey vardı. Tavırlarından mı, nazik gözlerinden mi, yoksa Georgia kıyılarından esintiler taşıyan yumuşak Güney aksanından mı, bilemiyordum. Odaya girdiği anda Roderick rahatladı. Otuz saniye içinde bir pazarlık yapmışlardı: Roderick uslu durursa dondurma alacaktı.

Roderick'in rüşvet alması gerekmiyordu. Keep'e varmamız neredeyse bir saat sürdü ve tüm yolculuk boyunca tek bir kelime bile etmedi. Hareket etmedi, kıpırdanmadı ya da yedi yaşındaki bir çocuğun arabada yapacağı normal şeylerden herhangi birini yapmadı. Orada öylece oturdu, sessizdi, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı, sanki yavru bir baykuş gibiydi.

Doolittle başparmağıyla işaret parmağını kolyenin hemen üzerine bastırarak deriyi gerdi. Derinin altındaki altın banttın ince bir kök gibi boyun kasının içine giren bir damar göze çarptı.

"Buraya bastırıldığında acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Roderick. Sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

Doolittle başka bir noktayı yokladı. "Peki ya şimdi?"

"Hayır."

Medmage bıraktı ve Roderick'in omzunu sıvazladı. "Sanırım bu gecelik işimiz bitti."

"Şimdi de dondurma mı?" Roderick sesini alçaltarak sordu. "Şimdi dondurma," diye onayladı Doolittle. "Lena!"

Dişı bir Şekil değiştirici kırmızı başını odaya uzattı. "Bu genç beyefendinin dondurmaya ihtiyaı var," dedi Doolittle. dedi. "Bunu hak etti."

"Ah oğlum!" Lena gözlerini kocaman açtı ve elini uzattı. "deyeyim o zaman. Hadi gel."

Roderick sandalyeden atladı ve onun elini dikkatle tuttu.

"Ne tür bir dondurma i s t e r s i n i z ?" Lena onu kapıdan geçirerek sordu.

"ikolata," dedi ocuk sessizce, sesinde hafif bir tereddütle.

"Bir sürü ikolatam var..."

Kapı arkalarından kapandı.

Doolittle kapıya baktı ve içini çekti. "Kolye sternomastoid kemiğe saplanmış. Eğer kesip çıkarmaya çalışsam kan kaybından ölecek. Bu vahşeti ona annesinin taktığını mı söyledin?"

"Evet," dedi Curran.

"Kocası yaklaştığında tasma parladı," dedim. "Adam tasmaya uzanıyordu ve kadın tasmayı ondan çekip aldı ve çocuğa taktı."

Doolittle, "Yani muhtemelen kocası için tasarlanmıştı," dedi.

"Ya yle ya da fırsat eşitliği olan bir suçlu," dedim. "Herhangi bir boyun iş görür ve ocuk en yakın olanıydı."

"Ve kızı anında mı öldürdü?" Doolittle sordu.

"Hemen hemen," dedi Curran.

"Tuhaf. şu anda kök salmanın ötesinde çocuğa aktif olarak zarar veriyor gibi görünmüyor."

"Canını yakıyor mu?" Ben sordum.

"yle görünmüyor." Doolittle sandalyeye yaslandı. "'Kökler' basınç altında kayıyor, bu yüzden kolyeyi kesmeye yönelik herhangi bir girişim muhtemelen büzülmesine neden olacaktır. Onunla uğraşmak istemiyorum."

"Kadın," dedi Curran.

Yüksek sesle düşündüm. "Parıltıdan etkilenmedi, yani ya bağışıklığı var ya da nasıl çalıştığını biliyor."

"Onu annesinden aldığınızda çocuk ağlamadı mı?" Doolittle sordu.

"Hayır," dedim.

Medmage tekrar kapıya baktı. "Çocuk çok pasif ve uysal. Kendisiyle konuşulmadığı sürece konuşmuyor. İnisiyatif almıyor. Bu çocuk görünmez olmak için elinden geleni yapıyor. Bazen bu utangaç doğanın bir işaretidir. Bazen de duygusal istismar ya da ihmalin işaretidir." Doolittle kollarını kavuşturdu. "Böyle bir suçlama hafife alınamaz. Bu sadece onunla uğraşırken aklınızda bulundurmanız gereken bir şey. Eğer duygusal olarak mesafeliyse, ona karşı herhangi bir bağlılığı olmayabilir. Bazı testler yapmama izin verin. Kolyenin ne olduğunu ne kadar çabuk tespit edersek o kadar iyi olur."

Revirden çıktık ve uzun koridorda yürüyerek kulenin tepesine, odalarımıza çıkan merdivenlere doğru ilerledik. Keep'in çalışma saatleri geceye doğru kaymıştı. Çoğu insan için öğleden sonra on akşam ve muhtemelen yatma vakti demekti - hem elektrik hem de şarjlı hava pahalıydı ve insanlar gün ışığından en iyi şekilde yararlanma eğilimindeydi. Şekil değiştirenler için saat on öğleden sonra dörde yakındı. Koridorlar kalabalıktı. Biz yanlarından geçerken rastgele şekil değiştirenler başlarını eğiyordu.

Aklıma bir şey geldi. "Kalfa Amanda'ya kolyeyi verdiğinde, kolye sana daha solgun göründü mü?"

Curran kaşlarını çatı. "Evet. Neredeyse beyaz altın." "Ve şimdi neredeyse turuncu."

"Sence konakçıdan mı besleniyor?"

"Mantıklı olabilir. Belki de açlık geliştiriyordur. Kız anında öldü, çünkü kolye açtı. Şimdi doydu, bu yüzden zamanını bekliyor."

"Kalfayla konuşmamız gerekecek," dedi Curran. "Ve kadınla."

"Evet, o kadın. Uzun dalgalı saçları olan doğaüstü güzellikteki kadın. Onu unutamıyorum."

Curran bana bakmak için başını çevirdi. "Ne?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum."

Omuz silktim. "Yarın kalfayla konuşacağım." "Ben de seninle geleceğim."

Peki bunu neden yapmak istesin ki? Canavar Lord'un huzurunda bir röportaj yapmaya çalıştığımı hayal ettim. Kalfa ona bir kez bakar ve çığlık atarak tepelere doğru kaçardı.

"Hayır."

"Hep bu kelimeyi söylüyorsun," dedi. "Bunun bir anlamı olması mı gerekiyor?"

"Bu, benimle gelmeni istemiyorum demek. Odaya girdiğin anda, kendini korumak için sesini çıkarmayacaktır. Bırak bunu ben halledeyim."

Merdivenlerden çıkmaya başladık. Odamız en tepedeydi ve şu anda gerçekten bir asansör kullanabilirdim.

Curran sesini eşit tuttu. "Senin yardımın olmadan neredeyse on beş yıl boyunca İnsanlarla başa çıkmayı bir şekilde başardım."

"Hatırladığım kadarıyla, benim yardımım olmadan neredeyse kendinize bir savaş açıyordunuz. Ve ben İnsanlarla uğraşmayacağım. Yaptırımlarla karşı karşıya olan ve korkudan aklını kaçırmış belirli bir kalfayla uğraşacağım."

Curran, "Ghastek'in bensiz yanına yaklaşmanıza izin vereceğini düşünüyorsanız gerçekten delirmişsiniz demektir," dedi.

Durdum ve ona baktım. "Boudalarımı ve özel muhafızlarımı alacağım, onlara siyahlar giydireceğim, atlara bindireceğim ve Casino'ya gideceğim. Sonra gruptaki en korkunç görünümlü şekil değiştireni seçeceğim ve onu Konsolos'un bir görüşme talep ettiğini duyurması için içeri göndereceğim. Halkın beni uzun süre bekleteceğini gerçekten düşünüyor musun?"

İyi ki etrafta çıra ya da kağıt yoktu, yoksa kafa kafaya çarpışmamızdan çıkan kıvılcımlar Keep'i ateşe verecekti. İkimiz de yorgun ve kızgındık.

Üstümüzde Jim sahanlıktaki köşeyi döndü ve durdu, belli ki bu işten sıyrılıp sıyrılamayacağını düşünüyordu.

ayağının üzerinde dönerek tamamen farklı bir yöne gitti. Curran onunla yüzleşmek için döndü.

Bu doğru, yakalandın.

Jim içini çekti ve hızlı adımlarla bize doğru ilerledi.

Uzun boylu, koyu kahve rengine bir tene sahip ve siyahlar giymiş olan Jim, kas yığınınından oyulmuş gibi görünüyordu. Mantık onun bir zamanlar bebek, sonra da çocuk olması gerektiğini söylüyordu ama ona bakınca insan neredeyse bir tanrının asasıyla yere dokunup "Bir belalı olacak," dediğine ve Jim'in tamamen şekillenmiş, kıyafetleri tamamlanmış ve harekete geçmeye hazır bir şekilde var olduğuna ikna oluyordu. Kedi Klanı'nın alfası, sürünün Güvenlik Şefi ve Curran'ın en iyi arkadaşıydı.

Yanımızda fren yaptı.

"Ada'nın Kurtları'nı henüz incelemediniz mi?" Curran sordu.

"Hayır."

"Ada'nın Kurtları kim?" diye sordum.

Curran, "Florida Keys'den küçük bir sürü," dedi. "Sekiz kişi. Bize katılmak için dilekçe veriyorlar ve garip bir nedenden dolayı Güvenlik Şefimiz geçmiş kontrolleri konusunda ayak sürüyor."

Jim elindeki kâğıt yığınını salladı. "Güvenlik Şefi'nin ilgilenmesi gereken iki hırsızlık, dört cinayet ve bir görev yeri terk etme olayı var."

"Cinayetler mi?" diye sordum. Jim başını salladı.

Curran, "Kurtlara söz verdim," dedi.

"Onları kabul etmeye karşı değilim." Jim kollarını iki yana açtı. "Tek söylediğim, onlara daha fazlasını eklemekten önce elimizdeki insanların güvende olduğundan emin olmama izin ver. Bu arada Kate, sana gönderdiğim Lonca belgelerini inceledin mi?"

Dikkatleri başka yöne mi çekiyoruz? Ona sert bakışlarımı attım. Jim'den kaldırımdaki dolu gibi sekti. "Biraz. Meşguldüm."

"Gördün mü?" Jim beni işaret etti. "Arkadaşın da benim yaptığının aynısını yapıyor. Önceliklendirme."

Onu bunun için alırdım. Oh, evet.

Curran Jim'e baktı. "Geçmiş kontrolleri i ç i n yardımına ihtiyacın var mı?"

Jim'in yüzündeki bir kas sarsıldı. "Hayır, ben hallederim."

Ha! Curran'ın da saçına girmesini istemiyordu. "Merak etme, o da benimle birlikte araştırmaya geliyor."

"Şehirde mi?" Jim sordu.

"Evet."

"Bu harika bir fikir. İkiniz de gitmelisiniz. Şehre." Curran ve ben birbirimize baktık.

"Bizden kurtulmaya çalışıyor," dedim.

"Sence bir darbe mi planlıyor?" Curran merak etti.

"Umarım öyledir." Jim'e döndüm. "Zalim Canavar Lordu'nu ve onun psikopat Eşi'ni devirme şansın var mı?"

Curran, "Evet, tatil yapmak istiyorum," dedi.

Jim bize doğru eğildi ve kısık bir sesle, "Bana yeterince ödeme yapamadınız. Bu senin pisliğin, sen hallet. Benim yeterince işim var."

Yürüyüp gitti.

"Çok kötü," dedi Curran.

"Bilmiyorum, sanırım onu iktidarın dizginlerini ele geçirmeye ikna edebiliriz."

Curran başını salladı. "Hayır. Bunun için fazla zeki."

Sonunda uzun koridordan geçerek merdivenleri çıkmayı başardık,

ikinci kata ve kamaramıza çıktım. Çantamı yere bıraktım, içinde kılıcımın bulunduğu deri kılıfı silktim ve derin bir nefes aldım. Aahh, ev.

Genelde birini arkadan yakalamak çok etkilidir, çünkü kişi sizin geldiğinizi bilmez. Ancak, bir düzine kez çalım yedikten sonra, kurban buna alışır. İşte bu yüzden Curran beni yakalamaya çalıştığında kenara çekilip ona çelme taktım. Kolumu yakaladı,

Sonra yerde biraz yuvarlandık ve ben onun üstüne çıktım, burunlarımız yaklaşık bir santim açıldı.

Sırıttı. "Kıskanıyorsun."

Bunu düşündüm. "Hayır ama o kadına elmastan yapılmış gibi baktığında kendimi pek iyi hissetmedim."

"Ona baktım çünkü tuhaf kokuyordu." "Nasıl garip?"

"Kaya tozu gibi kokuyordu. Çok güçlü kuru bir koku." Curran kollarını bana doladı. "Bu kadar telaşlı ve sahiplenici olmana bayılıyorum."

"Ben asla telaşlı ve sahiplenici olmam."

Dişlerini göstererek sıırıttı. Yüzü neredeyse parlıyordu. "Yani yanına gidip onunla sohbet etsem sorun olur mu?"

"Elbette. Gidip üçüncü kattaki seksi kurt adamla sohbet etsem sorun olur mu?"

Göz açıp kapayıncaya kadar sıradan ve komik bir halden ölümcül bir ciddiyete büründü. "Ne seksi kurt adamı?"

Güldüm.

Curran'ın gözler odaklanmış. O oldu yoğunlaşma bir şey üzerinde.

"Üçüncü katta çalışan herkesin zihinsel envanterini çıkarıyorsunuz, değil mi?"

Yüz ifadesi donuklaştı. Tam on ikiden vurmuştum.

Üzerinden kaydım ve başımı pazularının üzerine koydum. Tüylü halı sırtımın altında güzel ve rahattı.

"Jordan mı?"

"Sadece rastgele bir kat seçtim," dedim ona. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Kolunu bana doladı. "Bak kim konuşuyor." Birlikte halının üzerine uzandık.

"Kolyenin o çocuğu öldürmesine izin veremeyiz," dedim.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız." İç çekti. "Yemek için özür dilerim."

"Gelmiş g e ç m i ş en iyi randevuydu. İnsanlar ölene ve vampirler ortaya çıkana kadar. Ama ondan önce harikaydı."

Biraz daha yatarız.

"Yatağa gitmeliyiz." Curran y a n ı m d a gerindi. "Ama halı güzel ve yumuşak ve ben yorgunum."

"Seni taşımamı mı istiyorsun?" Güldü.

"Taşıyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Öğrenmek ister misin?"

Onu yatağıımıza taşımanın gerekli olmadığı ortaya çıktı. Oraya kendi gücüyle gitti ve iddia ettiği kadar yorgun değildi.

*** **

Sabah Doolittle'dan bir telefon geldi. Oraya vardığımızda Roderick karyolada oturuyordu, yüzünde aynı baykuş ifadesi vardı. Kolye gece boyunca sarı renginin bir kısmını kaybetmişti. Şimdi portakal kabuğundan biraz daha koyu görünüyordu.

Çocuğun yanına çömeldim. "Merhaba."

Roderick kocaman gözleriyle bana baktı. "Günaydın."

Sesi zayıftı. Zihnimde kolye onun kırılğan boynunu sıkıca sarmıştı. Kemikler çıtırdıyordu.

Harekete geçmeliydik. Ondan kurtulmamız gerekiyordu.

Doolittle bizi kapıya doğru götürdü ve sessizce konuştu. "Metalin renginde belirgin bir değişiklik var. Rahatsızlık hissetmeye başladı."

Curran, "Yani o şey acıkıyor," dedi.

"Muhtemelen." Doolittle küçük bir çıktıyı havaya kaldırdı. Kâğıdı soluk mavi bir şerit kesiyordu. M-taraması. M-tarayıcı büyü renklerini kaydediyordu: vampir için mor, shapeshifter için yeşil, vb. Mavi düz insan büyüünü temsil ediyordu: büyücüler mavi, telepatlar, telekinetikleri kaydediyordu. Bu sizin temel insan varsayılanınızdı.

"Bu kolye mi yoksa Roderick mi?" Curran sordu.

"Sorun çocuk. Onda güç var ve bu güç kolyenin yaydığı sihirli imzayı gizliyor." Doolittle grafikteki bir noktayı işaret etti. Gözlerimi kıstım. Bir dizi soluk kıvılcım maviyi deldi.

Doolittle, "Bu muhtemelen kolye," dedi. "Devam etmek için yeterli değil. Daha kesin bir ölçüme ihtiyacımız var."

Julie'ye ihtiyacımız vardı. O bir duyusaldı - sihrin renklerini herhangi bir m-tarayıcıdan daha hassas bir şekilde görüyordu. Kafamı koridora uzattım ve "Lütfen biri çocuğumu bulup buraya gelmesini söyleyebilir mi?" diye seslendim.

Beş dakika sonra Julie revire girdi. Onu bulduğumda yarı aç, bir deri bir kemikti ve cildindeki koruyucu kir tabakası kaldırıldığında anksiyete krizleri geçiriyordu. Şimdi on dört yaşındaydı ve sıska olmaktan zayıf olmaya doğru ilerlemişti. Bacakları ve kolları esnediğinde belirginleşiyordu. Titizlikle temizdi, ama son zamanlarda fırça icat etmenin zaman kaybı olduğuna karar vermişti, bu yüzden sarı saçları kaba bir saman yığını ile kuş yuvası arasında bir şey gibi görünüyordu.

Kolyeyi açıkladım. Julie çocuğa yaklaştı. "Hey. Boynundaki şeye bakacağım, tamam mı?"

Roderick hiçbir şey söylemedi.

Julie metale baktı. "Tuhaf. Soluk sarı." "Suluk sarı mı? Soluk yeşil?" Herhangi bir renk tonu iyiydi.

"Hayır. Renksiz görünüyor, kaldırımdan yükselen sıcak hava gibi."

Şeffaf sihir. Şimdi her şeyi görmüştüm.

"Üzerinde rünler var," dedi Julie.

"Onları okuyabiliyor musun?" Curran sordu.

Başını iki yana salladı. "Bu bize öğrettikleri runik alfabelerden biri değil."

Dolittle ona bir parça kağıt ve kalem uzattı, o da üzerine beş sembol yazdı. Eski İskandinav ve Cermen alfabelerinin kadim harfleri olan rünler yıllar içinde birçok değişikliğe uğramıştı ama en eski rünler sert bir yüzeye oyulmak zorunda oldukları için bu şekilde görünüyorlardı: tamamen düz çizgiler, kıvrımlar yok, küçük vuruşlar yok. Bu semboller kesinlikle bu kalıba uyuyordu ama daha önce gördüğüm hiçbir rüne benzemiyorlardı. Bir ya da iki günümü kazarak geçirebilirdim.

Ama Roderick'in o kadar vakti yoktu. Hızlı bilgiye ihtiyacımız vardı.

Curran da aynı sonuca varmış olmalı. "Tanıdığımız bir rün uzmanı var mı?"

Kağıda dokundum. "Birkaç arama yapabilirim. Bir adam var. Dagfinn Heyerdahl. Eskiden İskandinav Mirası Vakfı'ndaydı."

İskandinav Mirası Vakfı, mirasla ilgili olmaktan çok, dünyanın en klişe anlamıyla Vikinglerle ilgiliydi. Büyük miktarlarda bira içiyorlar, kavga ediyorlar ve aksi yöndeki tüm tarihi kanıtlara rağmen boynuzlu miğferler takıyorlardı.

"Eskiden mi?" Curran sordu.

"Sarhoş ve saldırgan olduğu için onu kovdular." Curran gözlerini kırıştırdı. "İskandinav Mirası mı?"

"Mhm."

"İçeri girmek için sarhoş ve saldırgan olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu. "Ne kadar düzensizleştii?"

"Dagfinn yaratıcı bir ruh," dedim. "Gerçek adı Don Williams. Çok fazla sihri var ve eğer kendi yolundan çekilebilseydi, şimdiye kadar İskandinav Mirası'nı yönetiyor olurdu. İncil kadar uzun bir sabıka kaydı var, hepsi de önemsiz aptalca şeyler ve o gerçekten ücretsiz çalışan tanıdığım tek mercidir, çünkü o kadar çok para cezasına çarptırıldı ki, Guild'in borcundan kurtulması yıllarını alacak. Yaklaşık iki yıl önce sarhoş oldu, tüm kıyafetlerini çıkardı ve Güney yakasındaki bir Budist meditasyon merkezinin kapısını kırdı. Bir grup bhikkhunis, yani kadın rahip, meditasyona dalmışlardı. Onları kovaladı, seksi Asyalı kadınları sakladıkları hakkında bir şeyler kükredi. Sanırım cübbeleri ve tıraşlı kafaları yüzünden onları erkek sandı."

"Peki neden kimse bu aptala yolunun yanlış olduğunu göstermedi?" Doolittle sordu.

"Belki de Budist oldukları içindir," dedi Curran. "Onların toplumunda şiddet genellikle hoş karşılanmaz. Nasıl

bitti mi?"

"Dagfinn rahibelerden birinin cübbesini çekmiş ve yaşlı bir keşiş ona doğru gelerek elinin topuğuyla göğsüne vurmuş. Dagfinn biraz uçtu ve manastırın duvarından içeri girdi. Yüzüne tuğlalar düşmüş ve hızlı bir estetik ameliyat geçirmiş. Yaşlı keşiş öfkeyle elini kaldırdığı için kendi inzivasına çekildi. Hâlâ ormandaki Taş Dağ'ın yakınlarında yaşıyor. Kendisine büyük saygı duyuluyordu ve keşişler sinirlenip İskandinav Mirası Vakfı'nı görmeye gittiler. Karşılıklı konuşmalar oldu ve ertesi sabah Vakıf Dagfinn'i kovdu. Yeni Vikingler onun nerede olduğunu bileceklerdir. Onu kovdular ama o hala onların çocuğu."

Curran başıyla onayladı. "Tamam, bir Jeep alacağız."

"MS on dördüncü yüzyıldan sonraki hiçbir teknolojiye kendi bölgelerinde izin vermiyorlar. Bir ata binmeniz gerekecek."

Curran'ın yüzü düz bir Canavar Lord ifadesine büründü. "Hiç sanmıyorum."

"İstersen koşabilirsin ama ben bir at alacağım."

Curran'ın boğazında alçak bir gümbürtü başladı. "Cipi alacağımızı söyledim."

"Ve karbüratörünüze bir balta sokacaklarını söyledim."

"Karbüratörün ne olduğunu biliyor musun?" Curran sordu. Bir araba parçası olduğunu biliyordum. "Bunun konuyla ilgisi yok."

Doolittle boğazını temizledi. "Lordum, leydim."

Ona baktık.

"Bir şeyi kırmadan önce hastanemin dışına götürün." Bu bir rica gibi gelmedi.

Dikkatli bir vuruş kapıda yankılandı. Genç bir kadın başını içeri uzattı. "Eşiniz?"

Şimdi ne olacak? "Evet?"

"Aşağıda sizi görmek isteyen bir vampir var."

Dördüncü Bölüm

Vampir bekleme odasında bir deri bir kemik kalmış bir canavar gibi kalçalarının üzerinde oturuyordu. Vampirler gece yarısı yırtıcılarıydı. Gün ışığı derilerini yakardı ama İnsanlar son zamanlarda kendi patentli güneş kremlerini sürerek bu sorunu aşmışlardı. Kalın kuruyordu ve çeşitli renkleri vardı. Bu vampirin üzerinde parlak kireç yeşili bir kat vardı. Güneş kremi ölümsüzü tamamen kaplamıştı, her kırışıklığı, her yarığı, her santimi. Etkisi kasmaya neden oluyordu.

Ben içeri girerken zombi başını çevirdi, gözleri kilometrelerce ötedeki zırhlı bir odada oturan bir navigatörün zekâsıyla bana odaklandı. Kabus gibi çenesi açıldı.

"Kate," dedi Ghastek'in kuru sesi. "Curran. Günaydın."

"Burada ne yapıyorsun?" Curran sordu.

Vampir kendini katlayarak mumyalanmış bir kedi gibi sandalyeye tünedi. "O kolyenin doğasını keşfetmekle doğrudan ilgileniyorum. Büyük kayıplar verdik, bunların hesabını vermeliyiz. Onu çıkarmanın bir yolunu buldunuz mu?"

"Hayır," dedim.

Ghastek, "Yani çocuğun hayatı hâlâ tehlikede," dedi.

Teşekkürler, Kaptan Apaçık.

Curran, "Konu ele alınıyor," dedi.

"Bu işleme dahil olmak isterim."

"Eminim yaparsın," dedi Curran. "İnanması zor ama senin hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeyler hakkında endişelenmeden günler geçiriyorum."

Vampir ağzını açarak iç çekiyormuş gibi yaptı. Ürkütücü bir görüntüydü: Çenesi çözüldü, göğsü aşağı yukarı hareket etti ama hava çıkmadı.

"Medeni söylemlere inanırım, bu nedenle açık konuşursam lütfen beni bağışlayın: bir çocuğu ailesinin rızası dışında elinden aldınız. Başka bir deyişle, onu zorla kaçırdınız. Son kontrol ettiğimde bu bir kaçırma olayıydı. Çok yetenekli bir ekibim var ve söz vermem halinde PAD'a çok ikna edici bir dava sunacaklardır."

Curran, "PAD beni ısırabilir," dedi. "Ayrıca çok yetenekli bir ekibim var. Seni kâğıda boğacağım. Dava edilmeye ne dersiniz?"

"Hangi gerekçeyle?" Vampir öfkeli görünüyordu.

"Dikkatsizce tehlikeye atma." Curran öne doğru eğildi. "Kalfalarınız iki vampiri kalabalık bir restoranın ortasına bıraktı."

"Hafifletici sebepler vardı ve siz zarar görmediniz."

Curran'ın gözleri tehlikeli bir parıltı kazandı. "Halkın bunu dikkate alacağından eminim, özellikle de halkım Arirang Katliamı'nın iğrenç dehşet hikayesini bulabildikleri her gazetede yayınladıktan sonra."

Vampir dişlerini gösterdi.

Curran'ın üst dudağı hırıltıya benzer bir şekilde titredi.

Aralarındaki masaya bir fırlatma bıçağı sapladım. Adam ve zombi sessizliğe gömüldü.

"Yukarıda yavaşça boğularak öldürülen bir çocuk var," dedim. "İkiniz de bir saniyeliğine dişlerinizi göstermeyi bırakırsanız, bunu bile hatırlayabilirsiniz."

Sessizlik uzadı.

Ghastek, "Sadece yardım etmek istiyorum," dedi. Evet, doğru.

Curran'ın yüzü taş kesilmiş gibiydi. "Sana ihtiyacımız yok."

"Evet, var," dedi Ghastek. "Kolye sende, ama ben Lawrence var. Amanda'yla bir yıldan fazla çıktı. Sanırım Amanda'nın babası Colin Sunny'nin bir kız kardeşi olduğunu bilmek ilginizi çekecektir. Orencio Forney ile evli."

"Orencio Forney, savcı mı?"

"Kesinlikle," dedi Ghastek. "Dünkü olaydan sonra Sunny'ler Forney'in evinde kalıyorlar. Bunun ne anlama geldiğini anladığınızın inanıyorum."

Onları anlıyordum, tamam. Sunny'ler dokunulmaz hale gelmişti. Sürü savcılıkla kavga etmeye kalkışırsa, olumsuz reklam dalgası bizi boğacaktı, şehirdeki her polisin şekil değiştirenlerin hayatlarını mümkün olduğuunca zorlaştırmayı kişisel görevi haline getireceğinden bahsetmiyorum bile.

Curran'ın yüzü o boş, okunamayan ifadeyle sertleşti. Duvardaki yazıyı o da görmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti. "Bir görüşme talep ettiniz mi?"

"Mümkün olan en nazik ifadelerle. Son derece ikna ediciydik, ancak yorum yapmak işin müsait değiller."

"Roderick'i sormuyorlar mı?" Ne oluyor be?

"Hayır, değiller," dedi Ghastek. "Ben de bunu son derece tuhaf buldum. Savcı çemberi daralttı. Eğer çocuk ve annesiyle ilgili herhangi bir bilgi istiyorsanız, en iyi seşeneğiniz bizim Lawrence. Bana erişim izni verin, paylaşayım."

Curran'a baktım. O arka plana ihtiyaçımız vardı.

Yüzü okunmuyordu.

Hadi, bebeğim.

"Tamam," dedi.

*** **

Bir zamanlar bilge bir adam bana bir adamın evinin onun ruhu hakkında çok şey söylediğini söylemişti. Yıllar geştikçe bunun tamamen saçmalık olduğu sonucuna vardım. rktc, korkunç kuleleri ve devasa surlarıyla Keep, Curran'ın halkını koruma ihtiyaçısı hakkında bir şeyler söylüyor olabilirdi ama ne kadar sorumluluk taşıdığı hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Adil ve cömert olduğu hakkında da hiçbir şey söylemiyordu. Ve tüm o Canavar Lord'un kkremesinin altında komik olduğuuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Casino ise çöl sıcağı, kum ve sihirden doğan güzel bir serap gibi görünüyordu. Beyaz ve o kadar zarıftı ki, fıskiyeler, heykeller ve renkli lambalarla süslü geniş arazinin üzerinde neredeyse havada süzölüyordu. Tüm bu güzellik bir vampir ahırını gizliyordu. Sonsuza dek aç olan ve gezginlerin zihinlerinin elik mengenesinde tutulan öölümsüzler, ince minarelerine musallat olmuşlardı. İnsanların açğıözlölüğünden para kazanan bir kumarhane ana katını işgal ediyordu ve derinlerde, insanlar sadece sonuç ve kârla ilgilenen yüksek teknoloji şirketlerinin acımasız hassasiyetiyle entrikalarını ve entrikalarını hazırlıyorlardı.

Cipi otoparka park ettim ve ön camdan Casino sarayına baktım. İçeri girmek istemiyordum. Yüzündeki asık surata bakılırsa Curran da girmek istemiyordu.

Kapılarımızı aynı anda açtık ve Casino'ya doğru yöneldik.

Curran, "Bunu çocuk için yapıyoruz," dedi.

"Evet." Bunu hatırlamak iyi oldu. "İçeri girip onlarla konuşacağız."

"Ve kimseyi öldürmemek," diye ekledi

Curran. "Ya da herhangi bir şeyi."

"Ve bir şeyleri kırmamak."

"ünkü halktan büyük bir fatura istemiyoruz."

"Evet." Curran'ın yüzü asıktı. "Sürünün parasını onlara vermeyeceğim."

Başımı salladım. "İyi olacağız, herhangi bir zarar ödemek zorunda kalmayacağız ve sonra dışarı çıkıp güzel bir duş alacağız.

"Pis kokuyu yıkayın. Kan emicilerin kokusunu buradan alabiliyorum."

"Onları buradan hissedebiliyorum."

Yapabilirdim - vampir büyüünün kıvılcımları beyaz korkuluklardan beni çekiyordu.

"Bunu yaptığınız için teşekkürler," dedi

Curran. "Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim."

Gir, çık, Sürü ve Halk arasında büyük bir savaşa neden olma. Çocuk oyuncağı.

Kavisli yatağan kılıçlı iki adam tarafından korunan yüksek kemerli girişten geçtik. Muhafızlar siyah giymişlerdi ve oldukça tehditkâr görünüyorlardı. Çok dikkatli bir şekilde bize bakmadılar.

İçeride bir ses tufanı üzerimize saldırdı: sihir sırasında çalışmak üzere yeniden donatılmış kumar makinelerinin sesleri, metal çınlamaları, müzik, bip sesleri, kolay para vaadi için zor kazanılmış paralarını teslim eden kalabalığın bağırıışlarıyla karışıyordu. Soğuk havada limon kokulu parfümler uçuşuyordu - İnsanlar müşterilerini uyanık tutuyordu, çünkü uyuyanlar kumar oynayamıyordu.

Curran sesini buruşturdu.

"Neredeyse geldik bebeğim," dedim ona, geniş odanın en ucundaki servis giriş kapısına odaklanarak.

İri yarı, kilolu bir adam makineden uzaklaştı ve Curran'a doğru koştu. "Hey! Dikkat et!"

Curran onu atlattı ve yürümeye devam ettik.

"Pislik!" Adam arkamızdan havladı.

Curran, "Burayı çok seviyorum," dedi.

"Burası çok sakin, huzurlu ve düşünceli insanlarla dolu. Ortamdan hoşlanacağınızı düşündüm."

"Bayılıyorum."

Servis girişinden geçtik. Kalfalardan biri, siyah pantolon, siyah gömlek ve koyu mor yelek giymiş bir adam masanın arkasından kalktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sorun yok Stuart." Yan taraftaki merdivenden bir kadın indi ve odaya girdi. Beş iki yaşındaydı ve ergen erkeklerin hayallerinden yapılmış anatomik bir imkânsızlığa benziyordu. İncecik bir bel, cömert kalçalar ve ödüllü bir göğüs, esmer bir ipekle sarılmıştı. Saçları kızıl dalgalı bukleler halinde poposundan aşağı dökülüyordu ve size gülümsediğinde ne isterse yapmak için güçlü bir dürtü duyuyordunuz. Onun adı

Rowena ve o, Halkın Halkla İlişkileri'ni yönetiyor ve yaşamak için ölümsüzlere pilotluk yapıyordu.

Aynı zamanda cadılara da borçluydu, bu da dolaylı yoldan bana borçlu olmasına neden oldu. Eğer ben bir iyilik istersem, o da bunu yapmak zorundaydı ve bu gerçeği ikimiz de herkesten saklıyorduk.

"Bay Lennart. Bayan Daniels." Rowena güzel bir gülümsemeye karşılık verdi. "Lawrence sizi üst katta bekliyor. Beni takip edin lütfen."

Takip ettik, Rowena'nın parlak, mükemmel poposu merdivenleri iki adım önümüzden geçerken kayıyordu. Curran kahramanca ona bakmadı.

Bizi iki yönlü aynası olan küçük bir odaya götürdü. Bir masa, sert gri duvarlar ve yere sabitlenmiş sandalyeler beklenirdi ama hayır, odanın duvarları krem rengindeydi ve tepesinde narin, soluk bir kafes oyması vardı; mobilyalar ise modern bir kanep ve aralarında bir sehpa bulunan iki yumuşak sandalye takımından oluşuyordu. Lawrence kanepenin köşesinde oturuyordu. Solgun görünüyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Sandalyelere oturduk.

"Kim olduğumuzu biliyor musun?" Curran sessizce söyledi.

Lawrence başını salladı. "Bilgilendirildim. İşbirliği yapmam gerekiyor."

Cebimden bir not defteri çıkardım. "Amanda'yı ne zamandır tanıyorsun?"

Lawrence yutkundu. "Üç yıl. Lise mezuniyetinden hemen sonra çırak olarak kabul edildi."

"Ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?" Ben sordum.

"Gelecek hafta on üç ay olacak," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. Boğazını temizledi.

Curran, "Bize ailesinden bahset," dedi.

Lawrence iç çekti. "Onları sevmezdi."

"Neden sevmezdi?" Ben sordum.

"Annesinin çok soğuk olduğunu söyledi. Aurellia, Amanda ve kardeşinin karnının doyduğundan ve uygun şekilde giyindiklerinden emin olmak için her şeyi yapardı. Programları konusunda çok titizdi. Çelik Takvim, Amanda

denirdi. Eğer bir doktor randevusu ya da okul gezisi varsa, takvime yazılır ve bundan sapma olmazdı. Amanda lisedeki dört yıl boyunca okula mükemmel bir şekilde devam etti. Ne kadar hasta olursa olsun, annesi onu okula gönderirdi. Asla geç kalmazdı. Ama aralarında hiçbir zaman sevgi ya da gerçek bir sıcaklık olmadı."

"Peki ya babası?" Curran sordu.

"Colin, Aurellia'nın bastığı yere tapıyor." Lawrence acı bir kahkaha attı. "Sanki Aurellia odadayken kör oluyor. Amanda'nın onunla konuşabildiği tek zaman, annesinin başka bir şeyle meşgul olduğu zamanlardı. Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Bana bu yüzden People'a katıldığını söyledi. Çıraklar Casino'da oda ve yemek hakkına sahipler."

"Amanda bunu yaptığı için annesi üzgün müydü?" Ben sordum.

"Aurellia üzülmez. Sevimli bir robot gibidir," dedi Lawrence. "Asla bağırır. Asla öfkelenmez. Öyle ya da böyle umursadığını sanmıyorum."

"Ebeveynlerle hiç kişisel olarak etkileşime geçtiniz mi?" Curran sordu.

"Evet. Bir keresinde yemeğe gitmiştik. Colin normal görünüyordu. Aurellia yemek siparişi dışında hiç konuşmadı. Sadece kendisinden isteneni yaptığını ve benimle ya da Amanda'yla konuşmasının gerekli olmadığını hissettim."

"Peki ya kolye?" Ben sordum.

Lawrence birkaç sığ ve hızlı nefes aldı.

Bekledik.

"Bir hediye idi," dedi sonunda. "Bir Noel'de Colin'e gönderilmek üzere eve geldi. Kutusundan çıkardı - cam bir kutunun içindeydi - ve açmaya çalıştı, sonra Aurellia elinden aldı. Kolyeyi cam bir kutuya koydular ve fuayedeki duvara, oldukça yükseğe astılar. Amanda o zamanlar on beş yaşlarındaydı. Kolyeyi çok severdi. Orada durup ona baktığını, çünkü çok güzel olduğunu söylüyordu. Ona dokunmasına asla izin verilmedi. Onların bir

altı ay önce soyulmuş. Hırsızlar birkaç mücevher ve para almışlar ve bir şekilde kolyeyi de alıp kaçmışlar. Bu konuda gerçekten çok üzgündü."

Lawrence ellerine baktı. "Bunu bir hafta önce bir rehinci dükkanında gördüm. Onun için aldım. I... Onu ben öldürdüm. Çok iyi, çok güzeldi. Bazen bir şey düşünürken ya da kahve yaparken kendi kendine küçük şarkılar söylerdi. Ve ben onu öldürdüm. Onu taktı ve öylece... öylece öldü. Tam oradaydım ve hiçbir şey yapamadım..."

Onunla on dakika daha kaldık ama Lawrence'ın işi bitmişti. Ghastek bizi koridorda bekledi.

Curran, "Lütfen bana onun intihar gözetiminde olduğunu söyleyin," dedi.

"Elbette," dedi Ölülerin Efendisi. "Bir terapistin gözetimi altında, rahibe erişim izni var ve uyurken bile izleniyor. Ancak, eğer gerçekten kendini öldürmek istiyorsa, hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Talihsiz bir durum. Beş yıllık meslek hayatının sonuna yaklaşıyor. Onun eğitimi için çok para ve zaman harcadık."

Tabii ya. Unutmam ne kadar aptalca: İnsanların çalışanları yoktu, her birine bir fiyat etiketi iliştilmiş insan varlıkları vardı.

Ghastek, "Kolyenin üzerindeki yazıyla ilgili çiziminizi inceledim," dedi. "Bir tür runik yazıya benzediğini söylediniz ama karakterler bana yabancı geldi. Bu çizim ne kadar doğru?"

"Mümkün olduğunca doğru," dedim ona.

Kaşlarını kaldırdı. "'İnsan hatası' terimini biliyor musunuz?"

Mafsallı sandviç terimine aşina mısınız? "Rünleri kolyeden kopyalayan kişi yaptığı işte uzmandır. Yazıyı tanımıyor olmanız onun runik kökenli olmadığı anlamına gelmez. Elder Futhark alfabesi yıllar içinde pek çok değişikliğe uğramıştır."

Ghastek, Julie'nin çiziminin bir kopyasını çıkardı. "Bu konu üzerinde çok çalıştım ve hiç böyle bir rune görmedim." Ghastek, çift sol çapraz kolu olan bir X'e benzeyen bir sembolü işaret etti.

Şey, tabii ki. Bunu bilmiyordu, bu nedenle bir rün olması mümkün değildi. "Hem Fehu hem de Ansuz rünlerinin çift kolu var. Bu rünün neden bir kolu olmasın? Bunu bir rün koleksiyonunun içine atsanız ve meslekten olmayan birine ait olmayan birini seçmesini söyleseniz, bunu almazdı."

Ghastek bana küçümseyici bir bakış attı. "Meslekten olmayan kişi terimi tanıımı gereği uzman olmayan kişi anlamına gelir. Elbette uzman olmayan biri bu rune'u ayırt edemez Kate. İşin içine yıldızlar ve spiraller de katabiliriz ama onları da seçmesi pek mümkün olmaz."

Seni kibirli göt. Curran
boğazını temizledi.

Ghastek'e doğru bir adım attığımı fark ettim. Öldürmek yok, yumruklamak yok, mala zarar vermek yok. Doğru.

Curran, "Bu konuyu bir uzmana götüreceğiz," dedi.

"Koşullar göz önüne alındığında bunun ihtiyatlı olacağını düşünüyorum." Bize izin vermesi çok iyi oldu. "Uzman nerede?" Ghastek sordu.

"İskandinav Mirası'nda," dedim ona.

Ghastek sanki kafasını çürük patates çuvalına sokmuş gibi yüzünü buruşturarak tiksintiyle alay etti.

"Neo-Vikings'i görmeye mi gidiyorsun?" "Evet."

"Onlar cahil, gürültücü soytarılar. Tek yaptıkları içki salonlarında oturup sarhoş olmak ve erkeklikleri tehdit edildiğinde birbirlerini yumruklamak."

"Gelmek zorunda değilsin," dedim ona.

Ghastek uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Vampirimi getireyim."

Beşinci Bölüm

The Dude adında bir ata biniyordum. Görünüşe göre Fred'in yardımseverliğine de cevap veren Dude, Pack ahırlarının "Tennessee Walker Blue Roan" dediği türdendi. Mavi Roan kısmı biraz doğruyd - altımdaki at koyu griydi, renkleri baş ve ayak bileklerine doğru siyaha yaklaşıyordu. Tennessee Walker kısmı... Muhtemelen içinde biraz Tennessee Walker vardı ama çoğu kesinlikle soğukkanlı bir attı. Devasa bir soğukkanlı at, yaklaşık yirmi beş yüz kilo. Bir Percheron'a oynuyordum. The Dude'un üstünde oturmak küçük bir file binmek gibiydi.

Bir vampirin varlığı Curran'ı bir ikilemele karşı karşıya bıraktı. Ata binmeyi reddetti ama benim de bir ölümsüzle birlikte desteksiz seyahat etmeme izin vermedi, bu yüzden bir uzlaşmaya varılması gerekiyordu. Andrea'yı almak için Cutting Edge ofisine uğradık. Ne yazık ki dışarıdaydı. Görünüşe göre bazı şekil değiştirenler öldürülmüştü ve Jim onu bu soruşturmanın başına getirmişti, tabii ki bundan bahsetmeyi ihmal etmişti. Onun yerine Derek ve Ascanio'yu kaçırdık.

Derek üçüncü çalışanımızdı. Bir zamanlar benim yardımcım, sonra Jim'in casusu, sonra Curran'ın özel korumasının şefi olan Derek, şimdi deneyim kazanmak ve ne yapmak istediğini anlamak için Cutting Edge'de çalışıyordu. Onunla ilk tanıştığımda henüz on sekiz yaşındaydı ve güzeldi. Şimdi yirmisine yaklaşmıştı. Bazı piçler yüzüne erimiş gümüş dökmüştü. O piçler artık ölmüştü ama o asla tam olarak iyileşememişti.

Ascanio bizim stajyerimizdi. On beş yaşındaydı, bir melek kadar güzeldi ve bir bouda, bir werehyena idi. Bouda çocukları

Ergenlik dönemini çok nadiren atlattı - birçoğu akıl sağlığı için verdiği mücadeleyi kaybetti ve çıldırdı - ve Ascanio'ya değer verildi, bebek gibi bakıldı ve her şeyin ötesinde şımartıldı. Ne yazık ki, başını çok fazla derde sokmuştu ve onu öldürme olasılığı en düşük olanın ben olduğuma karar verildiği için bana verildi.

Derek ve Ascanio arkamdan geliyor, bir şey hakkında sessizce tartışıyorlardı. Önümde Ghastek'in vampiri olan kireç yeşili kâbus yol boyunca sarsıntılı, döngüsel bir yürüyüşle tırıs gidiyordu. Immortus patojeni kurbanının bedenini yeni bir kâbus avcısına dönüştürürken, çoğu vampir sonunda dik koşma yeteneğini kaybederek dört ayaklı hareketine geri dönerdi. Daha önce çok yaşlı vampirlerle karşılaşmıştım. Eski insan şekillerine bile benzemiyorlardı. Ama Ghastek'in kullandığı vampir sadece birkaç aylıktı. Sarhoş bir kuklacının iplerine dolanmış grotesk bir kukla gibi ilerliyor, yerde sürünüyor ve bir sonraki adımda üçte iki oranında dikleşiyordu.

Vampirin yanında acayip büyüklükte siyah bir kaniş vardı. Adı Grendel'di, benim köpeğimdi ve kulübedeki en keskin alet olmasa da beni severdi ve kavgada çok becerikliydi.

Birkaç düzine metre arkamızda devasa bir aslan tırıs gidiyordu. Şekil değiştirenler dönüştüklerinde, hayvan formları her zaman doğal benzerlerinden daha büyük olurdu ve Aslan Curran sadece büyük değildi. Tarih öncesinden kalma görünüyordu. Devasa, gri, kürkünü kırbaç izleri gibi boyayan soluk koyu çizgileriyle yol boyunca yorulmak bilmezmiş gibi rahat bir tempoda ilerliyordu. İşte bu yüzden kendimi Ahbap'ın yanında buldum. Ahıra gidip bir vampir ile gergedan büyüklüğünde bir aslan arasında seyahat edeceğimi ve ürkmeyecek bir ata ihtiyacım olduğunu söyledim. Ahır ustasının tavsiyesine sadık kalan The Dude, soğukkanlı görünüyordu. Arada sırada, Curran bizi kuşattığında, diğer iki at ürküpanik sesleri çıkarırken burun deliklerini biraz açıyordu ama çoğunlukla Ahbap, aslanın bir hayal ürünü olduğuna ikna olmuş bir şekilde düz bir çizgide yoluna devam ediyordu.

ve önündeki vampirin sadece Grendel'in deforme olmuş mutant kardeşi olduğunu düşündü.

Kendi üç halkalı sirkimiz vardı. Ne yazık ki seyircimiz yoktu: solumuzda orman pürüzlü bir çizgi halinde yükseliyor ve sağımızda alçak bir tepe, kayalar ve çimenlerle tırmanıyor, tepede başka bir ağaç sırasına giriyordu.

Ascanio, "Neo-vikinglerle hiç tanışmadım," dedi.

Omzumun üzerinden, "Onların büyük bir kısmı paralı asker," dedim. "Kabadayı bir grup ve geleneklere pek sadık sayılmazlar. Bazıları öyle, ama çoğu çocukluklarında bir iki film izledikleri ve vikingin bir isim olduğunu düşündükleri için oradalar."

"Değil mi?" Derek sordu.

"Hayır. Aslında Viking'e gitmek gibi bir fiildi. İskandinav Mirası mensupları boynuzlu miğferler takar, dev bir fıçıdan bira içer ve kavga çıkarırlar. Neo-Viking topluluklarına göre maddi durumları çoğu kişiden daha iyi, bu yüzden biraz eğlenmeyi göze alabiliyorlar."

"Parayı nereden buluyorlar?" Derek sordu.

Kıvrılan yola başımı salladım. "Şu virajın etrafında."

Birkaç dakika sonra virajı aldık. Solumuzda uçsuz bucaksız bir göl uzanıyordu. Mavimsi pusla renklenmiş mavi-yeşil su uzaklara doğru uzanıyordu. Şurada burada kumla çevrili yeşil adalar suyun içinden çıkıyordu. Sağ tarafta, alçak bir tepenin yamacından, bir deniz yılanının zırhlı sırtı gibi yükselen, devasa kerestelerle inşa edilmiş muazzam bir mead salonu vardı. Biz orada dururken, en yakın adanın arkasından iki karve, yani uzun kayak kaydı, oyulmuş ejderha başları gölün yüzeyinden yükseliyordu.

Ascanio gözlerini korumak için elini kaldırdı.

"Lanier Gölü," dedim ona. "İskandinav Mirası Ejderha Gemilerinden oluşan bir nehir filosu inşa etti. Bölgedeki tek neo-Vikingler onlar değil. Doğu kıyısında birkaç İskandinav grubu var ve bunların birçoğu uygun bir tekneyle kıyı boyunca gezinti yapmak istiyor. İskandinav Mirası onlara tekneler satıyor ve bu özenti akıncıları eğitiyor."

sıg su yelkenciliği. Tatilcileri de uygun fiyata gezdiriyorlar. Bu konuda biraz hassaslar, bu yüzden çocuk partileri yapıp yapmadıklarını sormazdım."

Ascanio gülümsedi. "Yoksa ne olur, bizi bira fiçisinde boğmaya mı çalışırlar?" "Denemek önemli bir kelime."

Mead salonuna doğru yola çıktık. Tepenin ortasında vampir durakladı. Bir adam bir huş ağacının arkasından yolun ortasına doğru yürüdü. Bir buçuk metre boyunda, zincir zırhla sarılmıştı. Siyah kürkten bir pelerin omuzlarından dalgalanıyordu. Gjermundbu Miğferi'nin neredeyse mükemmel bir kopyası olan savaş miğferi başının üstünü ve yüzünün yarısını koruyordu. Paslanmaz çelik, sanki kafasında bir ayna varmış gibi, güneş ışınları üzerinden kayana kadar parlatılmıştı. Adam uzun ahşap saplı devasa bir balta taşıyordu. Bir keresinde baltayı kaldırmaya çalışmışım ve en az on kilo ağırlığındaydı. Ocak ayında onunla pekmezden daha yavaştı ama etkileyici görünüyordu.

Derek iri adama odaklandı. "Kim o?"

"Bu Gunnar. İskandinav Mirası'nın güvenlik görevlisi fikri."

"Ne, tek başına mı?"

Başımı salladım. "O yeterli."

Ghastek'in vampiri dev Viking'e bir heykel gibi hareketsiz bakarken, Ölülerin Efendisi durumu düşündü. Kan emici döndü, bize doğru sıçradı ve atımın arkasındaki hizaya geçti. Anlaşılan Ghastek vampirinin riske atılamayacak kadar değerli olduğuna karar vermişti.

Yaklaştık.

Gunnar derin bir nefes aldı ve kükredi, "Vestu heill!"

Ow. Kulaklarım. "Merhaba, Gunnar."

Yüz maskesinin ardından gözlerini kısarak bana baktı ve sesini alçalttı. "Hey, Kate." Sesi biraz nefes nefese geliyordu.

"Seni gördüğüme sevindim."

Baltasına yaslandı, miğferini çıkardı ve alnındaki teri sildi, şakaklarına örülmüş kızıl saçları ortaya çıktı. "Ragnvald'ı görmeye mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Hepiniz mi?"

"Evet."

"Aslan bile mi?"

Aslan ağzını açtı ve büyük dişlerini gösterdi. Evet, evet, sen kötüsün. Biliyoruz, Majesteleri.

"Aslan bile."

"Ne hakkında?" Gunnar sordu.

"Dagfinn. Onu buralarda gördün mü?"

Gunnar bir an durup toprağa tükürdü ve bunu büyük bir gösteri haline getirdi. "Hayır. Ve bunun için çok daha iyiyim."

Saçmalık. "Çok kötü."

"Evet." Gunnar kaskıyla bana el salladı. "Gitmeye hazırsın."

"Teşekkürler

."

Yola

devam

ettik.

"Yalan söyledi," dedi Ascanio.

"Evet." Gunnar, Dagfinn'in tam olarak nerede olduğunu biliyordu. İpuçlarını Ragnvald'dan almıştı ve o konuşmadığına göre, kont da muhtemelen konuşmayacaktı. Bu hiç iyi gitmeyecekti.

Ahşap kapılardan geçerek bal likörü salonuna vardık. Yerleşimin geri kalanı tepenin aşağısında, meyhaneyi geçtikten sonra yer alıyordu: Sağlam ahşap evler oraya buraya dağılmıştı. İnsanlar sağa sola yürüyordu; erkekler yün tunikler ve pelerinler, kadınlar ise bileklerine kadar uzanan elbiseler ve askılar, yün önlükler giymişlerdi. Çeşit çeşit insanlardı: bazıları beyaz, bazıları siyah, bazıları Hispanikti. Sağımızdaki bir çift Çinli görünüyordu. İskandinav Mirası herkesi içine aldı. Vikinglik bir milliyet değil, bir yaşam biçimiydi. Viking olduğunuzu düşündüğünüz sürece masalarında bir yeriniz vardı.

Biz geçerken insanlar Curran'a bakakaldı. Vampir ve geri kalanımız çok daha az ilgi gördü.

At korkuluğunun önünde attan indiğimizde, otlakta tek başına duran tanıdık bir siyah Shire aygırı gördüm. Devasa

at neredeyse on sekiz buçuk el boyundaydı,

Kocaman ayaklarındaki beyaz tüyler her hareket ettiğinde titriyordu. Soluk bir yara izi atın sol omzuna doğru kıvrılıyordu. Merhaba Magnus. Efendin nerede?

Aygır bana doğru baktı ve dişlerini gösterdi.

Şimdi atlar bana bok veriyordu.

"Terbiyene dikkat et," diye mırıldandım. Ascanio, "En iyi davranış," diye beni temin etti.

Beni duyamayan bir atla konuştuğumu söylemek patronumun tarzını tamamen bozacaktı, bu yüzden başımı salladım ve mead salonuna doğru yürüdüm.

İri yarı, çiğ kemikli bir kadın yolumu kesti. Sağ kalçasında büyük bir silah, sol kalçasında ise küçük bir balta asılıydı.

"Hrefna," diye onayladım onu. Daha önce de Lonca'da karşılaşmıştık. Hem bıçağı hem de kılıcı iyi kullanırdı ve nadiren öfkelenirdi.

"Kate." Sesi sessizdi. "Aslan dışarıda kalmalı." "Bundan hoşlanmayacak."

Aslan yelesini salladı.

"Onu içeri alamam," dedi Hrefna. "Onu içeri alırsanız, birileri sırf kafasını duvarlarına koyup koyamayacaklarını görmek için sorun çıkaracaktır. Ben işimi yapmak zorundayım. Bu senin kararın."

Curran'a baktım. Aslan eridi. Derisi gerildi, kemikleri büküldü ve insan Curran doğruldu. Tamamen çıplaktı. Görkemli bir şekilde çıplak.

Hrefna kaşlarını kaldırdı.

Curran heybemden bir kot pantolon ve gömlek çıkardı.

"Şey," dedi Hrefna. "Neden şekil değiştirdiğini hep merak etmişimdir. Bu her şeyi açıklıyor."

Yanımdaki vampir kan kırmızısı gözlerini devirdi.

Mead salonuna girdik. Vampir, şekil değiştirenler, köpek ve aslan adam beni takip etti.

Beni kocaman bir oda karşıladı. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş masalardan oluşan iki sıra, oda boyunca paralel olarak uzanıyordu. Başlangıçta Vikingler masaları iki sıra halinde birleştirmeyi denemişlerdi ama altlarını süpürmeyi beceremedikleri için B planına geçmişlerdi ve bu da bal likörü salonlarını bir barbar kafeteryasına

benzetmişti. İnsanlar

masaların etrafında dolanıyorlardı. Bazıları yemek yiyor, bazıları konuşuyor, bazıları da silahlarını yağıyordu. Masalar salonun diğer ucundaki yükseltilmiş bir platforma doğru uzanıyordu. Platformun üzerinde, dalgaların karaya attığı ağaçtan oyulmuş ve kürklerle kaplanmış büyük bir sandalyede bir adam oturuyordu. Mavi yün tuniği omuzlarına kadar uzanıyordu. Parlak siyah bir saç yelesinin çerçevelediği yüzü karanlıktı ve keskin bir hassasiyetle oyulmuştu. Başında dar altın bir bant vardı.

Bize baktı. Koyu renk gözleri ölçümüzü aldı. Curran'ı fark etti, kaşlarını çatı ve bizi görmemiş gibi yaparak başka tarafa baktı. Curran kimliğini gizli tutmayı tercih ederdi. Şehrin ağır topları dışında pek kimse onun neye benzediğini bilmezdi. Ragnvald, yapılacak en kibar şeyin Curran'ı tanımak mı yoksa orada yokmuş gibi davranmak mı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Bu eğlenceli yolculuğa çıkmadan önce stratejimizi tartışmıştık ve ben bu işi üstlenmeye gönüllü olmuştum. Eğer Curran resmi Canavar Lordu sıfatıyla gelirse, tören olacaktı ve her şey gereğinden fazla uzun sürecekti. Ayrıca neo-Vikingleri ondan daha iyi tanıyordum, bu yüzden liderliği benim üstlenmem daha mantıklıydı. Curran redshirt olarak gitmeye karar verdi. Görünüşe göre bu eski bir TV programında kullanılan bir tür tek kullanımlık görevli terimiydi.

"Kont bu mu?" Ascanio arkamdan fısıldadı.

"Evet."

"Ama o bir Kızılderili."

"Choctaw," dedim ona. "Vikingler nasıl görüldüğünle ilgilenmez. Onlar baltalarını ne kadar iyi salladığınla ilgilenirler."

Arkamda küçük geçit törenimle masaların arasına doğru ilerledim. Tek başıma gelseydim bu çok daha kolay olurdu.

Platformdan yaklaşık on adım ötede Ragnvald bizi daha fazla görmezden gelemeyeceğine karar verdi. "Kate! Vestu heill! Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil. "Merhaba, Ragnvald. Bunlar benim ortaklarım." İşte. Curran'dan ismiyle bahsetmedim. Bu ona ipucu verecektir.

Ragnvald kendini sandalyeden itti. Dik durduğunda boyu 1.80'in üzerindeydi. Platformdan bir adım attı ve bana başıyla selam verdi. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Muhtemelen beni kapıdan girerken gördüğün ve son birkaç dakikadır burada değilmişim gibi davrandığın içindir."

Ragnvald'ın yüzü bir sırtıyla yarıldı. "Gözlerime inanamadım. Şekil değiştirenlerin alfası habersizce çıkageldi. Şok oldum."

Seni sonovabitch. Hâlâ bunu bir tür gösteriye dönüştürmeye çalışıyordu. "Buraya o sıfatla gelmedim."

Ragnvald bandına vurdu. "Bu asla çıkmaz. Şimdi hatırlamak en iyisi. Ama hadi, iş konuşacağız." Sesini yükselterek yakındaki fincanları salladı. "Biri misafirlerimize içki getirsin."

Neden herkes her zaman bu kadar gürültücü olmak zorundaydı? Ragnvald başıyla yan masayı işaret etti.

"Lütfen."

O oturdu, ben de karşısına oturdum. Curran da bana katıldı. Vampir onu takip etmeye çalıştı ama zincir zırhlı iri bir kadın yolunu kesti.

Benim yarı yaşımda bir kız yanımdan geçti ve bira dolu iki dev tankeri masaya çarptı. Ragnvald kendininkini kaldırdı. Ben de kendi tankardımı onunkine çarptım. Bira sıçradı. Tası kaldırdık ve aldığımızdan çok daha büyük yudumlar alıyormuş gibi yaptık.

Curran birasını içti. Görünüşe göre benim liderliği almam onun dilsizleşmesi anlamına geliyordu.

Genç kadın hızla Ascanio ve Derek'in yanına gitti ve onları komşu masaya götürdü. Kalçalarının ne kadar sıkı çalıştığına bakılırsa iş için hazırды.

"Peki, seni bizim bal likörü salonumuza getiren nedir?" "Dagfinn'i arıyorum."

Ragnvald yüzünü buruşturdu. "Şimdi ne yaptı?"

"Sadece benim için tercüme etmesini istediğim bazı garip rünler var."

Ragnvald kollarını açtı. "Adamı görmedik. Helga'yla rünler hakkında konuşmalısın."

Bu sabah bazı telefon görüşmeleri yapmıştım. "Helga ile konuştuk. Dorte ve ihtiyar Rasmus'la da konuştuk. Bize yardım edemezler. Şimdilik en iyi ipucumuz Dagfinn."

İri yarı, yaşlı bir adam salona sendeleyerek girdi. Omuzları kalın ve üvey babamın sert yağ dediği şeyle kaplı, bir ayağını diğerinin önüne koymakta zorlandıklarında ve devrilmek istemediklerinde sarhoşların yaptığı o tuhaf dikkatli şekilde hareket ediyordu. Deri yeleşti iri gövdesine eğri oturuyordu, yüzü soğuktan ya da çok fazla içki içmekten kızarmıştı ve ağarmış uzun saçları iki örgü halinde aşağıya sarkıyor, dağınık gri sakalına karışıyordu.

Sarhoş Viking Noel Baba ortaya çıkana kadar her şey eğlence ve oyundan ibarettir.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Ragnvald birasından küçük bir yudum aldı. "O burada değil. Onu aylar önce kovduk."

"Öyle mi?" dedi Curran.

"Öyle," diye ısrar etti

Ragnvald.

Sarhoş Aziz Nick, şekil değiştirenlerin biralarına baktığı masanın yanında yerde oturan vampire odaklandı. Sarhoş gözlerini kırıştırdı ve vampire doğru yürüdü.

"Loncanın yakında bir toplantı yapacağını duydum," dedi Ragnvald.

"Bana söylenen bu," dedim.

Yaşlı Viking vampiri işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Kimse cevap vermedi.

Noel Baba sesini bir kademe yükseltti. "Nedir bu saçmalık?"

"Sakin ol baba," dedi genç bir adam köşeden.

Santa hoparlöre doğru döndü. "Bana s a k i n l e ş m e m i söyleme, seni aptal orospu çocuğu."

"Annem hakkında böyle konuşamazsın."

"Onun hakkında konuşacağım... Ben... Bu saçmalık da ne?"

"Ayrıca Sürü'nün arabuluculuk için çağrıldığını da duydum." Ragnvald uzun bir süre bana baktı, böylece bunun önemli olduğunu anlayacaktım.

"Aha."

"Biz var on beş Tam zaman üyeler içinde ve Lonca," dedi Ragnvald.

Başımı salladım. "Biliyorum. Kaç yıl çalıştın, sekiz mi?" "Yedi küsur yıl."

Noel Baba geriye doğru sallandı, derin bir nefes aldı ve vampirin üzerine tükürdü.

Müthiş. "Bu konuda bir şey yapacak mısınız?"

Ragnvald omzunun üzerinden baktı. "Bu Johan. Sadece biraz eğleniyor. Arabuluculuk hakkında, Kate."

"Ne olmuş ona?"

Vampir ağzını açtı. Ghastek'in sesi, "Sadece bir aptal sarhoşlarla ve aptallarla dövüşür," dedi.

"Bana aptal mı diyorsun?" Johan gözlerini kısarak vampire baktı. Diğer masalardaki insanlar yemek yemeyi bırakıp daha yakından izlemek için yanlarına s o k u l d u l a r . Bir kavganın yaklaştığının kokusunu almışlardı ama Gösteriyi kaçırmak istemezdim. İşler iyi gitmiyordu.

Vampir omuz silkerek Ghastek'in hareketini taklit etti. "Eğer sarhoşun biri vampirime bir daha tükürürse, buna pişman olur."

Johan arkasına yaslandı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Görünüşe göre Ghastek onu şaşırtmayı başarmış.

"Ne tarafa doğru eğiliyorsun?" Ragnvald söyledi. İyi denemeydi. "Dagfinn nerede, Ragnvald?"

"Size iki kez söyledim, o burada değil."

"Şaka yapıyor olmalısın. Evi burada, annesi hâlâ burada yaşıyor ve aygırı da merada."

"Onu annesine verdi," dedi Ragnvald.

"Magnus'u annesine mi verdi?"

"Evet."

"O at tam bir canavar. Dagfinn dışında kimse ona binemez. Magnus'un şimdiye kadar Dagfinn'in elini ısırp koparmamış olmasının tek nedeni, her denediğinde Dagfinn'in

onu geri ısıtır. Ve sen bana Dagfinn'in onu annesine verdiğini mi söylüyorsun? Annesi onunla ne yapacak?"

Ragnvald kollarını iki yana açtı. "Bilmiyorum, onu ev koruması için falan kullanabilirsin. Ben medyum değilim. O adamın aklından neler geçtiğini bilmiyorum."

"Beni mi kastediyorsun?" Johan kükredi. "Pişman olacağımı mı söylüyorsun?" Oh hayır. Sonunda anladı.

"Kendilerini göstermeye çalışan başka şişman, yaşlı sarhoşlar görüyor musun?" Ascanio sordu.

Johan Derek'e doğru döndü. "Sen! Kız arkadaşına bir ağızlık tak."

Derek gülümsedi. Yavaşça kontrollü bir şekilde dişlerini gösteriyordu. Bir ürpertiyle savaştım. Solumuzdaki birkaç adam sandalyelerini kaptı.

"Derek, biz misafiriz," diye seslendim.

Curran kendi kendine sessizce kıkırdadı. Anlaşılan beni eğlenceli bulmuştu.

Ghastek, "Misafirperverlik konusunda bir derse ihtiyaçları var," dedi. "Size misafirperverliği göstereceğim." Johan biraz hava emdi. "Sakın yapma," diye uyardı Ghastek.

Johan vurdu. Tükürük vampirin alnına düştü.

"Yala şunu!" Johan, Derek'e doğru döndü. "Sırada sen varsın!"

Ascanio bir anda yerinden fırladı ve Johan'ın ayağına bir yumruk indirdi. Vikingler üşüştü. Biri çığlık attı. Bir sandalye üstümüzden uçtu ve duvara çarptı. Grendel olduğu yerde zıplayıp havlamaya başladı.

Ragnvald bıkkın bir iç çekti. "Hangi tarafa meylediyorsun Kate? Gazilere mi Mark'a mı?"

"Bana Dagfinn'in nerede olduğunu söyleyecek misin?" "Hayır."

Piç kurusu. "O zaman I tahmin et I Yapma.Biliyorum hangi yol Eğiliyorum."

Ragnvald Curran'a baktı. "Ciddi misin?"

Curran geniş omuzlarını silkti. "Bu onun gösterisi."

Bir tankard odaya doğru savruldu ve Ragnvald'ın sırtına çarptı. Kükreyerek ayağa fırladı. "Pekâlâ pislikler, kim attı bunu?"

İkinci kadeh onu tam alnından vurdu. Sendeledi ve bal likörü salonunun ortasında devam eden arbedenin içine daldı. Yumruklar havada uçuşuyor, insanlar homurdanıyor ve tüm bunların üzerinde Ghastek'in vampiri duvardan tavana doğru sürünüyor, sol pençesiyle sinirli Johan'ı bileğinden kavırıyordu.

İçimi çektim, masanın üzerine atladım ve bir vikingin suratına tekme attım.

*** **

Kıçım acıyordu çünkü Vikingli bir kadın ben meşgulken arkamdan tekme atmıştı ve atımın hareketi bana hiç iyi gelmiyordu. Omzumdaki kırmızı leke beyzbol topu büyüklüğünde bir çürüğe dönüşeceğı benziyordu ama bunun dışında yara almadan kurtuldum. Derek'in göğsünde bir kesik vardı ve savaşın sıcağında gömleğı gizemli bir şekilde paramparça olan Ascanio'nun boynundan aşağısı mosmordu. Birkaç saatten fazla sürmeyecekti ve akşama kadar onlar yeni gibi görünecek, ben ise ağrıyan bir omuzla uğraşacaktım.

Rüzgâr, Ghastek'in yanımda koşturan vampirinden şerbetçiotu kokusu getirdi. Vikingler onu bira fıçısında boğmaya çalışmışlardı ve yeşil güneş kreminin çoğı çıkmıştı, bu yüzden Ghastek deri hasarını minimumda tutmak için onu biraz çamurda yuvarladı. Çamur kuruyup iğrenç bir kabuk haline gelmişti ve vampir Grendel'in kuyruk ucundan çıkacak bir şeye benziyordu.

Grendel dövüşün çoğunu havlayarak ve rastgele insanları ısırarak geçirmişti ve şimdi birinin kusmuğına bulaşmıştı.

Curran yara almadan kurtuldu, çünkü insanlar ona saldırmaya çalıştığında, onlara bir kez yumruk attı ve sonra onlar

ayağa kalkmadı. Şimdi insan haliyle atımın yanında yürüyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

"İyi ki bu sefer liderliği sen aldın," dedi. "İşler kötü gidebilir ve büyük bir kavgaya dönüşebilirdi."

"Canın cehenneme."

"Umarım yaparsın,
bebeğim." Rüyanda
görürsün.

"İşte bu yüzden neo-Vikingleri ziyaret etmekten hoşlanmıyorum," dedi Ghastek, sesi kurudu. "Onlar medeniyetsiz, aptal bir topluluk ve bundan asla iyi bir şey çıkmaz."

"Bunu onlar başlattı," dedi Ascanio.

"Tabii ki onlar başlattı," diye homurdandım. "Onlar Viking.

Yaptıkları şey bu."

Ghastek boğazını temizledi. "Dagfinn'in artık onu aradığımızı bildiğini söylemeden edemeyeceğim. Saklanmaya başlayabilir."

"Dagfinn saklanmayı sevmez. Eğer bu işe karışmadıysa, kapıma gelip neler olduğunu öğrenmek isteyecektir. Eğer bu işin içindeyse, baltasını sallayarak ve kafataslarını kırmaya çalışarak kapıma dayanır. Her iki şekilde de işe yarar."

"Yani bekleyecek miyiz?"

Dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Bugün Dagfinn'e ulaşabileceğimizi umuyordum. Roderick'in zamanı tükeniyordu ama yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. "Eve gidip bekleyeceğiz."

Altıncı Bölüm

Ghastek'le yollarımızı ayırdık ve dördümüz, Curran, Derek, Ascanio ve ben, Kale'ye geri döndük. Avluya girdiğimizde Jim bizi taş basamaklarda bekliyordu.

"Sana ne oldu?"

"Vikingleri görmeye gittik," dedim ona.

"Bu bir şey değil," dedi Curran. "Vampire ne olduğunu görmeliydin."

Jim gülümsedi.

Attan indim ve The Dude'un dizginlerini ahırdaki şekil değiştiren bir çocuğa verdim.

Jim bana, "Bazı insanlar seni görmeye gelmiş," dedi. "Hangi insanlar?"

"Lonca'dan."

Argh. "İyi. Çocuk nasıl?"

"Doolittle aynı olduğunu söylüyor. Misafirleriniz konferans salonunda, ikinci kat, soldan üçüncü kapı."

İkinci kata doğru yürüdüm. Grendel bana eşlik etmeye karar verdi. Üçüncü konferans odasının yanındaki küçük resepsiyon koridorunda beş kişi bekliyordu ve başlarında bir kadın shapeshfiter vardı. Bunlardan biri Mark'tı, diğer dördü ise Bob Carver, Ivera Nielsen, Ken ve Juke'tu, yani topluca Dört Atlı olarak biliniyorlardı. Çoğu paralı asker yalnızdı. Bazen, iş gerektirdiğinde, Jim ve benim yaptığımız gibi eşleşirlerdi, ancak ikiden fazla grup nadirdi. Dört Atlı bu kuralın istisnasıydı. Uyumlu, güçlü bir ekip oluşturuyorlardı, zor işleri alıp verimli bir şekilde ve çoğunlukla kurallara uygun olarak bitiriyorlardı ve diğer paralı askerler tarafından saygı görüyorlardı.

İki taraf da köpeğimi düşünecek kadar uzun süre birbirlerine bakmayı bıraktı.

"Bu da ne böyle?" Bob sordu.

"Bu benim saldırı kanişim. Aynı anda buraya gelmeyi kabul ettiniz mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Juke, dikenli siyah saçlarıyla başını sallayarak. "Buraya ilk biz geldik. O daha yeni ortaya çıktı."

"Bir randevu aldım," dedi Mark. "Bir kez daha kabadayı taktiklerini masaya getiriyorsun."

"Sen bir pisliksin," dedi Ken ona.

"Ve sen bir haydutsun."

Neden ben?

Randevuyu ilk kez duyuyordum. Jim'e bunu sormak için aklıma bir not aldım ve cebimden bir çeyreklik çıkardım. "Kafalar." Dört Atlı'yı işaret ettim. "Mark, sen yazı."

Parayı havaya attım ve bileğimin arkasına vurdum.

"Kuyruklar." Mark'a başımı salladım. "Hadi gidelim."

Konferans odasına girdik, kapıyı kapattım ve budaklı ahşaptan büyük bir masaya oturduk.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Mark öne doğru eğildi. Gıcır gıcır bir takım elbise giymiş ve muhafazakâr bordo bir kravat takmıştı. Koyu kahverengi saçları yönetici/siyasetçi tarzında kesilmişti: ne çok uzun, ne çok kısa, muhafazakâr, düzgün. Tırnakları temiz ve manikürlüydü, çenesinde kirli sakal yoktu ve erkeksi bir kolonya kokuyordu. Çok baskın değildi ama kesinlikle fark edilebilirdi.

"Sizinle Lonca tahkimi hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Ben de buraya hava durumu hakkında sohbet etmek için geldiğini sanıyordum. "Dinliyorum."

Mark köpeğe baktı. Grendel ona kötü kötü baktı.

"Sadede geleceğim: Lonca'yı ele geçirmek istiyorum."

Hırslıyız, değil mi? "Bunu anlamıştım."

"Ben popüler değilim. Deri giymem ve silah taşımam." Ellerin parmaklarını tek bir yumruk haline getirdi.

ve masanın üzerine koydu. "Ama Lonca'yı ben yönetiyorum. Müşterilerin mutlu olmasını, kâr elde edilmesini ve herkesin parasını zamanında almasını sağlıyorum. Ben olmasam her şey çöker."

Öyle olacağından hiç şüphem yoktu. "Bu işte bana düşen rolü bekliyorum." "Senin oyun anlaşmayı bozacak," dedi.

"Bunu yapmamızı istiyorum.

bir tür anlaşmaya varmak."

Kendisi için çok güzel bir çukur kazdı. İçine atlayıp atlamayacağını görmek için bekledim.

"Elbette, yeterli tazminatın ödenmesi gerektiğini ve anlaşmamızın adil ve karşılıklı yarar sağlayacak şekilde olması gerektiğini anlıyorum."

Ve yaptı da. İçimi çektim. "Mark, sorun Lonca'yı yönetemiyor olman değil. Sorun, 'beyaz yakalı' olmanın asil bir unvan olduğunu düşünmen."

Gözlerini kırıştırdı, belli ki şaşırmıştı.

"Sizin dünyanızda herkesin bir fiyatı vardır," dedim.

"Benimkinin ne olduğunu bilmiyorsun ama karşılayabileceğini düşünüyorsun. İşler öyle yürümüyor. Bu konuda pek çok yol izleyebilirdin. Lonca belirsizlik içinde olduğu için kimsenin ödeme alamadığını savunabilirdin. Bu durum ne kadar uzun sürerse Lonca'nın o kadar çok yetenek kaybedeceğini, deneyimli askerlerin ailelerini geçindirmek için yeni işlere yöneleceğini söyleyebilirdin. Bana rüşvet teklif etmek yapabileceğiniz en kötü argümandı. Benim fikrim satılık değil."

"Gücendirmek istemedim," dedi.

"Ama beni rencide ettin ve benimle nasıl ilişki kuracağını bilmediğini gösterdin. Pek çok kişi benim gibi Mark. Evet, Lonca'yı sen yönetiyorsun ama muhtemelen hiç denizci olmadığın için denizcileri neyin harekete geçirdiğine dair temel bir anlayışa sahip değilsin. Eğer seni desteklemek isteseydim, ki istemiyorum, Lonca nezdinde pozisyonumu savunmam gerekirdi ki bu şartlar altında bunu yapmakta zorlanıyorum."

Bunu uzun bir süre düşündü. "Yeterince makul. O zaman Atlılar'a oy vereceksin?"

"Henüz bilmiyorum."

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." Mark ayağa kalktı ve gitti.

Bob omuzlarını kaldırıp içeri girdiğinde ve müşteri koltuklarımdan birine oturduğunda kapının açılmasına daha yeni fırsat vardı. Ivera tedirgin bir şekilde beni izledi.

Bob Atlıların lideriydi. Eğer dünyamızda deneyimli bir gladyatör doğmuş olsaydı, bu o olurdu. Kırkına merdiven dayamıştı ve yarı yaşındaki insanlar için bile zorlu bir rakip olmasını sağlayacak olgun bir güce ve dayanıklılığa sahipti. Eskisi kadar hızlı olmayabilirdi ama bolca tecrübesi vardı ve bunu kullanıyordu. Ivera uzun boylu, iri yarı İspanyol bir kadındı. Dövüşte çok çirkindi ve üstelik bir ateşböceği -ateş büyücüsü- idi.

Atlılar'ın diğer iki üyesi dışarıda kaldı. Macar bir büyücü olan Ken, kelimeleri altın gibi ölçüp biçiyordu ve Juke, yani Juke henüz yirmi yaşındaydı ve deneyim eksikliğini doğal hırçınlığı ve öfkesiyle telafi ediyordu. Hızlıydı ve boş konuşmayı severdi. Bu dürtüyü anlıyordum. Ben de boş konuşmayı severdim ama yirmi yaşındaki ben Juke'u çiğneyip tükürürdüm.

İki gaziye baktım. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bob öne doğru eğildi. Sandalye gıcırdadı ve neredeyse irkiliyordum. İri bir adamdı ve sandalye de pek sağlam sayılmazdı. "Hemen konuya gireceğim," dedi. "Solomon bir zamanlar

Biz. Bir paralı asker. Çalışan bir ceset."

"Aslında Solomon, Lonca'nın kurulduğu ilk üç yıl boyunca sadece paralı asker olarak çalıştı ve birkaç aydır yeraltında olduğu göz önüne alındığında, onun tarifine göre çalışmayı bırakabiliriz."

Bob yoluna devam etti. "Yine de sahada olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Adamlarla nasıl ilgileneceğini biliyordu. O hıyarın aksine adamın bir kalbi vardı. Eğer ona izin verirsek kanımızı kurutur."

"O hıyar derken Mark'ı mı kastediyorsun?" "Başka kim olabilir?"

Başımı salladım. "Sadece kontrol ediyordum."

Bob yaralı parmak eklemleriyle masama vurarak bir noktaya işaret etti. "O kalem boyun Lonca'yı yönetmek istiyor. Dördümüz birlikte daha iyisini yaparız. Birinin çocuklara göz kulak olması gerek."

Kollarımı açtım. "Tam güç sende. Benden ne istiyorsun?"

Bob öne doğru kaydı. Sandalye inledi. "Bir süredir Solomon, sen ve Mark, katip ve bordrocu bayanlar dışında Lonca üyesi dışında herhangi bir resmi sıfatı olan tek kişilerdiniz. Aramızda Tarikat'a ilk giren sendin ve irtibat görevlisi olarak iyi iş çıkardın. İnsanlar bunu hatırlıyor. Ve şimdi de Canavar Lordu'nun..." El yordamıyla bir kelime aradı.

"Dostum," dedi Ivera ona.

"Evet, o. Sokakta itibarın var. Mercanlar asla Mark'ı takip etmeyecek. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, Ivera da biliyor."

Ivera'ya baktım. "Sen ne düşünüyorsun?" "Ne dediyse o," dedi suratsızca.

Arkama yaslandım. Bundan hoşlanmayacaklardı ama söylenmesi gerekiyordu. "Üç paralı asker bir işe gider. Biri dövüşün ortasında kaçıyor, ikincisi ölüyor, üçüncüsü bir elini kaybediyor. Lonca maluliyet ödemesi için uygunlar mı?"

Bob bunu düşündü. "Kaçan adam hiçbir şey alamaz, bu devam eden terktir. Ölen adamın yakın akrabası yüzde otuz alır. Eli olmayan adam maluliyet alır."

İçimi çektim. "Sorulması gereken ilk soru, herhangi birinin ne kadar süredir Lonca'da olduğudur. Maluliyete hak kazanmak için beş yıl, ölüm yardımına hak kazanmak için ise yedi yılı doldurmanız gerekiyor. O zamana kadar ölürseniz, aileniz standart hayat sigortanızdan sabit on bin dolar alır. Bir sonraki soru, ilk adam ne zaman kaçtı? Eğer bunu kavga başladıktan ve tehlike belirginleştikten sonra yaptıysa, Lonca onun maaşını haczetme hakkına sahiptir, çünkü devam eden terki yakın tehlikede terke dönüşür. Ne kadarını haczedeceğiz Bob?"

Çenesinde kaslar oynayıyordu. "Bilmiyorum."

"Sonra maluliyet konusuna geçiyoruz. Ne kadar ödeyeceğiz? Bir elin değeri nedir? Sağ ya da sol elini kullanmış olması fark eder mi?"

"Bilmiyorum," dedi Bob yine. Gözleri bana nereye gittiğimi beğenmediğini söylüyordu.

"Ben de bilmiyorum. Ama kim biliyor biliyor biliyor musun? Mark. Şu anda Mark'ı arayabilirim ve aklına geleni söyleyecektir. Sözleşmeleri konuşalım. Lonca malzeme odasının cephanesini kim sağlıyor? Onlardan ne kadar indirim alıyoruz? Lonca'nın Avalon İnşaat ile olası inşaat alanlarındaki sihirli tehlikeli maddeleri temizlemek için bir anlaşması var. Güzel bir anlaşma, yani avantajlar olduğunu biliyorsun. Rüşvetler. Hediyeler. Ne kadar ve kime?"

Bob biraz homurdandı. "Tüm bu şeyler öğrenilebilir."

Başımı salladım. "Elbette. Ama bu ne kadar zamanını alacak? Lonca altı aydır lidersiz ve sen hâlâ hiçbir şey öğrenemedin. Öğrenmeyi bitirdiğinde bunun bir önemi olacak mı?"

Bob kollarını kavuşturdu. "Yapabilirsin."

"Hayır, yapamam. Birincisi, bu benim işim değil. Şekil değiştirenlerle ve kendi işimle meşgulüm. İkincisi, bildiklerimin çok azını sadece irtibat görevim sırasında gündeme geldiği için öğrendim. Bunu Lonca El Kitabı'nda bulmam yıllarımı alırdı. İyi ya da kötü, Solomon Mark'ı bu operasyonun arkasındaki tek beyin yaptı ve Mark yılların deneyimine sahip. Sende iş çevirme becerisi yok Bob. Sen iyi ve sağlam bir taktikçisin. İşin neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun ve doğru insanları seçip işi halletmekte iyisin. Askerler sana saygı duyuyor. Ama pazarlık sana göre değil."

Bob'un kaşları birbirine yaklaştı. "Mark'ı destekleyeceksin o zaman?"

"Ona ne söylediğimi sana söyleyeceğim. Henüz bilmiyorum."

Bob başıyla onayladı ve bana bir kağıt parçası uzattı. Taradım. Üzerinde adımın yazılı olduğu resmi bir celp. Sol üst köşede

X kodu koyu yazılmış. Öncelik on. Ya bu toplantıyı yapardım ya da Lonca beni askıya alırdı.

"Bunun bir önemi yok," dedi Bob. "Ama Pazartesi gününe kadar birini seçmeniz gerektiği konusunda hepimiz hemfikir olduk."

Ivera ayağa kalktı ve elini Bob'un omzuna koydu. "Gitmeliyiz."

Bir şey söylemeye başladı ve fikrini değiştirdi. Ayağa kalkışını izledim. Bana başını salladı. "Sonra görüşürüz."

*** **

Kendimi yukarı revire sürükledim. Roderick şekil değiştiren bir çocukla dama oynuyordu. Boynundaki tasma turuncudan kanarya sarısına dönmüştü.

Bir milyon merdiveni tırmanarak kamaramıza çıktım, muhafızlardan mutfaktan yemek sipariş etmelerini istedim ve duş aldım. Dışarı çıktığımda Curran dev kanepemize yayılmış, gözleri kapalıydı.

Onun yanına uzandım. "Yardım edin."

Sarışın kaşları çeyrek santim yükseldi. "Mmm?"

"Askerler bir uzlaşmaya varamayacaklar." Yanına uzandım ve başımı elimle destekledim. "Yarın kimi seçersem seçeyim, hoşlarına gitmeyecek. Marc Lonca'yı yönetebilir ama askerler ondan nefret ediyor. Mercanlar işleri yapabilirler ama yönetim işleri onları çaresiz bırakıyor."

"Birlikte çalışmalarını sağlayın," dedi Curran.

"Böyle bir şey olmayacak. Birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Eğer on dört alfa birbirlerini öldürmeden her hafta aynı odada buluşabiliyorsa, Mark ve paralı askerler de buluşabilir. Lonca aylardır lidersiz. İnsanlar yorgun ve güçlü bir lider istiyorlar. Zorba değil ama güven veren bir lider. Oraya gitmeli ve onlar korkana kadar kükremelisin. Seçme özgürlüklerini ellerinden alacak kadar güçlü olduğunuzu gösterin,

Bunu iyice anladığınızdan emin olun ve sonra kendi şartlarınıza göre seçimin bir kısmını onlara geri verin."

Hmm.

"Bunu Kızıl Süleyman'a da bağlayın," dedi Curran. "Bu temel bir psikoloji: Solomon döneminde işler yürüyordu, o öldüğünde bozuldular. Ne kadar çok zaman geçerse, Süleyman'ın zamanları ortalama bir merc için o kadar pembe görünür. Yani onlara 'Hadi eski güzel günlere dönelim' bakış açısıyla saldırırsanız, geri çekileceklerdir. Yapmak istedikleri şeyin sizi takip etmek olduğunu düşünmelerini sağlayın."

"Bazen beni korkutuyorsun," dedim ona. Esnedi. "Ben tamamen zararsızım."

Biri kapıyı çaldı. Yemek için biraz erken. "Evet?" Curran aradı.

Mercedes, muhafızlardan biri, içeri girdi. "Dışarıda bir adam var lordum. İri yarı, pelerinli ve dev bir baltası var. Ayrıca sarhoş olduğundan da eminiz."

Dagfinn.

"Ne istiyormuş?" Curran sordu.

"Canavar Lord'la savaşmak istediğini söylüyor."

Yedinci Bölüm

Curran ve ben kalenin avlusunun kemerli girişinde duruyorduk. Dagfinn dışarıdaki açıklıkta duruyordu. Boyu bir metre seksen santimdi ve ağırlığı üç yüz kilonun biraz üzerindeydi. Hiçbiri şişman değildi. Dagfinn sert görünüyordu. Geniş omuzları tuniğini zorluyor, pazuları kollara sığmakta zorlanıyor ve yıpranmış kot pantolonunun içindeki bacakları, sizi tekmeleme düşüncesiyle irkilmenize neden olacak kadar kas taşıyordu. Kıvırcık saçları yoğun kızıl dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Sakalını kesmişti ama kırmızı kaşları gözlerini gölgede bırakıyordu.

Kollarındaki dövmelerle eşleşen rünlerle işlenmiş bir savaş baltası sallıyordu. Baltanın bıçağı parmak ucunda ve topukta genişliyor, jilet keskinliğindeki kenarı tam on iki santim boyunca uzanıyordu. Ekstra güç sağlayan dört ayaklı sapıyla birlikte balta, eti ve kemiği büyük boy bir et satırı gibi kesiyordu.

"Bak, bu adamla daha önce de dövüştüm. Belki de onu uçurumdan uzaklaştırmalısın. Sarhoş ve akli başında değil."

"Bana meydan okudu," dedi Curran. "Konuşmak yok."

"Sen bilirsin," dedim ona. Bay 'Liderliğimle dalga geç' kendi bildiğini yapmak istiyordu. Alacaktı da.

Etrafımızdaki şekil değiştirenler siperlere yığılmıştı. Dagfinn'in yönüne bakan her balkon ve korkuluk doluydu. Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey bir izleyici kitlesiydi.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Curran bana sordu.

"Balta sihirlidir. Ona dokunmayın. Dagfinn de oldukça sihirli. Eğer onu öldürürsen sana çok kızarım. Lanet rünleri okuması için ona ihtiyacımız var."

Curran omuzlarını gerdi ve açıklığa doğru yürüdü.

"Beni aradığını duydum," diye homurdandı Dagfinn. Sesi ona uyuyordu, derin ve kenarları yırtıktı.

"Bakmanı istediği bazı rünler var."

Dagfinn bana bakmak için yana doğru eğildi. "Kate? Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Neden?"

"Çünkü artık onunla birlikteyim."

Dagfinn Curran'a baktı. "Sen ve o...?" "O benim eşim," dedi Curran.

Dagfinn baltasını omzuna savurdu. Rünler soluk yeşil renkte parılıyordu. "Peki buna ne dersin? Biliyor musun, umurumda değil, seni yine de döveceğim ama ondan hoşlanıyorum, bu yüzden seni öldürmeyeceğim."

Curran'ın gözleri altın rengine döndü. "Teşekkürler."

Dagfinn kolunu ona doğru salladı. "Peki, devam et. Dönüşüm şeyini yap."

"Gerek yok."

Dagfinn ona, "İhtiyaç var," diye güvence verdi.

"Bütün gün konuşacak mısın? Ben meşgul bir adamım," dedi Curran ona.

"Tamam. Ben hallederim." Dagfinn'in saçlarında buz yoğunlaştı. Teni karardı. Boyu uzadı, yarım ayak uzadı, omuzları genişledi.

"İyi eğlenceler bebeğim," diye seslendim.

Dagfinn'in bedeninden solgun soğuk dalları döküldü. Buzlu sis derisi boyunca dans etti, kollarındaki dövmeli rünleri kavradı ve parlak bir çağlayan halinde baltasının üzerine aktı. Silah parlak yeşil renkte patladı.

Kendimi taş duvara dayadım. Dagfinn baltasını savurdu.

Curran kenara sıçradı. Solunda kör edici beyazlıkta ve yakıcı bir ışık patladı. Gök gürültüsü kulaklarımı tırmaladı. Bir hava

Yumruk bana çarptı. Curran biraz uçu ve yuvarlanarak ayağı kalktı.

Curran'ın durduğu yerdeki çimenlerde üç metrelik bir delik açıldı. Dagfinn öfkeli bir kasırga gibi kükredi. Buz gibi bir hava püskürtüp Curran'a doğru savurdu. Canavar Lordu tekrar kaçtı.

Dagfinn sabit durdu. Son iki dövüşümüzde bana doğru hareket etti ve ben de onu yere serdim. Rakibin hareketini ona karşı kullanmanın düzinelerce yolu vardı: çelme takmak, dengesini bozmak, bir omzunu ya da bacağını kontrol altına almak vb. Dagfinn, Curran'a bu şansı vermemeye karar vermiş olmalı.

Dagfinn baltayı döndürdü. Buz füzelerinden oluşan bir yayılım ateşi başladı. Curran ileri geri sıçrayarak Dagfinn'in etrafında döndü. Siperlerdeki şekil değiştirenler kükreyip uludular.

"Nasıl gidiyor bebeğim?" Ben seslendim. Hak ettin, Kürklü Hazretleri. Bir dahaki sefere beni dinle.

"Gösteriş yapmamaya çalışıyorum," diye bağırdı Curran.

Dagfinn baltayı indirdi. Sonik bir patlama bana çarptı. Curran geriye doğru uçu.

"Getir onu!" Dagfinn kükredi.

Şekil değiştirenler yuhaladı.

Curran geri sıçradı ve ileri atıldı.

Dagfinn döndü ama Canavar Lordu çok hızlıydı. Sağa, sola kaçtı ve Dagfinn'le çarpıştı. Devasa Viking çarpışmanın etkisiyle sendeleyerek geri çekildi, ivme kazanarak etrafında döndü ve kükreyerek saldırdı, baltayı iki eliyle kavradı ve başının üzerinden vurmak için havaya kaldırdı.

Yürü, tatlım. Kimilda.

Curran ileri atıldı.

O ne halt ediyordu?

Dagfinn tüm gücüyle baltayı indirdi. Curran

baltayı sağ eliyle yakaladı.

Dagfinn durdu.

Vay anasını.

Viking sağ bacağını ileri, sol bacağını geri atarak gerindi. Kollarındaki kaslar dalgalandı. Buz Curran'ın elini kemirdi ama balta hareket etmedi.

"Bitti mi?" Curran

sordu. Dagfinn hırladı.

Curran sol elini kaldırdı. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kafasına değil!" Bağırdım. "Beynine ihtiyacımız var."

Curran baltayı ileri doğru çekti. Dagfinn dengesini yeniden kazanmaya çalışarak geriye doğru sarsıldı ve Curran sol bacağını onun altından çekti. Dagfinn kökünden kesilmiş bir meşe gibi yere yığıldı.

Curran baltayı elinden çekip aldı ve bir kenara fırlattı. Dagfinn sağ yumruğunu ona doğru savurdu. Curran yoldan çekildi ve Dagfinn'in karnına sert bir yumruk indirdi.

Ah. Sadece bakarken bile canım acıyor. Duvardaki şekil değiştiriciler emme sesleri çıkardı.

Dagfinn bir topun içine kıvrıldı, bir ciğer dolusu havayı içine çekmeye çalışıyordu ama o da aniden kayboldu.

Curran Dagfinn'i kaldırdı, omzunun üzerinden geçirdi ve vikingi bana doğru taşıdı.

Seni çılgın sonovabitch.

Curran mor suratlı Dagfinn'i ayaklarımın dibine bıraktı. "İşte senin uzmanın, bebeğim."

Duvardaki şekil değiştirenler ısılık çalıp uludular. Neden ben?

"Teşekkürler, gösteriş meraklısı," dedim ona. "Elini göreyim." "Sorun yok."

"El, Curran."

Elini uzattı. Sağ avucunu kabarcıklar kaplamıştı. Soğuk ısırığı, muhtemelen ikinci derece. Cehennem gibi acıyor olmalıydı. Lyc-V bunu bir iki gün içinde düzeltecekti ama bu arada dişlerini sıkması gerekecekti.

"Baltaya dokunma dedim."

Eğildi ve beni öptü. Duvardaki şekil değiştirenler alkışladı.

Dagfinn sonunda nasıl nefes alacağını hatırlamayı başardı ve küfretti.

Ona doğru eğildim. "O kazandı. Şimdi rünlerimi okuyacaksın."

"İyi," Dagfinn homurdandı. "Ver Ben a dakika. I bir şeylerin bozuk olduğunu düşünüyorum."

*** **

Doolittle'a göre aslında hiçbir şey kırılmamıştı. Dagfinn bu teşhise şüpheyile yaklaştı, ancak koşullar göz önüne alındığında bununla başa çıkmaya karar verdi. Öte yandan Curran'ın eline, içinde bir çeşit iyileştirici solüsyon bulunan plastik bir torba bağlandı. Beklediğim kadar hoşuna gitti.

"Bu çok saçma."

Doolittle ona "Çanta ile el iki saat içinde kullanılabilir hale gelecek," diye bilgi verdi. "Çanta olmadan, yarına kadar kullanılabilir hale gelebilir. Seçim sizin lordum."

Curran biraz homurdandı ama çantayı takmaya devam etti. Julie'nin çizimini Dagfinn'in önüne koydum.

Gözlerini kısarak baktı. "Vay be. Bu bir silahın üzerinde miydi?"

"Hayır, bir çocuğu öldüren altın bir kolyenin üzerinde. Elder Futhark'a benziyor ama tam olarak değil. Bu bir büyü mü?" Ben sordum.

"Bu Elder Futhark değil."

"Nedir bu?"

"Ben Dvergr."

En yakın sandalyeye oturdum. "Emin misin?"

Dagfinn tuniğinin kolunu geri çekerek dövmelerini sergiledi. "Buraya bak."

Omzundaki son iki karakter Julie'nin kağıdındaki son iki karakterle eşleşiyordu. Dagfinn parmaklarını dövme boyunca çizdi. "Burada şöyle yazıyor: Ivar'ın elleriyle şekillenen Dünya'nın kanından doğan Aslaug Baltasının Sahibi." Kâğıda dokundu. "Burada 'Ivar'ın Çırağı' yazıyor. Evet, eminim."

"Dvergr nedir?" Curran bana sordu.

"Cüce," dedim ona. "Eski İskandinav cücesi: büyülü, güçlü, metal işlerinde yetenekli. Tanrılar için silah yaparlar. Genellikle açgözlülüğün timsali olarak tasvir edilirler - güç, kadın ve en çok da altın peşindedirler."

"Hey şimdi!" Dagfinn elini kaldırdı. "Çoğu uzman bunun daha sonraki bir gelişme olduğuna inanıyor. Cüce mitlerinin kökleri muhtemelen doğa ruhlarına dayanıyor..."

"Tolkien'deki gibi cüceler mi?" Curran sordu.

Keşke. Elimi yüzümde gezdirdim. "Bir zamanlar Ivaldi'nin oğulları olan dört cüce kardeş, tanrılar için bazı büyülü hediyeler yaratmışlar. Diğer iki cüce kardeş, Brokk ve Eiti, tüm bu övgüleri kışkandılar ve daha iyi hediyeler yapabileceklerine dair hilebaz Loki ile bahse girdiler. Loki kellesini ortaya koymuş. Cüceler kazanmış ve Loki'yi öldürmek istemişler. Tanrılar bunu yapmalarına izin vermeyince Brokk, Loki'nin dudaklarını telle dikmiş. Bunlar neşeli, bira içen ve maceraya atılan cüceler değil."

Dagfinn, "Tanıştığım kişi iyi bir adamdı," dedi.

"Sence baltanı yapan Ivar'la aynı kişi mi?" Curran sordu.

Dagfinn başını salladı. "On beş ya da on dört yaşlarındaydım. O zamanlar vahşiydim, şimdiki gibi değil."

Curran ve ben birbirimize baktık.

"Amcam Didrik, kendisi bir vikingdi, beni dağlara, bu vadiye götürdü. Orada bir demirciyle tanıştık ve amcam onunla konuştu ve sonra beni yaz için orada bıraktı. Başta pek iyi gitmedi ama Ivar'la sonunda anlaştık. Orayı sevdim. Didrik beni almaya geldiğinde, Ivar bana bu baltayı yaptı ve üzerime rünleri yerleştirdi. Sağ kolum," diye sağ pazusunu sıvazladı, "baltayı kontrol ediyor. Sol kolum ise yeminim. Savunmasız bir insanı asla öldüremem ya da kendimi kimseye zorla kabul ettiremem, yoksa balta bana döner."

Curran, "Asyalı kadınları aramak için manastıra girdiğinizi duydum," dedi.

"Asya birası," dedi Dagfinn. "Kimseye tecavüz etmeye çalışmıyordum. Bira arıyordum. Hiçbiri konuşmuyordu

Ben de biranın nerede olduğunu sorabilmek için onları tutmaya çalıştım. O akşam biraz içmiştim."

Kafamda bir ışık yandı. "Dagfinn, onlar Budist. Bira yapmazlar. Senin iki mil güneydeki Augustine Kardeşler'e ihtiyacın vardı. Yanlış manastıra gittin, seni ahmak."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye hırladı Dagfinn. "Her neyse, şu tasmayı görebilir miyim?"

Çocuğu görmesi için onu içeri aldık. Roderick biraz büzüldü. "Korkma," dedi Dagfinn. Bir süre tasmayı inceledi ve biz diğer odaya döndük. Dagfinn sandalyesine oturdu, Curran ise duvara yaslanmış onu izliyor ve tehdit saçıyordu.

"Ivar'ın işi olabilir," dedi Dagfinn. "Sadece nedenini anlamıyorum. Benim tanıdığım cüce bir çocuğa zarar vermezdi."

"Vadiyi tekrar bulabilir misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir şekilde bunun bir hilesi var. Bunu Didrik'e soracaktım ama o öldü. Onu kendi başıma bulmaya çalıştım. Dumanlı Dağlar'ın her yerine gittim ama hiçbir şey bulamadım."

Bir şeyler saklıyordu, bunu hissedebiliyordum. "Bana söylemediğin şey ne, Dagfinn?"

Tereddüt etti.

"Bu çocuğu öldürecek," dedi Curran.

"Biliyor olabilir," dedi Dagfinn.

"O kim?"

"Bilirsin işte. O."

Kalbim bir dalış yaptı. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. "O kim?" Curran talep etti.

Ona yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Vikingler bir yaratık biliyor. Çok uzun zamandır topraklarında kapana kısılmış durumda. Adını söylemekten hoşlanmıyorlar, çünkü geceleri duyup onları öldürebilir."

"Sakın bana bunu düşündüğünü söyleme," dedi Dagfinn. Kollarımı iki yana açtım. "Fikirlerim tükendi."

"Kate, lütfen bana onu daha önce görmeye gitmediğini söyle, tamam mı? Değil mi?" Dagfinn sordu.

"Hayır. Bu benim ilk seferim olacak." "Neden?" Curran sordu.

Dagfinn, "Onu görmeye gittiğinizde kokunuzu alıyor," dedi. "Biraz zaman alıyor ama kokuyu bir kez öğrendi mi asla unutmuyor. Onu iki kez görmeye gidenler bir daha geri dönmez. Kemikleri o tepede kalır."

"Desteye ihtiyacımız olacak," dedim yüksek sesle düşünerek. "Bana bakma," dedi Dagfinn. "Senden hoşlanıyorum ama Bir kere gittim. Küçük bir kız gibi koştum ve zar zor çıktım. Bir daha gidemem."

Curran, "Yedekleme bir sorun olmayacak," dedi.

Başımı salladım. "Kaybetmeyi göze alamayacağımız kimseyi getiremeyiz."

"Haklı," dedi Dagfinn. "Bir ekip tuttum. Altı kişi. Bir tek ben kurtuldum, o da önce onları yediği için. Tavsiyem, tanımadığınız birini işe alın ve bunun ölümüne bir dövüş olduğunu baştan söyleyin. Onlar onun için sadece hız kesiciler." Bana baktı. "Cherokee'lerle konuşmalısın."

"Evet, biliyorum." Håkon'u görmeye gitmeyi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Dagfinn ayağa kalktı ve "Ben yokum," dedi. "Dövüş için teşekkürler, çok eğlendim, bir ara tekrar yapmalıyız. Seni tanımak güzeldi."

Curran duvarı itti. "Seni geçireyim." "Yolumu bulabilirim," dedi Dagfinn.

"Eminim yapabilirsin. Seni zahmetten kurtarayım." Curran'ın gözleri altın sarısı oldu.

Dagfinn iç çekti ve gittiler.

*** **

Üst kata, çatıya çıktım. Orada küçük bir yemek alanı kurmuştuk, iki sandalye ve bir masa. Son zamanlarda ne zaman otursak

mutfağımızda yemek yerken, birisi saçma sapan acil bir durumla kapıyı çalardı, bu yüzden rahatsız edilmek istemediğimizde, Curran ve ben çatıya çıkar ve huzur içinde yemek yerdik. Tüylü Majesteleri oraya bir ızgara götürüp benim için "et pişirmekle" tehdit ediyordu. Onu tanıdığım kadarıyla "ızgara" dev bir çukur, "et" ise yarım bir geyik demektir.

Çatının tepesini çevreleyen alçak taş duvarın üzerine oturdum. Öğleden sonraydı ve güneş yavaş yavaş batıya doğru kayıyordu. Taş duvar kışımın altında güzel ve sıcaktı. Yaz geliyordu.

Sıcak havayla sarmalanmış bir şekilde oturdum. Güzel bir histi ama omurgamda biriken buzu kovacak kadar sıcak değildi. Håkon'u ziyaret etmek istemiyordum. Tanıdığım birkaç kişi onu görmeye gitmişti. Sadece ikisi geri döndü ve Dagfinn de onlardan biriydi.

Dünya göz kırptı. Büyü yok oldu, tıpkı hava akımına kapılmış bir mum gibi söndü. Karışık bir nimetti bu: Büyü yok olduğu sürece kolye Roderick'in boynunu daha fazla sıkmayacaktı ama Håkon'u da onsuz göremeyecektik.

Üvey babam Voron, arkadaşların beni yumuşatacağı konusunda beni hep uyarmıştı. İnsanlara değer verdiğinizde, bir bağ kurarsınız ve bu bağ sizi tahmin edilebilir kılar. Arkadaşlar bana göre değildi. Greg, şimdi ölü olan vasım, bunu bir adım daha ileri götürdü ve bu yasağa sevgilileri de ekledi. Birini sevdiğinizde, düşmanlarınız bunu size karşı kullanırdı.

İkisi de aşık olmanın ve karşılığında sevilmenin hayatınıza çok daha fazla değer vermenizi sağlayacağını tahmin etmemişti. Hayatımı seviyordum. Artık kaybedecek çok şeyim vardı.

Curran kapıdan çıktı, elindeki poşeti çıkardı ve dışarıda yemek yediğimiz zamanlar için burada tuttuğumuz çöp kutusuna attı. Ormanda sinsice ilerleyen bir kaplan gibi sessiz ve kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Onu izlemek hoşuma gidiyordu, tabii bunu bilmemesi şartıyla. Egosu ozon tabakasını tehdit ediyordu zaten.

Curran yanıma oturdu ve sol kolunu omuzlarıma dolayarak beni öptü. Öpücükte biraz sahiplenici bir yan vardı.

"Lonca aracılığıyla ve hayır." "Hm?" diye sordu.

"Dagfinn'i nereden tanıdığımı ve arkadaştan öte bir şey olup olmadığımı soracaktın. Aslında hiç arkadaş olmadık. Lonca tarafından kandırılarak iki kez buraya getirildim. Para cezaları ve mala zarar vermekten aranıyordu."

Curran yüzünü buruşturdu. "Hayır, Dagfinn'le birlikte olacağın aklımın ucundan bile geçmedi. O disiplinsiz bir aptal. Bana biraz güven. Seni bundan daha iyi tanıyorum."

Omuz silktim ve ona daha da yaklaştım. "Bu çok boktan."

"Evet, öyle. Ivar'ı bulmak için aklına başka bir yol geliyor mu?"

"Hayır. Belki Doolittle teknoloji sırasında tasmayı çıkarmayı deneyebilir?"

Curran başını salladı. "Sordum. Çocuğu öldüreceğini söyledi. Büyünün ne kadar süreceğine bağlı olarak otuz altı ila kırk sekiz saatimiz olduğunu söylüyor. Bir sonraki büyük dalgasının çocuğun son büyü olma ihtimali çok yüksek."

Baykuş gözlü Roderick iki gün önce boğularak öldü.

"Birkaç yıl önce bir PAD müfrezesinin kaybolduğunu hatırlıyor musunuz? Tepeden tırnağa silahlı on bir polis? Gazetelere çıkmıştı?"

"Evet."

"Arayan

Håkon'du." "Onun

adı bu mu?"

Başımı salladım. "Dagfinn'in önünde söylemedim ki çıldırmasın. Kimi alırsak alalım ölecek. Eğer kimseyi almazsak, çocuk ölecek."

"Bunu açıklarız ve gönüllüler isteriz." Curran beni daha yakına çekti. "Yaptığımız seçimler bunlar."

"Bu berbat seçimlerden bıktım." Öldürdüğüm tüm insanları bir araya getirseniz, kanları bir göl oluştururdu. İçinden geçip gidiyordum ve daha da derinleştirmeye hiç niyetim yoktu.

Birbirimize dokunarak yan yana oturduk.

Curran gönüllü isterse, sürüden birkaç kişi çıkar. Yüzlerine bakmam, ölümlerine şahit olmam ve sonra da hayatta kaldığımı varsayarak bunu ailelerine anlatmam gerekecekti. Curran'ın hayatta kaldığını varsayarsak.

Bu düşünce beni kızdırdı. Bunu yapardık. Bu denklemin diğer ucunda bir çocuk vardı, bu yüzden evet, dişimizi sıkar ve yapardık. Ama bu beni çok kızdırdı. Elime geçse Aurelia'yı boğabilirdim. Tasmanın ne işe yaradığını biliyordu ve bile bile kocasıyla oğlu arasında seçim yaptı.

"Håkon öldürülebilir mi?" Curran sordu.

"Hayır. Cherokeeeler yıllardır deniyor. Tek yapabildikleri onu o tepede tutmak. Eğer yok edilirse, kendini yeniden toplar." Hırladım. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi.

"Benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Curran sırtımı okşadı. "Dediğim gibi, bunlar yaptığımız seçimler ve bazen her seçim kötüdür ve sonra tek başına oturup yapmak zorunda kaldığın ve yaptığın tüm korkunç şeyleri hatırlarsın ve bununla başa çıkarsın. Eğer izin verirsen seni canlı canlı yer."

Doğrudum ve yanağına dokundum. "Artık tek başına oturmak zorunda değilsin. Birlikte oturacağız."

Elimi tuttu ve öptü. Gözleri karardı. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Yırtıcı görünüyordu. "Keşke o saniyeye geri sarabilsem ve kolyeyi çocuğa takmadan önce kafatasını ezebilsem."

"Biliyorum. Keşke ona ulaşmanın bir yolu olsaydı."

Bana baktı. "Bunu düşündüm. Eğer gece Forney'in evine yaklaşırsak..."

"Curran, Bölge Savcısı'nın evine giremeyiz. Sürünün başına gelecekler çok büyük olur."

"Biliyorum, biliyorum." Kasları çenesi boyunca oynuyordu. Elinin kolunun bağlı olmasından nefret ederdi, ben de öyle. "Ama savcılık işi için Atlanta dışından birini kullanırsak..."

"Bu kötü bir fikir. Ben bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum."

Bana baktı. Hâlâ bunu düşünüyordu. "Hayır," dedim ona.

Curran yemin etti.

Savcıyla uğraşmak bize hemen bir cadı avı başlatırdı. Bunu o da biliyordu, ben de. Hayır, başka bir yolu olmalıydı. Çocuğun hayatta kalacağı ve insanlarımızın ölmeyeceği bir yol.

İçimi çektim. "Bazen navigatörleri kıskanıyorum. Tek yaptıkları Casino'da oturup kahve içmek, kan emiciler dang-

Sözcüğün ortasında durdum. Curran'ın gözleri parladı.

"Sence kabul eder mi?"

"Oh, evet. Evet, bunun için gidecek." Duvardan atladı. "Benimle gel."

"Bir çeşit planımız olması gerekmez mi? Ghastek aptal değil. Casino'yu arayıp ona 'Merhaba, bir intihar görevine çıkıyoruz, mermi etimiz olmaları için birkaç vampir getirmek ister misin?' diyemeyiz." Kan emiciler pahalıydı. Hayatta kalma şansları çok düşük olan dört ya da beş tanesini tehlikeye atma fikri bile Ghastek'in anevrizmasına yol açabilirdi.

"Bir planım var." Curran bana sıırttı.

"Lütfen beni aydınlatın, Majesteleri."

"Jim'in bunu çözmesini sağlayacağım," dedi

Curran. "Bu kadar mı? Planın bu mu?"

"Evet. Harikayım. Hadi gel."

Duvardan atladım ve merdivenlerden aşağı indik.

Ghastek'i bu plana nasıl dahil edeceğini bulabilecek biri varsa o da Jim'dir. Beni ateş hattına ittiği tüm o zamanlar için ona hizmet etti.

İntikam kötüdür.

*** **

Jim'i konferans odalarından birine kapattık ve parlak planımızı açıkladık.

"Bu bir ödeşme, değil mi?" Jim bana ters ters baktı.

"Saçmalama," dedim ona. "Sürünün Eşi olarak, küçük intikamların çok ötesindeyim."

Jim üzerinde birkaç kâğıt parçası olan panoya kolunun ön kısmıyla vurdu. "Yarın Lonca'ya gidersen ben yaparım."

"Yapacaksın, çünkü ben istedim," dedi Curran. Jim bana döndü. "Lonca şeyini yapacak mısın?"

Elimde ölmek üzere olan bir çocuk vardı ve onun tek umursadığı şey Lonca aptallığıydı. "Belki de. Henüz bilmiyorum. Şu anda biraz meşgulüm."

Jim'in gözlerinde yeşil parladı. Panodan bir kâğıt parçası çekip bana doğru itti. Uzun bir listeye benziyordu.

"Nedir bu?"

"Bu, son bir buçuk hafta içinde bu konuda aldığım tüm telefonların listesi. Mercanlar her lanet üyenin beni buradan aramasını sağladılar." Listeyi Curran'a doğru salladı. "Geçmiş kontrollerinizin neden yapılmadığını bilmek mi istiyorsunuz? İşte nedeni bu! Eğer arkadaşın oyalanmayı bırakıp bu işle ilgilenseydi halledebilirdim."

O zaman böyle. "O zaman harika bir fikrim var. Madem hepsi seni arıyor, neden oyalanmayı bırakıp Lonca ile ilgilenmiyorsun? Senin de benim kadar vaktin var."

"Benim bir işim var!"

"Ben de öyle! Neden senin zamanın benimkinden daha önemli?"

Pano Jim'in parmaklarında kırıldı. Onu yere bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Biliyor musun, benden bu kadar. Bırakıyorum."

"Aman Tanrım, ciddi mi?"

Jim ellerini birbirine vurarak sildi ve bana gösterdi.

"Ellerini yıkayan sen misin?" "Evet."

"Gerçekten mi? Ne yani, emekli olup hep istediğin çiçekçi dükkanını mı açacaksın?"

Jim'in gözleri tamamen yeşile döndü.

"Yeter," dedi Curran. Sesine açık bir emir hâkimdi. Jim ağzını tıkırdatarak kapattı.

Kollarımı kavuşturdum. "Özür dilerim, dizlerimin üzerine çöküp korkudan titrediğim kısım bu mu, Kürklü Hazretleri? Ne aptalım, notu almamışım."

Curran iğneyi görmezden geldi. "Lonca ile sorunun ne?"

"Bunu çözenin tek yolu benim de bu işin içine girmem ve bunu yapmak istemiyorum." Kollarımı salladım. "Consort saçmalığı var, Cutting Edge saçmalığı var ve ikinizin önüne koyduğu diğer saçmalıklar var. Her ay Lonca'ya gidip her şeyin üstüne bir de onların saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum."

Curran bana doğru eğildi. "Her üç ayda bir giyinip o ceset torbalarıyla buluşuyorum ve aynı masada yemek yerken medeni davranıyorum. Lonca ile sen ilgilenebilirsin."

"Sen, giyinmek mi? Vay canına, resmi eşofmanlarını giymenin bu kadar büyük bir yük olduğunu bilmiyordum."

"Kate," diye hırladı Curran. "Bunlar eşofman altı değil, pantolon ve kemeri var. Bağcıklı ayakkabı giymek zorundayım."

"Bunu yapmak istemiyorum! Politika saçmalığından nefret ediyorum." Hayatımda Lonca politikasına hiç ihtiyacım yoktu. Yeterince karmaşıktı, lanet olsun. "Bunun için zamanım yok."

"Herkes politika işlerinden nefret eder," diye homurdandı Curran. "Bunu yapacaksın."

"Bana bir neden söyle."

"Çünkü o insanları tanıyorsun ve bazıları senin arkadaşın. Lonca batıyor ve onlar da işlerini kaybediyor."

Ağzımı açtım ve kapattım.

"Ayrıca senden bunu yapmanı istediğim için," dedi Curran. "Lütfen bunu çözer misin bebeğim?"

Onu yumruklardım. Suratının tam ortasına, sert bir yumruk atardım. "İyi. Lonca için çok fazla desteğe ihtiyacım olacak."

Curran Jim'e baktı. "İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol."

"Tamam," dedi Jim. Panosunun parçalarını topladı, bir parça kâğıt çıkardı ve kalemle birlikte bana uzattı. "Yaz bakalım."

Yaptım ve ona geri verdim.

Jim okudu. "Ben hallederim, Yoldaş."

"Teşekkür ederim, Alfa."

Eğer yağmur yağıyor olsaydı, seslerimiz donarak doluya dönüşürdü.

"Başka bir şey var mı?" Jim Curran'a sordu.

"Hayır."

Jim başını salladı ve gitti.

Curran'a "Senden nefret ediyorum," dedim.

Kıkırdadı. "Jim işi bırakırsa benden daha çok nefret edersin. Yerine birini bulmak zorunda kalırız. O kadar çok insana güvenmiyorum. Daha ne kadar pisliğe katlanmak zorunda kalacağını bir düşün."

"Yapma," diye uyardım onu.

"Mmmm, Kate, Güvenlik Şefi. Seksi. Vücudumu, ona sahip olan kadından daha iyi kim koruyabilir ki?"

"Curran, seni yumruklayacağım."

"Sert oyun." Curran heyecandan titriyormuş gibi yaptı.

Yumruğumu kaldırdım ve pazularına hafifçe vurdum.

"Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordunuz," dedi.

Biliyordum. Jim bana dosyayı gönderdiği anda nasıl biteceğini biliyordum. Ama yiğitçe bir mücadele verdim.

"Evet, ama beğenmek zorunda değilim. Şimdi yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Yani affedildim mi?" diye sordu.

"Elbette. Bir dahaki sefere pençelerini esnetmeye karar verdiğinde ve yüksek rütbeli bir devlet memurunun evini işgal etmek için bir plan yaptığında, 'Yeter!' diye bağıracağım ve itaat edilmesini bekleyeceğim, buna ne dersin?"

"Bana hayır demiştin,"

dedi. "Ve?"

"Ve ben bundan hoşlanmadım."

"Savcının evine saldıramazsın, seni deli piç!"

"Ve sen de Lonca'nın pisliğinden kurtulamazsın. İkimiz de yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız.

Ödeştüğimizi düşünüyorum."

Gözlerimi devirdim ve üst kata, soğuk yemeğimizin yanına çıktık.

"O kışın gelecek Noel'de benden ne alacağını biliyorum," dedim.

"Ne?"

"Panolar. Bir sürü ve bir sürü pano."

Sekizinci Bölüm

Değişim'den ve sihirli dalgaların başlamasından önce, bir kişinin gücü kullandığı arabadan, giydiği kıyafetlerden ve arkadaşlık ettiği kişilerden kolayca anlaşılabilirdi. Değişim sonrası Atlanta'da görsel ipuçları bazı durumlarda hala doğruluğunu kanıtlıyordu, ancak yeterince sık değildi. Yırtık kot pantolonlu ve yırtık pırtık pelerinli bir serseri kalabalık bir caddeye çıkıp kollarını kaldırabilir ve gökyüzü yırtılarak bir şimşek yağmuru ve hindistan cevizi büyüklüğünde dolu yağdırarak üç mil yarıçapındaki her şeyi yerle bir edebilirdi.

Bu nedenle Vardiya sonrası Atlanta yeni bir kavram geliştirdi: güç gösterisi. Bu, gözdağı vermek için tasarlanmış, kararlı, gösterişli bir yetenek ve güç gösterisiydi.

Sabah uyandığımda, gri bir kot pantolon, gri bir tişört ve gri bir deri ceket, kenarları kürklü gri bir pelerinin üzerine katlanmış halde beni bekliyordu. Gri Sürü'nün rengiydi. Lonca için bir gösteri yapacaktım ve bu da benim kostümümdü. Kıyafetleri giydim, botlarımı, arka deri kılıf içindeki kılıcımı, fırlatma bıçaklarımı ve gümüş iğnelerle dolu bilek korumalarımı ekledim. Saçlarımı yüzümden uzakta ördüm ve aynada kendimi inceledim. Yüksek sesle ve net bir şekilde baş belası olduğumu ilan ediyordum. Normalde böyle kıyafetlerden uzak dururdum. Çalışırken ne kadar az dikkat çekersem o kadar iyiydi. Bugün farklıydı.

Curran'ın dişlerini fırçaladığı banyoya girdim. Sarışın kaşları yukarı kalktı. "Bundan sonra Konsey toplantı kıyafetin bu olacak."

Güldüm. "Pelerin var mı yok mu?"

"Kesinlikle pelerin," dedi.

Pelerini aynanın önünde denedim.

Curran arkamdan geldi ve boynuma sokuldu.

"Bu senin silahın mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

"Mmm, bir meydan okuma." Sırtındaki deriyi ısırdı

Boynumdan aşağı elektrik artçı şokları gönderdi. Bazı erkekler beyaz danteller ve yarı saydam bir gecelikle heyecanlanırdı. Benim aşk çöreğim cinayet için giyinmiş bir kadın tarafından heyecanlandırıldı. Muhtemelen bunda derin bir çarpıklık vardı. Şanslıydım ki, sabahlıklar bana göre değildi.

Beni tekrar öptü. "Sonunda tüm bu belalı şeylere alışmaya başladın."

"Ben her zaman belalıydım."

"Hayır, sen belalı olduğunu düşündün ve bir sürü saçmalık söyledin." Kollarını bana doladı.

Aha. "Bırakın gideyim."

"Zamanın var." Boynumu tekrar öptü. Vücudumdaki her sinir dikkat kesildi.

"Hayır, yok. Beni bekleyen insanlar var." Ondan kurtuldum ve onu tekrar öptüm. Beni kendine çekti, kollarıyla beni kendine kilitledi. Mmm, Curran. Gerçekten ayrılmak istemiyordum.

"Gel hadi."

"Hayır. Gitmem
gerek." "Uzun
sürmez."

"Bu tam olarak kimin için eğlenceli olabilir ki? Baştan çıkarma tekniklerin üzerinde çalışman gerek." Fikrimi değiştirmek için söyleyecek başka bir şey düşünmeden önce kendimi çözdüm ve kaçtım.

Tıbbi koğuşa uğramam on dakikamı aldı.

Roderick'in yakası limon sarısına dönmüş. Etrafındaki deri parlak kırmızıya dönmüş, iltihaplanmıştı. Ona bakmak bile acı veriyordu. Yanına çömeldim. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." "Yemek yerken acıyor mu?"

"Biraz," dedi.

"Bu şeyi nasıl çıkaracağımı öğrenmek için bugün birini göreceğim."

Kocaman gözleriyle bana baktı. İçten içe korkmuş

olmalıydı. Kız kardeşı ölmüştü. Ailesi gitmişti.

Ama her şeyi içinde tutuyordu ve beni içeri almayacaktı.

Ayrılmadan önce, Doolittle beni kenara çekti. Yüzü kasvetliydi. "Acele etmelisin."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ona.

Sabahın ilk ışıklarına doğru yürüdüğümde on tane sürü aracı beni bekliyordu. Araçların mürettebatı aynı gri kıyafetlerle önlerinde duruyordu. Jim kenarda durmuş, birlikleri inceliyordu. Ona yaklaştım.

"Tatmin oldunuz mu, Yoldaş?"

"Daha ne kadar kızgın kalacaksın?" Ona sordum.

İkimiz de sesimizi alçak
tuttuk. Dümdüz önüne
baktı.

"Jim, sözlü bir anlaşmazlık yaşadık. Ben bir pisliktim ama sen bilgi sakladın. Şu anki tavrına bakılırsa, bacaklarında ısırtıklar ve vücudunun her yerinde morluklarla uyanana kadar üzerine atlayıp seni hırpalayacak adamlar tuttuğumu sanırsın."

"Şimdi durum farklı, çünkü ikimiz de Pack'iz. Sana bunun için üzgün olduğumu söyledim. Her seferinde bunu uzatmaya devam mı edeceksin?"

"Yaptığım çok boktan bir şeydi."

Dişlerini kilitleyerek çene kaslarının şişmesini sağladı.

İçimi çektim ve arabalara doğru ilerledim. "Keyfine bak." "Ben hep öyle yaparım," diye seslendi.

Arkamı döndüm ve onu tersledim.

Bana ters ters baktı.

Yürümeye devam ettim.

"Kate!" diye

seslendi. Döndüm.

"Eduardo senin ikinci adamın. Onunla konuşman gerekiyor. Senden bir şey çalışmanı istiyor."

Başımı
salladım.

"Kate!"

Arkamı döndüm.

Jim bana yaklaştı. "Şu Lonca işi için arkamı kollamamı ister misin?"

"Ben hallederim.

Teşekkürler," dedim.

"Ne zaman istersen."

Eduardo'yu aramaya gittim. Jim huysuz bir pişti ama arkamı kolluyordu. En azından artık kızgın değildi. Muhtemelen yine de bir barış teklifi yapmam gerekecekti. Jaguarlar zor yaratıklardı.

Dali'den hediye seçmeme yardım etmesini istemeliyim. Böylece yanlış anlaşılmalara olmazdı.

*** **

Paralı Askerler Birliği, merkezini Buckhead'in kenarındaki dönüştürülmüş bir Sheraton Otelinde kurdu. Başka bir yaşamda içi boş bir kule olarak inşa edilen otelin, dönen bir cam kapı ile tamamlanan sağlam bir cam cephesi vardı. Şimdi ise girişi devasa çelik kapılar belirliyor. Kortejimiz otele doğru ilerlerken, etrafta dolaşan ve sigara içen birkaç asker görebiliyordum. Lonca personelinin çoğu muhtemelen çoktan içeri girmişti. Mükemmel.

Yanımda, Eduardo cipin sürücü koltuğunda öne doğru eğilmişti. Heavy Klanı'ndan bir manda olan Eduardo'nun boyu 1.80'in üzerindeydi ve kalın kaslarla kaplıydı. Saçları siyah bir yele halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Kare çeneli yüzü ve derin bakışlı gözleri geri çekilmektense ölmeyi tercih edeceğini gösteriyordu. Bu izlenim yüzde yüz doğrudu. Planının bir bölümüyle ilgili bir sorunum vardı ve yüzüm mosmor olana kadar onunla bu konuda tartıştım, ama yerinden kıpırdamadı, muhtemelen Jim'in onu bu girişim için yardımcım olarak atamasının nedeni de buydu.

"İçeri girmeden önce biz sıraya girene kadar biraz bekleyin, Yoldaş," diye mırıldandı.

"Kate." Bir süredir ilk isim bazındayız. "Bugün değil Konsolos."

On jip hep birlikte dönerek binanın önünde yan yana park etti. Girişteki polisler sigaralarını emmeyi unutup gözlerini diktiler.

Arabanın kapıları açıldı. Şekil değiştirenler dışarı çıktı, askeri bir hassasiyetle iki sıra oluşturdular, yüzleri ciddiye. Eduardo'ya baktım.

"Henüz değil," dedi.

Şekil değiştirenler, önlerine çıkacak kadar aptal olan herkesi çiğneyip geçecekmiş gibi görünerek Sheraton'a girdiler.

"Ben inip önden gideceğim. Derek kapınızı açacak. Çıktığınızda buranın sahibi sizmişsiniz gibi yürümeye devam edin," dedi Eduardo. "Arkanızdayız."

"Dikkat et, bizon," diye hırladı Jezebel arka koltuktan. Aryenaların alfası B Teyze'nin bana bağladığı iki bouda korumasından biriydi. "Onunla çocukmuş gibi konuşuyorsun."

Elimi kaldırdım. "Sorun yok. Ben hallederim."

"Endişelenme," dedi Eduardo. "İyi olacaksın."

İlgi odağı olmaktan daha çok nefret ettiğim çok az şey vardı. Özellikle de kalabalık büyükse.

Eduardo dışarı çıktı. Arkamdaki yolcu kapısı açıldı ve Jezebel ile Derek dışarı çıktılar. Jezebel iki metre boyundaydı, yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu ve onu alt etmeye çalışırken iki kez düşünmeme neden olacak kadar sert kaslara sahipti. Derek daha zayıf ve gençti ama yüzü ve duruşu anında bir etki yaratıyordu.

Derek kapıyı açtı. "Leydim."

Teyzemin yüzü gözümün önünden geçti. Bugünlük Erra ben olacağım.

Eduardo, "günümü gün et" yüz ifadesiyle bir dağ gibi Sheraton'a doğru ilerledi.

Dışarı çıktım ve arkamda bir ordu olduğunu hayal ederek Lonca'nın üzerine yürüdüm.

Eduardo demir kapıları açtı, bir ciğer dolusu hava emdi ve kükredi. "Eşe yol açın!"

Aman Tanrım.

Eduardo kenarda durdu. Kapılardan geçip lobiye doğru yürüdüm. Eduardo arkama düştü.

Değişimden önce otel, bünyesinde bir restoran, bir kahve dükkanı ve üç metrelik bir platform üzerinde yükseltilmiş bir happy hour alanı bulunan çok yıldızlı bir tesisti. Merc'ler artık ana katı dolduruyordu. Şekil değiştirenlerin ikiz hatları kalabalığı yarmış ve platforma doğru giden boş bir koridor oluşturarak durmuştu, heykel gibi duruyorlardı, elleri arkalarında, ayakları birleşikti. Yalnız bir masa beni bekliyordu. Mark sol tarafta oturuyordu, yüzü solgundu. Sağ tarafta Bob Carver ve Ivera baykuş gözleriyle bana bakıyorlardı.

Başımı dik tutarak platforma doğru yürüdüm, pelerinim parlıyordu. Lonca'nın tamamı bana odaklanmıştı. Süper.

Platforma vardığımızda Eduardo hızlandı ve bana yaklaştı. Diz çöktü, sol yumruğunu sağ bileğine kilitledi ve bana eğreti bir basamak uzattı.

Düşmeyin, düşmeyin, düşmeyin...

Adımlarımı kesmeden önce kollarına sonra da platforma bastım.

Lonca'ya gitmeden önce en az iki düzine kez pratik yapmıştık.

Üç şekil değiştiren, Derek, Eduardo ve Jezebel, sırtlarını platforma dönerek kalabalığa baktılar. Derek büyük bir tahta kutu taşıyordu. İki sıra halindeki şekil değiştirenler sola doğru bir adım atarak daha geniş bir duruşa geçti.

Birinin nefesi
kesildi. Gösteri
zamanı.

"Sürü adına konuşuyorum," dedim tüm gücümü sesime vererek. "Lonca'nın yüzde yirmisini elimizde tutuyoruz. Yönetici grubu kırk kişiye sahip. Emektarlar da diğer kırkını elinde tutuyor."

Bir iğne düşse duyarsınız.

"Bir lider seçmek için aylarınız vardı. Başarısız oldunuz ve Sürü'den bu çıkmazı kırmasını istediniz. Bu benim Lonca'ya önerim. İyi dinleyin, çünkü başka bir tane olmayacak."

Dinliyorlardı. Küçük iyilikler için teşekkürler evren.

"Solomon Kırmızı öngörülen Bu Lonca olarak a yer Bağımsız erkek ve kadınların hayatlarını uygun gördükleri şekilde kazanmaları için. Onun bizim için çizdiği yolda ilerlemeye devam etmeliyiz."

Saçmalıktı. Solomon Red'in o kadar büyük bir vizyonu yoktu ama Curran bunu önerdi, ben de devam ettim.

"Birinci Madde. Lonca, günlük operasyonları ve Loncanın mali güvenliğini denetlemek üzere bir Baş İdari Görevli atayacaktır. Bu görev için Mark'ı aday gösteriyorum. Madde İki. Lonca, üyelerinin menfaatlerini korumak, puanların bölgeleştirilmesini ve konserlerin atanmasını denetlemek için bir Personel Şefi atayacaktır. Bu görev için Bob Carver'ı aday gösteriyorum. Madde Üç, Lonca, üçüncü en büyük hissedarı olarak Lonca'da Pack'in çıkarlarını temsil edecek Pack İrtibat Görevlisi makamını oluşturacaktır. Bu görevi ben devralacağım. Baş İdare Sorumlusu, Baş Personel Sorumlusu ve Sürü İrtibat Sorumlusu birlikte her ayın on beşinde toplanacak olan Lonca Komitesini oluşturacaktır. Lonca ile ilgili tüm politika konuları komite üyelerinin oylarıyla karara bağlanacak."

Aşağıya baktım. Sol sıranın sonundaki şekil değiştiren öne çıktı ve küçük bir masa açtı. Sağ sıranın sonundaki şekil değiştiren masanın üzerine uzun bir dizin kartı yığını ve üç kalem koydu. Derek öne çıktı ve ahşap kutusunu masanın ortasına koydu.

"Lonca şimdi oylama yapacak," diye duyurdum. "Her biriniz kartın üzerine ticari kimliğinizi yazacak, bir kelime ekleyeceksiniz: EVET ya da HAYIR ve bu kutuya atacaksınız. Size Lonca'yı ve işlerinizi kurtarmanız için bu son şansı veriyorum. Bunu mahvetmeyin."

İki saat sonra, iki yüz kırk altı asker evet, otuz iki asker hayır oyu kullandı ve altmış bir asker de çekimser kalarak kimliklerinin yazılı olduğu boş kartları kutuya attı. Bob ve Mark'ı tebrik etme gösterisinde bulundum ve oradan ayrıldım.

Dokuzuncu Bölüm

Loncadan ayrıldıktan sonra bir Cherokee şifacı kadını olan Immokalee'yi görmeye gittim. Yarım saatini benim için malzeme hazırlamakla, diğer yarım saatini de beni draugr'u görmeye gitmenin kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışmakla geçirdi. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Sadece bundan başka bir yol göremiyordum.

Öğleden hemen sonra ofise vardım. Dude ve içinde çok sakınleştirilmiş bir geyik bulunan bir araba otoparkta beni bekliyordu. Tanımadığım bir kadın şekil değiştiren, yüzünde ekşi bir ifadeyle arabanın üzerinde oturuyordu. Nedenini anlamam sadece bir anımı aldı. Arabanın yanında, gölgede saklanan bir vampir çömelmişti. Zayıf, sıırım gibiydi ve tepeden tırnağa mor güneş kremiyle kaplıydı, sanki üzerinde dev bir üzüm sakızı balonu patlamış gibiydi.

Jim başarmıştı. İçimden zıplamak geldi. Onun yerine vampire düz bakışlarımı attım.

Dişi şekil değiştiren bana "İçeride daha fazlası var," diye bilgi verdi.

Ofise adımımı attım. Curran masamda oturmuş, buzdolabımdan bir Corona içiyordu. Önünde, dört vampir zeminin ortasında düzgün bir sıra halinde oturuyordu. İki dışarıdaki mor zevke uyuyordu, biri Grinch yeşiliydi ve sonuncusu turuncuyla parlıyordu.

"Güneş kremi anladım," dedim. "Ama neden onları kuka gibi boyamak zorundasın?"

Turuncu vampir çenesini açtı. Tanıdık olmayan bir kadın sesi, "Parlak renk, tamamen örtüldüklerinden emin olmaya yardımcı oluyor," diye açıkladı. "Bir noktayı gözden kaçırmak kolaydır. Gençken çok fazla kırıksıklıkları olur."

Ugh. "Bunun anlamı ne?"

"Kate," diye konuştu yeşil vampir Ghastek'in sesiyle, "dikkatimi çekti, Viking bölgesinde bir yaratıkla görüşmeyi planlıyormuşsun, çocuğun kolyesini çıkarmak için bir yol bulmak amacıyla. Ölümsüz bir yaratık. Bu, bu meseleyi ortaklaşa çözme anlaşmamızın şartlarını açıkça ihlal ediyor."

Curran'a baktım. Omuz silktili.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Benim yöntemlerim var."

Jim bunu nasıl başardı? Ona dünyadaki bütün panoları satın almalıyım.

"Ghastek, bu eğlenceli bir yolculuk değil," dedi Curran. "Sen gidemezsin," diye ekledim.

"Neden olmasın?"

Curran, "Çünkü zombiler sizin vampir vurucu timinizi öldürecek ve benim de bu faturayı ödemeye hiç niyetim yok," dedi. "Kendine bir iyilik yap. Bu sefer otur."

Vay canına. Oraya gitmiş.

Vampirin kırmızı gözleri şişmiş, Ghastek'in ifadesini yansıtmaya çalışıyordu.

"Kate, belki de sevgiline bana emir verecek konumda olmadığını açıklamam gerekiyordur. Son baktığımda unvanı Canavar Lordu'ydu ve bu da geceleri çırlıçıplak soyunup ormanda dolaşarak küçük orman yaratıklarını avlayan bir adam için kullanılan nazik bir örtmece. Ben önde gelen bir Ölümler Efendisiyim. İstedğim yere giderim."

*** **

Bir kez daha The Dude'a bindim. Curran arabayı sürmeyi seçti. Yan yana seyahat ettik. Ghastek önden giderken, üç kalfası yanımızda yer aldı. Dördüncüsü, turuncu vampir, yanımda tırıs gidiyordu. Ghastek'in en iyi kalfası tarafından kullanılıyordu. Adı Tracy'ydi ve navigatörlere göre çok da kötü sayılmazdı.

Ghastek'in vampiri, yaşlı bir huş ağacının işaretlediği Gunnar'ın çatalına ulaştı. Tahmin edilebileceği gibi, Gunnar hantalca dışarı çıktı. "Yine Ragnvald'ı görmeye mi geldin?"

"Glade'e gidiyorum." Arabaya başımla işaret ettim. Geyiğin nemli kara gözleri Viking'e bakıyordu.

Gunnar'ın omurgası sertleşti. "Onu görmek için mi?" Başımı salladım.

"Gitme," dedi.

"Gitmek zorundayım."

Başını salladı ve kenara çekildi. "Seni tanımak güzeldi."

Dizginlere dokundum ve küçük kabilemiz yoluna devam etti. Ghastek geri çekildi, The Dude'la eşitlendi.

"Bu gizlilik neden?"

"Vikingler Håkon'un adını söylemekten hoşlanmazlar. Korumur buradan o kadar uzakta değil ve duyabilir."

"Nedir o?"

O ve Curran'ın ortak noktası buydu. Önlerine bir sır koyduğunuzda öğrenmeye çalışırken ağızlarından köpükler saçarlardı. "O bir draugr."

Vampir arabaya atladı ve bana baktı, gözleri yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bir draugr mu? Mezarındaki hazineyi koruması gereken efsanevi bir İskandinav ölümsüzü mü?"

"Arabamdan in," diye hırladı Curran.

Hortlak zıplayarak aşağı indi. Vampirin grotesk yüzü tuhaf bir ifadeye büründü: Kavernöz ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken, dudakları açılarak dişlerini gösterdi. Kan kırmızısı gözleriyle bana baktı ve başını birkaç kez öne ve arkaya salladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana gülüyorum."

Vampirin suratına ayağımla tekme atmak bu noktada ters etki yaratacaktır.

"Kalfayken on sekiz ayımı Norveç'te draugar arayarak geçirdim. Mezarlıklarda kamp kurdum.

Sıfırın altındaki sıcaklıklarda, fiyortları araştırdım, dondurucu suda deniz mağaralarına daldım. Hayatımın en kötü bir buçuk yılıydı. Bu on sekiz ay içinde Draugar'ın varlığına dair hiçbir inandırıcı kanıt bulamadım. Bunu söylediğimde bana güvenin: onlar yok. Bu yüzden efsanevi kelimesini kullandım. Yani gerçek değiller."

Kısa bir süre vampirin burnuna yumruk atmayı düşündüm. Bu Ghastek'e zarar vermezdi ama son derece tatmin edici olurdu. "Bu draugr var. Pek çok insan onunla tanıştı."

"Bir şeyle karşılaştıklarından hiç şüphem yok ama bu bir draugr değildi. İşaretleri görmüyor musun? Yolu bir dev tarafından korunan gizemli geçit. Sadece bir kez karşılaşabileceğiniz ve bu kurala uymayanların korkunç bir şekilde öldüğü, sihirli güçlere sahip efsanevi ölümsüz." Vampir parmaklarını açarak ön kollarını salladı. "Woo-ooo. Korkutucu."

"Bir şey mi demek istiyorsun?"

"O sakallı, boynuz kasklı haydutlar seni kandırıyor Kate."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Bu konuda kendini kötü hissetmene gerek yok. Yetenekli bir dövüşçüsün, kılıç kullanmakta ustasın, zekân ve azmin var ama ölümsüzlerle çalışmıyorsun. En pratik uygulamalarının ötesinde, büyücülüğün temel ilkelerine çok az aşinasınız. Aldatmacayı fark edecek araçlardan yoksunsunuz."

En yakın vampirin zihnini ele geçirme ve Ghastek'in kan emicisini kanlı bir posa haline getirmek için kullanma dürtüsü karşı konulmazdı. Belki de bu yüzden Voron beni büyücülükten uzak tutmakta ısrar etti. Gösteriş yapmanın cazibesine kapılacağım zamanlar olacağını biliyordu.

"Endişeye gerek yok. Bu affedilebilir bir hata," dedi Ghastek. "Ancak bu bize bir güne ve beş vampirin kullanımına mal olacak."

"Dalga geç benimle."

"Ben de niyetliyim. Stresli bir gün geçirdim ve bu saçmalığı ortaya çıkarmak üzerimdeki baskıyı atmak için harika bir yol olacak."

Vampir uzaklaştı.

"Yanılmayı sevmez." Tracy'nin vampiri söyledi. Sesinde bir parça mizah yakaladım.

Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değildi. Vampirleri benimle draugr arasında durduğu sürece, bu bana kaçmak için fazladan birkaç saniye kazandıracaktı.

*** **

Eski yol ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Ağaçlar uzayıp kalınlaşıyor, uzun dalları komşularını yoldan çekmeye çalışıyormuş gibi birbirlerini itiyordu. Gövdeler arasında sis dönüyordu; önce yerde parıldayan ruhani bir pus, sonra da yolu saran, pusuda bekleyen daha yoğun mavi bir sis. Sesleri yutuyordu: atların toynak vuruşları, arabanın gıcirtısı, arkadaki geyiğin ara sıra iç çekişi, hepsi sessiz görünüyordu.

İleride patikanın üzerinde taş bir yay yükseliyordu, yosunla renklenmiş gri kaya parçaları. The Dude'u durdurdum. Araba sallanarak durdu.

"Arkın hemen yanından kuzeye giden bir patika var. Buradan yürüyerek gideceğiz." At arabasından indim. "Geyiği taşımak için birinize ihtiyacım var."

Mor bir kan emici sürünerek arabanın üzerine çıktı. Orak pençeleri hayvanı sabitleyen ipi kesti ve vampir geyiği çekip omzuna astı.

"Ne taraftan geleceksiniz?" Curran sordu.

"Koru buradan kuzey doğuya doğru." Sol taraftaki uzun bir meşeyi işaret ettim.

Curran beni kendine çekti.

Ghastek'in vampiri gözlerini devirdi.

"Planı hatırlıyor musun?" Curran kulağıma söyledi.

"İçeri gir, bilgiyi al ve oradan cehennem gibi kaç."

"Birkaç saat sonra görüşürüz."

Dudaklarını kendiminkilerle birleştirdim. "Görüşürüz."

Sırt çantamı aldım ve patikaya yöneldim.

Sis daha da yoğunlaştı. Havada çürüyen bitki örtüsü ve taze toprak kokusuyla renklenmiş nem asılı duruyordu. Uzaklarda bir yerde bir kuş çığlık attı. Hiçbir hareket durgun ormanı rahatsız etmiyordu. Hiçbir sincap gölgelikte cıvıdamıyor, hiçbir küçük av hayvanı yaklaştığımızda kaçışmıyordu. Patika boyunca süzülen vampirler dışında hiçbir şey yoktu, bir deri bir kemik kalmış şekilleri ağaçların arasında parıldıyordu.

Patika sağa saptı ve küçük bir koruluğa açıldı. Uzun çam ağaçları etrafı çevreliyordu, devasa kara gövdeleri gökyüzünü tırmalıyordu. Koyu renkli çam iğnelerinden oluşan bir halı zemini kaplıyordu. Ormanın zemininden şurada burada kayalar yükseliyordu.

"Geyiği şuraya koy." Koruluğun ortasını işaret ettim. Vampir geyiği indirdi ve zıplayarak kenara çekildi.

"Sanırım büyüye kadar bekleyeceğiz?" Ghastek sordu.

"Tamamdır." Devrilmiş bir çamın üzerine oturdum.

Vampirin omuzları inip kalktı. Ghastek iç çekmiş olmalıydı. "Sanırım bunu ciddiye alsak iyi olacak." Vampir sol ön ayağını kaldırdı. Uzun sarı bir pençe soldaki uzun bir huş ağacını işaret etti. "Oraya bak." Bir pençe sağa, koruluğun diğer tarafındaki bir çam ağacına doğru hareket etti. "OP orada. Bana bir çevre değerlendirmesi yap."

Dağılan iki mor vampir koşmaya başladı ve ağaca tırmandı. Üçüncüsü çalılırların arasına daldı. Sadece Ghastek ve Tracy kalmıştı. Adamın vampiri sağımda, kızın vampiri solumda oturuyordu. Peachy.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha.

Ghastek'in vampiri yere uzandı. "Draugar hakkında söylediklerinin yarısı doğru olsaydı, nekromantik bilimde devrim yaratırdı. Efsaneye göre, onlar gömülü eşyalarını korumak için mezardan çıkan savaşçıların ruhlarıdır. Geleceği görürler, elementleri kontrol ederler, hayvanlara dönüşürler. Dumana dönüşürler ve dev olurlar."

"Aynı anda değil," dedim ona.

"Ne?"

"Dumana dönüştüklerini ve devleştiklerini söylediniz. Aynı anda değil. Dev formunda katıdırlar."

"Hâlâ bu safsataya mı tutunuyorsun?"

Öne doğru eğildim. "Norveç'te bir draugr bulsaydın ne yapardın Ghastek?"

"Elbette onu yakalamaya çalışırdım."

"Diyelim ki Norveç'te küçük bir köyde yaşıyorsunuz ve yakınlarda bir draugr olduğunu biliyorsunuz. Arada bir ona canlı av eti götürüyorsunuz ve Tanrı'dan sizi rahat bırakmasını umuyorsunuz. Şimdi kapınıza inek bir yabancı geliyor ve size 'nekromantik bilim' uğruna bu korkunç yarattığı nasıl kızdıracağını anlatıyor. Ona bunun iyi bir fikir olmadığını anlatmaya çalışıyorsunuz ama o size çocuksu bir aptalmışsınız gibi davranıyor."

Ghastek, "Ben insanlara asla çocuksu aptallar gibi davranmam," dedi. Ona baktım.

Tracy boğazını dikkatlice

temizledi. "Devam et," dedi.

"Bu yabancıyı bu ölümsüz canavara götürüp onu kızdırma riskini mi alırsın yoksa onu draugr'dan mümkün olduğunca uzağa götürüp eninde sonunda gideceğini mi umarsın?"

"Bu sağlam bir teori, bir istisna dışında. Ben o kadar saf değilim."

Güzel. "Bahse girerim."

Vampir bana baktı. "Özür dilerim?"

"Bahse girerim. Eğer draugr bir aldatmacaysa, sana bir iyilik borçlu olacağım." "Peki ya gerçekse?"

"O zaman bana bir litre vampir kanı getireceksin."

"Peki neden vampir kanına ihtiyacın var Kate?"

Çünkü ondan zırh yapmayı denemek için ona ihtiyacım var, nedeni bu. "Sürünün aldığı yeni tarayıcıları kalibre etmek istiyorum."

Ghastek'in sesine bir miktar şüphe karıştı. "Ve bunun için bir litre kana mı ihtiyacın var?"

"Evet."

Ghastek bunu düşünürken kan emici tamamen hareketsiz kaldı.

"Eğer bu aptal oyunu kazanırsam, Rowena'nın Keepers olayından sonra neden seni görmeye geldiğini bana söyleyeceksin."

Enayi. "Anlaştık."

"Mükemmel." X harfine vurgu yaptı ve kelime hafifçe ısıklı çıktı.

"Sana kabarık beyaz bir kedi lazım. Böylece böyle şeyler söylediğinde onu okşayabilirsin."

Tracy'nin vampiri boğazını temizleme ya da boğuk bir kahkaha olabilecek küçük bir ses çıkardı.

Mor bir vampir arkasından bir şey sürükleyerek çalılarının arasından fırladı. Kan emici gerindi, sırtındaki sıkı kaslar esnedi ve çökmüş büyük bir deri çadıra benzeyen şeyi açık alana doğru kaldırdı.

Vampir, "İnsan kemikleri bulduk," diye rapor verdi. "Vadide mi?" Ben sordum.

"Evet, hanımefendi."

Orayı biliyordum. Immokalee bu sabah bana tarif etmiş ve gitmemem için beni korkutmaya çalışmıştı. Birkaç düzine metre kuzeyde, zemin keskin bir düşüşle insan iskeletleriyle kaplı dar bir yarığa dönüşüyordu. Bazıları hâlâ silahlarını tutuyordu. Bir draugr kemiklerindeki eti emdiğinde, bunu hızlıca yapardı, bir bedenden gömleği çekip çıkarır gibi.

"Bunu da bulduk." Vampir çadırı gösterdi.

Ghastek'in vampiri üst kenarı kaldırarak karanlık bir açıklığı ortaya çıkardı ve içinde kayboldu. Deri, vampirin içindeki hareketini yansıtarak yer değiştirdi. Kan emici temiz havaya çıktı. "Tasarım kötü düşünülmüş. Tek bir kişi için çok büyük olduğu açık ama bir çadır gibi dik durmasını sağlayacak bir yapısı ya da yöntemi yok, ayrıca bu tarafı tamamen dış etkenlere açık. Belki de bir tür ortak uyku tulumu?"

"Bu bir uyku tulumu değil," dedim ona.

"Beni aydınlatmak ister misiniz?" Ghastek dedi ki.

"Yukarıdan bak."

Mor vampir en yakın ağaca sıçradı ve dallara doğru koşmaya başladı. Uzun bir an geçti ve sonra tek kelime etmeden yanımda yere düştü.

"Ne oldu?" Tracy sordu.

Vampirin yüzü boş bir duvar gibi okunmaz haldeydi. "Bu bir eldiven."

Rüzgâr ağaç dallarını karıştırdı. Teknoloji sihirli bir dalganın saldırısı altında ezilerek yok olurken dünya gözlerini kırıştırdı. Soğuk koruluğu dondurdu. Diğer vampir çalılarının arasından fırladı ve Tracy'nin yanına geldi.

Uzaklarda bir şey insanlık dışı bir sesle feryat ediyor, acıklı çığlığı ağaçların tepesinden yükseliyordu.

*** **

Kasvet açıklığı ele geçirdi. Köklerin arasındaki karanlık boşluklardan pekmez gibi yavaşça geliyor, ağaçları yıkıyor, yeşilliklerden renk sızdırıyor, çalılar ve yapraklar karanlık, neredeyse griye dönene kadar gölgelerle ıslatıyordu. Kasvetin ardında, ürkütücü mavimsi bir parıltıyla renklenmiş sis ince dalgalar halinde yükseliyordu.

Tepelerinde bir karga ötüyordu, tiz gıkılaması inanılmaz derecede uzaktı. "Tam bir gösteri yapıyorlar," dedi Ghastek.

"Evet." Başımı salladım. "Her şey yolunda gidiyor. Viking özel efektleri bu dünyanın dışında."

Sırt çantamdan kanvas bir bohça çıkardım ve onu sabitleyen ipi çözdüm. İçinde her biri üç metre uzunluğunda dört sivriltilmiş sopa vardı. Elime bir taş aldım ve sopalardan ilkinin patikanın ağzında yere çaktım. Buradan defolup gitme zamanı geldiğinde bu şekilde koşacaktım.

Açıklığın kenarı boyunca ilerledim, çubukları düzenli aralıklarla batırdım.

"Bunun amacı nedir?" Ghastek sordu.

"Koruma."

"Yetkinliğimden şüphe etmen için sana bir sebep verdim mi Kate?"

"Hayır." Sırt çantamdan siyah bir kutu çıkardım, içinden siyah bir bez çıkardım ve içinden eski bir pipo çıkardım. Şifacı kadın onu çoktan tütünle doldurmuştu.

"Nedir bu?"

"Bir pipo." Bir kibrit çaktım, pipoyu çalıştırmak için üfledim ve zahmetime karşılık bir ağız dolusu duman aldım. Tütünün keskin kokusu boğazımı tırmaladı. Öksürdüm ve dumanı üfleyerek açıklığın etrafında dönmeye başladım.

"Bu ne tür bir büyü?" diye sordu kalfalardan biri.

"Cherokee. Çok yaşlı." Eğer hayat oldu Mükemmel, Ben olsam Immokalee'nin ayini kendisinin yapmasını istedi. Şifacı kadının gücüne ulaşması için yıllarca eğitim alması gerekti ama Cherokeeelerin hiçbiri draugr'a yaklaşmadı. Benim aksime, sağduyuları vardı.

Çubukların ve piponun üzerindeki tüm ilahiler zaten söylenmişti. Tek yapmam gereken ritüeli takip etmek ve Immokalee'nin büyüsunün işe yarayacak kadar güçlü olmasını ummaktı.

benim gibi bir beceriksiz harekete geçirdi.

Çemberi bitirdim, pipoyu kaldırdım ve kütüğün üzerine oturdum.

Sol taraftaki meşe ağacının köklerinde bir çift küçük göz parıldıyordu. İris görünmüyordu - gözün tamamı badem şeklinde soluk sarı bir parıltıdan ibaretti.

"Sola," dedi Tracy. Sesi son derece sakindi.

Ghastek, "Görüyorum," dedi.

Bir çift daha sağa doğru, yerden yaklaşık bir metre yükseklikte kıvılcım çıkardı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Etrafımızda floresan saçan gözler, ağaç gövdelerinin etrafında kümelenmiş, çalılıkların arasından, kayaların arkasından bakıyordu.

"Nedir onlar?" Tracy sordu.

"Uldra," dedi Ghastek. "Onlar Laponya'dan gelen doğa ruhları. Çoğunlukla yeraltında yaşarlar. Ben olsam onları kışkırtmazdım. Açıklıkta kalın."

Gözlerini kırpmadan bize bakıyordu.

Buz gibi soğuk bir patlama açıklığı vardı. Uldra bir anda yok oldu. Yerdeki geyik inledi.

İşte başlıyoruz.

Sırt çantama uzandım ve küçük deri bir çanta, bal dolu küçük plastik bir ayı ve bir matara çıkardım. Artık geri dönüş yoktu. Kütükten kalktım ve büyük bir taşın beklediği koruluğun ortasına doğru yürüdüm. Ghastek'in ve Tracy'nin vampirleri beni takip ediyordu.

Yaprakları taştan temizledim. Taşın içi oyulmuş ve yaklaşık üç galon sıvı alabilecek büyüklükte bir taş leğen haline getirilmişti.

"Draugr ortaya çıktığında onunla konuşmayın," dedim. "Ne kadar uzun konuşursak, kokumuza kilitlenmek için o kadar çok zamanı olur. Zaten kurtulmak için savaşmak zorunda kalacağız. İşleri daha da zorlaştırmaya gerek yok."

Yanıt yok.

"Ghastek? Beni anlıyor musun?"

"Elbette," dedi.

"Cherokee'ler dağa koruyucu kalkanlar yerleştirmişler. Yolun yanındaki sütunlara ulaşırsak güvende oluruz."

Ghastek bana "Bunu daha önce de söylemiştin," diye bilgi verdi. "Ben sadece hatırlatıyorum." Bu hiç iyi gitmeyecekti.

Matarayı yere bıraktım ve keseyi sabitleyen ipi çektim. Avucumun içinde bir kare deriye dönüştü. İçinde kemikten yontulmuş altı rün taşı ve bir avuç dolusu yıpranmış gümüş sikke vardı: ikisinde kılıç ve çekiç, dördünde ise Viking kuzgunu işlenmişti.

Rünleri leğenin içine attım. Tıkırdadılar, taş kenarlardan yuvarlandılar. Matarayı açmam bir saniye sürdü. Bira rünlerin üzerine sıçradı ve kemiği sıvı kehribarla ıslattı. Maltlanmış arpa ve ardıç kokusu yükseldi. Sis, vurucu bir yılan gibi ona yapıştı.

"Sabır, Håkon. Sabır."

Biranın geri kalanını boşalttım, balı leğene boşalttım ve bir dalla karıştırdım. Büyü rünlerden bala ve biraya yayıldı. Uzanıp rünleri çıkardım, ikisi hariç: düşman bağlama rünü ve hırsızlığı önleyen rün olan Þjófastafur.

Sis yanımda geziniyordu.

Derin bir nefes aldım, geyiği başından tuttum ve leğenin üzerine kaldırdım. Nemli kahverengi gözler bana baktı.

"Çok özür dilerim."

Fırlatma bıçağını çıkardım ve hayvanın boğazını tek bir hamlede kestim. Kan leğene fışkırdı, sıcak ve kırmızı. Geyik çırpındı ama kan akışı durana kadar başını tuttum. Leğen üçte bir oranında dolmuştu. Geri çekildim ve sikkeleri elime aldım. Birbirleriyle şingirdiyor, sihirle parlıyorlardı.

"Seni dışarı çağırıyorum, Håkon. Mezarından çık. Gel de kan birasının tadına bak."

Büyü, buz gibi soğuk ve şok edici derecede güçlü bir şekilde glade boyunca titreşti. Derimi delip geçerek kemiklerime kadar ilerledi. Geri çekildim. Panik, devasa siyah bir dalga gibi içimde yükseldi. Tüm içgüdülerim "Kaç! Kaçabildiğin kadar hızlı kaç!" diye bağılıyordu.

Dişlerimi sıktım.

Hava kokuşmuş, çürüyen et kokuyordu. Dilimde mide bulandırıcı tatlı bir tat bıraktı.

Sis ürkütücü bir iniltiyle birleşti ve bir yaratık havzaya doğru adım attı. Yarı çürümüş kürkten kalın bir pelerin omuzlarından sarkıyor, dirseğinden dizine kadar onu örten zincir zırhı koruyordu. Kürkü incelmış, uzun tüylü tellere dönüşmüş ve kirle bulaşmıştı. Uzun renksiz saçları karmakarışık bir halde başından dökülüyordu. Cildi maviydi, sanki yoğun bir argyria vakası geçirmiş gibiydi.

Draugr leğenin yanına çöktü, başını eğdi ve bir köpek gibi kanı yaladı. Ölüm etindeki tüm yumuşaklığı emmişti. Yüzü kırıksıklıklardan oluşan kösele bir maskeye, burnu şekilsiz bir çıkıntıya dönüşmüştü ve dudakları kurumuştu.

Hiçbir şey yoktu, uzun vampir dişleriyle dolu bir ağzı vardı. Gözleri korkunçtu: soluk yeşil ve tamamen katı, sanki buzlu camdan yapılmış gibiydi. İris yok, göz bebeği yok, hiçbir şey yok. Sadece opak yeşil bir zarın arkasında iki ölü göz.

Ona kanla birkaç saniye verdim ve rünleri sıktım. Tenimi ısıttılar ve kan birasında kalan ikisiyle bir bağlantı kurdular. "Bu kadarı yeterli."

Hortlak başını kaldırdı. Çenesinden kan damlıyordu. Ormandaki ağaçların gıcırtısı gibi boğuk bir ses geldi. "Kimsin sen, et?"

İyi değil. "Takas için geldim. Adil bir takas: cevap için taze et."

Draugr başını kana doğru eğdi. Rünlerden büyü fışkırdı. Yaratık işaret ile hırlama arasında uzun bir ses çıkardı.

Ghastek'in vampiri yanımda durmak için hareket etti.

Hortlak kan emiciye doğru döndü. "Bana ölü eti mi getirdin?"

"Hayır. Ölü et beni korur. Ölü etin bira üzerinde hiçbir gücü yoktur. Eğer ölü etle konuşmak istiyorsan, bu seninle onun arasında."

Draugr havzanın üzerinde yükseldi, omuzları kamburlaştı. "Ölü et mi konuşuyor?"

Ghastek vampiri bir adım daha kaydırıldı.

"Ben olsam yapmazdım," dedim ona.

Vampir durdu. "Kimsin sen?"

Benim şeyimle uğraşmasa ölür müydü?

Draugr taşa yaslandı. "Ben Håkon, Eivind'in oğluyum. Babam bir jarl'dı ve ondan önceki babası da öyleydi. Kan birası beni çağırıyor. Kimsin sen, et, beslenmemi bölüyorsun?"

"Ben Ghastek Sedlak, Ölülerin Efendisi."

Draugr'un ağzı daha da açıldı. Yaratık ileri geri sallanıyordu. "Ölülerin Dróttinn'i. Ben ölüyüm. Sen de kendine benim efendim mi diyorsun, küçük ölü et?"

Nokta. "Buna cevap verme. Biran soğuyor, Håkon. Bir tadına bak."

Elimdeki rünler soğudu. Hortlak bana doğru bir adım attı, sonra sanki bir mıknaş tarafından çekilmiş gibi döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve kanı uzun açgözlü yutkunmalarla emerek derin derin içti.

"Buraya nasıl geldin?" Ghastek sordu. Her şeyin canı cehenneme.

Draugr gözlerini kırpmadan vampire çevirdi ve bir an için başını kandan kaldırdı. "Altın için geldik."

"Ta İskandinavya'dan mı?"

Draugr başını salladı ve içti.

"Kate," dedi Ghastek. "Onu konuştur. Lütfen."

Kendimi bu şeylerin içine nasıl sokuyorum? Rünleri kavradım. Draugr eğildi, kanı yalamaya çalıştı, kırmızı yüzeye iki santim yaklaştı ve durdu.

"Vinland'dan. Kuzeyli Skrælingar silah karşılığında takas etmek için bize altın getirmişti. Bize bunun için güney kabileleriyle takas yaptıklarını söylediler. Güney Skrælingar'ın yumuşak olduğunu söylediler. Çiftçi olduklarını söylediler. Kahinlerimiz altının kaynağını bulmuşlardı, kıyıdan çok uzak olmayan tepelerde. İki gemi aldık ve onu aramaya gittik."

"Altını buldun mu?" Ghastek sordu.

Draugr dişlerini göstererek geri çekildi. "Ormanlar, dev kuşlar ve Skrælingar büyüü bulduk. Bir Skrælingar'ın oku beni bulduğunda geri çekiliyorduk."

"Bu yüzden mi ayaklandınız? Yerli kabileyi cezalandırmak için mi?" Ghastek sordu.

Konuşmayı kesmedi.

Draugr'un pençeli elleri leğenin taşını çizdi. Büyü ondan koptu, iğrenç bir sancak gibi parladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Onları cezalandırmak için mi? Hayır. Beni sıradan bir köle gibi yerdeki bir deliğe atan nankör köpekleri cezalandırmak için ayağa kalktım. Bir tanesi bile bir taş koymaya zahmet etmedi.

Mezarımı işaretle. Bazılarını öldürdüm ve etlerini yedim, ama birkaçı hala yaşıyor. Onları aradım ama bulamadım."

"Onları bulamazsınız, çünkü bin yıldır ölüler," dedim ona. Lanet olsun. Şimdi Ghastek bunu bana yaptırıyordu.

Draugr'un yüzündeki buruşuk maske alaycı bir ifadeyle buruştu. "Öyle diyorsun."

Ghastek'in vampiri öne doğru eğildi. "Madem bu kadar güçlüsün, neden gitmiyorsun?"

"Yapamaz. Cherokee koğuşları onu içeri kilitliyor. Artık soru sormak yok."

"Bu durumda-"

Yumruğumu vampirin kel kafasına indirdim. Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Vampir dönüp bana öfkeyle baktı. "Kapa çeneni," dedim ona ve draugr'a döndüm. "Kan birası, ölümsüz. Eğer daha fazlasını istiyorsan, bana lütfumu vereceksin."

Draugr yavaşça ayağa kalktı. Kürk mantosu üzerine kapandı. Soğuk ondan yayıldı. Nefesim bir tutam buhara dönüştü.

"Sor."

"Cüce Ivar'ı nasıl bulabilirim?"

"Gizli bir vadide yaşıyor," dedi draugr. "Highlands'e seyahat edin ve Cliffside gölünü bulun. Gölün kuzey kenarında, sizi yıldırımla yaralanmış dağa götüren bir patika göreceksiniz. Altın, gümüş ve demirden oluşan bir adak sunun, cüce içeri girmenize izin verecektir."

Rünleri bıraktım ve geri çekildim. "Kan birası senindir."

"Hava soğudu."

Geri geri gitmeye devam ettim.

Büyü, draugr'un etrafında ikinci bir pelerin gibi birikti. "Bunu istemiyorum. Kanımın sıcak olmasını istiyorum."

Mayday, mayday. "Yaptığımız anlaşma bu değildi." Yolu koruyan sopayı geçtim.

"Anlaşmalar yaparım ve onları bozarım."

Aramızdaki tahta sopa toprağın içinde titredi. "Kaçış yok, et."

Draugr'un büyüünün kozası buz gibi bir öfkeyle patladı ve karanlık parmaklarıyla bana saldırdı. Sopa yerden fırladı ve draugr'un kafasını deldi.

Koştum.

Arkamda saf öfke dolu bir feryat ormanı yırttı ve Ghastek'in sesi "Yaratığı emniyete alın!" diye bağırdı.

Büyü akıl almaz bir yoğunlukla patladı. Gözlerim yaşardı. Ciğerlerimdeki nefes bir buz kümesine dönüştü. Yol sağa saptı. Dönüşü son hızla alırken, ağaçların üzerinde yükselen draugr'u gördüm; devasa elleriyle bir vampiri ortadan ikiye ayırırken omuzlarından kara büyü akıyordu.

"Kokunu aldım," diye kükredi dev. "Kaçamayacaksın!"

Yarı saydam büyü seli koruluğun kenarını aştı ve aşağı yuvarlanarak beni kovaladı.

Orman bulanık bir yeşil lekesine dönüştü. Köklerin üzerinden atlayarak uçtum. Yabani otlar beni tokatladı.

Çürümenin sert kokusu ağzımı doldurdu. Etrafımdaki ağaçlar sanki görünmez bir el tarafından yukarı çekiliyormuş gibi inliyordu. Boğazım yandı.

Çalıların arasından neredeyse yolu görebiliyordum.

Yol sola döndü ve sol dizimdeki eski sakatlığın nüksetmemesi için dua ederek aşağıya atladım. Ağırlığımla çalılar kırıldı ve vücudumdaki son hız damlasına kadar sıkarak yamaçtan aşağı yuvarlandım.

Derin bir kükreme yeri sarstı.

Kaçacak yol yok, aşağıdan başka yön yok.

Üzerime bir gölge düştü. Kendimi ileri attım. Bir, iki kez yuvarlandım, arkamdaki ormanı tırmıklayan devasa pençeli bir elin görüntüsünü yakaladım, ayağa fırladım ve yola fırladım.

Sütun sağımda belirdi. Ona doğru koştum.

Hava ılık çaldı. Ö n ü m d e k i yola büyük bir şey çarptı, zıpladı ve ayağa fırladı. Ghastek'in

Vampir. Yan taraflarında derin yaralar açılmış, güneş kreminin üzerine yoğun ölümsüz kanı sızmıştı. Bir parçalayıcıdan geçmiş gibi görünüyordu.

Ağaçlar arkamda gıcırdadı. Draugr yola çıkmayı başarmıştı.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar koştum.

Vampir bir anlığına dondu ve dörtmala sütunlara doğru koşmaya başladı.

Ayaklarım yere zar zor değdi. Kafamın içinde kötü bacağım bir kürdan gibi kırıldı.

Draugr'un büyüğü bana doğru savruldu ve sırtımı kesti. Havalandım, yuvarlandım ve sertçe yere çarptım. Başım döndü. Ayaklarıma doğru yuvarlandım.

Ağaçlardan daha uzun olan devasa zombi tepemde yükseliyor, gözlerinden buz gibi yeşil bir sis saçılıyordu. Gövdesinden yırtık zincir zırhlar sarkıyordu. Devasa demir zırhlar omuzlarını koruyordu. Etinden büyük parçalar kopmuştu ve deliklerden kemikler parlıyordu.

Vay anasını.

Draugr bir araba büyüklüğünde bir ayağını kaldırdı. Büyüğü fırtınalı bir bulut gibi etrafında dönüyordu.

Savaşçı formundaki Curran ağacın tepesinden fırladı ve havada gri bir bulanıklık gibi uçtu.

Kıpırdamadan durdum ve Håkon'a açık bir hedef sundum. Draugr ileri atıldı.

Curran ölümsüzün boynunun arkasına çarptı. Kemikler çatırdadı. Draugr döndü ve Curran'ın pençeleriyle boyun omurları arasındaki boşluğu yırttığını gördüm. Hortlağın kıkırdakları uçuştı.

Draugr kükreyerek Canavar Lord'a vurmaya çalıştı. Kafası sarmaya başladı.

Draugr'dan geriye doğru iki yeşil büyü şeridi fırladı ve Curran'ı hedef aldı.

Hayır, yapamazsın. Ağzımı açtım ve bir güç sözcüğü havladım.

"Ossanda." Diz çök, seni ölümsüz sonovabitch.

Büyü içimden patladı. Sanki biri karnıma pençelerini batırmış, kaslarımı ve iç organlarımı söküp çıkarmış gibi hissettim. Dünya küçük bir anlığına karardı. İçine çok fazla büyü batırmıştım.

Korkunç bir kemik gıcirtısı havada yuvarlandı. Draugr'un kemikli dizleri yola çarptı. Orman titredi.

Koşmaya başladım ve ona doğru depar attım.

Sersemlemiş zombi kocaman ellerini kaldırarak beni yakalamaya çalıştı. Sola doğru yöneldim, boğumlu kemik parmaklardan kaçtım ve devin vücuduna tırmanarak zincir zırhı aştım.

Üstümde Curran hırladı.

Draugr göğsünü tokatladı ve beni birkaç santimle ıskaladı.

Kendimi omzuna attım ve demir levhadan boynuna doğru koştum. Curran kıkırdağı parçalıyordu. Ölümsüz et onun pençeleri altında yırtıldı ve yeniden canlanarak geri çekildi.

Avcıyı çektim ve açtığı boşluğu kestim. Kılıcım ölümsüz etle temas ettiği için tütüyordu. Boşluk genişledi.

Curran iki omurun kenarını kavradı ve onları ayırmaya zorladı. Bağ dokusunu keserek yarığı açtım.

Kes. Kestik. Kestik.

Kıkırdak çatırdadı.

Büyü beni soktu, yeşil iplikçiklerle etrafımı sardı.

"Bekle!" Curran homurdandı.

Kılıcımı saldırının ortasında durdurdum. Curran boşluğa atladı, pençeli ayakları bir omurun kenarında, elleri diğerinin üzerindeydi. Onları birbirinden ayırmak için zorladı. Çelik gibi sert kasları gövdesinde kabarmış, eforla titriyordu.

Draugr uludu.

Curran hırladı, gerginlikten doğan hırçın ve kısa bir sest.

Mide bulandırıcı bir çığlıkla, draugr'un kafası düştü ve vücudundan yuvarlandı. Devasa gövdesi devrildi. Zıpladım ve yere indim.

yolda, elimde kılıcımla. Curran yanıma düştü.

Koştuk. Sütunlara doğru koştuk.

Arkamızda ürkütücü, doğal olmayan bir ses draugr'un kendini yeniden topladığını duyurdu.

Yola düşen yeşil vampir kendini toparladı ve bizi kovaladı.

Neredeyse sütunlara

varmıştık. Üzerimize bir gölge düştü.

Curran döndü. Kafası eriyerek bir aslan kafasına dönüştü. Canavar Lord kükredi.

Ses gök gürültüsü gibiydi. Derin, ilkel, tutuklayıcı, kemiklerimdeki ilikleri dondurdu. İçgüdülerim çığlık attı ve beni titreyen küçük bir topun içinde yere düşürmeye çalıştı.

Draugr çığlık atarak durdu. İleri atıldık.

Sütunlar yanımızda parladı. Koşarak durdum ve kaburgalarım acıyarak arkamı döndüm.

Ölümsüz dev bize doğru ilerledi.

Sütunlar koyu sarı renkte parlıyordu.

Draugr görünmez bir duvara çarptı. Turuncu şimşekler etine yapıştı. Sağır edici bir feryat kulaklarımı tokatladı.

"Seni öldüreceğim! Kemiklerindeki eti kemireceğim! Dişlerimi uyluk kemiklerinizden toplayacağım!"

Yere kustum.

Yanımdaki Curran sırtımı sıvazladı, nefesi kesik kesik geliyordu.

Yanımdaki vampir yere yığıldı. Vücudundaki yaralar birbirine yapıştı. Yeni soluk bir deri kesiklerin üzerinden kayarak duman çıkarmaya başladı.

"Bana vampir kanı borçlusun," dedim ona.

"Evet, evet." Ghastek'in sesi ekşi çıkıyordu. "O yanarak ölmeden önce şu tuvali bana ver."

Tuvali arabadan çekip aldım ve havaya kaldırdım. "Sadece söylediğini duymak istiyorum."

Vampir kıpırdandı.

Tuvali biraz salladım. "Güzel.

Draugar diye bir şey var."

"Ve ben haklıydım."

"Haklıydın. Tuval, Kate."

Onu vampirin üzerine örttüm ve Curran'a baktım. "Bunu duydun mu?"

"Bunu duydum." Birlikte vampiri kaldırdık ve kan emiciyi arabaya taşıdık. "Hâlâ inanmıyorum ama duydum."

İki vampir öfkeli draugr'un yanından hızla geçti, biri mor, diğeri turuncu. Ghastek'in süper takımından kalanlar.

"Bu tarafa," diye el salladım. "Güvenli bir yere koşun!"

"İkiniz biraz daha böbürlenebilir misiniz?" Ghastek söyledi. "Yapabilirim," dedim. "Kesinlikle yapabilirim."

Vampir brandayı geri çekti ve dışarı bakarak koruluğun olduğu yöne doğru ilerledi. "İki katı ya da hiç."

"Ne?"

"İki katı ya da hiç, Kate. Onu alabilirim."

Ghastek bir kumarbazdı. Beni bir tüyle devir. Arabanın üzerine oturdum.

Curran ona, "Keyfine bak," dedi. "Biz burada bekleyeceğiz."

"Çok uzun sürmesin," dedim ona. "Kurtarmamız gereken bir çocuk var."

Onuncu Bölüm

Sürünün güvenli evinin kapısını açan kurt adamın yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Sürünün şehirde birkaç mülkü vardı ve Ghastek'in tamamen başarısız olduğunu görüp alkışlamayı bitirdikten sonra, Curran ve ben ölümsüz iğrençliği yıkamak için en yakın olana doğru yola çıkmıştık. Büyü çökmüş ve teknoloji bir kez daha dünya üzerindeki hakimiyetini yeniden kurmuştu ve Curran arabayı bir Pack Jeep ile takas etmeye hevesliydi.

Kapıyı erkek bir kurt adam açmıştı ve gözlerinde bir felaket yaşandığı anlamına gelen o özel bakış vardı.

"Ne oldu?" Curran hırladı.

Kurt adam dudaklarını yaladı. "Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Curran.

"Andrea Nash şehirde iş sahipleriyle görüşürken görüldü."

"Sık sık şehre gelir," dedim. "Ve röportaj yapmak onun işi. Sürü için bazı cinayetleri araştırıyor." Roderick'i o lanet olası kolyeden kurtarır kurtarmaz bunu araştıracaktım.

Kurt adam küçük bir adım geri çekildi. "Bunu canavar derisi şeklinde yapıyor."

"Yine mi geldin?"

"Etrafta canavar derisi şeklinde dolaşıyor. Ve bazı kıyafetler."

Sürü sınırları içinde bulunan ve sürüye bağlı olmayan tüm şekil değiştirenlerin üç gün içinde kendilerini sürüye tanıtmaları gerekiyordu. Sürü şimdiye kadar Andrea'nın bir şekil değiştiren olduğu gerçeğini çoğunlukla görmezden gelmeyi başarmıştı.

Çünkü Curran bunu görmezden geldiğini açıkça belirtti ve kimse de bunu gündeme getirmek istemedi.

Bunu daha fazla görmezden gelemezdi. Andrea bundan oldukça emindi.

Hiç mantıklı değildi. Andrea canavar derisi şeklini neredeyse hiç kullanmazdı. Aslında çoğu zaman insan gibi davranırdı. Onun için kürkü ve pençeleriyle dışarı çıkmak, benim kıyafetlerimi çıkarıp şehirde çıplak dolaşmamla eşdeğerdi.

Bir şey olmuştu. Gerçekten kötü bir şey.

Curran'a baktım. "Sanırım ofise dönsek iyi olacak."

*** **

Yeşil güneş kremine bulanmış bir vampir kafası taşıyarak ofisin kapısından içeri girdim. Draugr onu koğuş bölgesinden dışarı attıktan sonra almıştım. Kokmaya başlamıştı ve en kısa zamanda buza gömülmesi gerekiyordu.

Andrea masasında oturuyordu. İnsan ve sırtlanın mükemmel bir karışımı olan canavar derisi şeklini giymişti. Bu şekil onu öldürebilirdi. Andrea'nın babası bir sırtlandı, yani insana dönüşen bir hayvandı. Bu onu canavar derisi yapıyordu ve birçok yaşlı şekil değiştiren onu gördükleri yerde öldürmek isterdi.

İstemek, koğuşta kalmak demektir. Andrea kendi başının çaresine bakabilirdi, ben ona yardım ederdim ve Curran bunun hoş görmeyeceği bir önyargı olduğunu açıkça belirtmişti. Bir blok ötedeki park yerinde bekliyordu. Bize birkaç dakika vermesini rica etmiştim.

Andrea'nın ayakları masanın üzerindeydi. Tişörtü yırtılmış, pantolonu parçalanmış ve her ikisi de kan ve doku lekeleriyle doluydu. Pençeli ayak parmaklarını bana doğru oynattı.

"Hey."

"Hey!" Andrea elini kaldırdı. İçinde bir şişe vardı. İçiyordu.

Mutfağa gittim, lavabonun altından seramik bir tabak aldım ve vampir kafamı yerleştirdim. Sonra geri döndüm, kılıcımın kınından sıyrıldım ve sandalyeye oturdum.

"Ne içiyorsun?"

"Georgia Şeftalili Buzlu Çay. İster misin?" Andrea şişeyi bana doğru salladı.

"Elbette." Yudumladım. ATEŞ. "Bunun içinde ne var?"

"Votka, cin, rom, tatlı - ekşi ve şeftali likörü.

Bolca şeftali likörü."

Onu daha önce hiç içerken görmemiştim. "Bundan gerçekten keyif alıyor musun?"

"Sayılır. Yaklaşık otuz saniye kadar sürüyor ve sonra bir yudum daha almam gerekiyor."

Düşünmeye çalıştım. Derek Keep'e dönmüştü ama Ascanio'nun bu sabah ofise rapor vermesi gerektiğinden emindim. "Varlığımın baş belası nerede?"

"Duşta, tazeleniyorum."

Hepsinin canı cehenneme. "Tanrım, Ascanio şimdi kimi becerdi?" "Hayır, hayır, her tarafı kan içinde."

"Oh güzel." Bir dakika bekle. "Çocuk kanlar içinde ve biz rahatladık. Bizde bir sorun var."

"Anlat bana." Andrea bana baktı. "Canavar derisi görünümümünden bahsetmeyecek misin?"

"Beğendim. Yırtık pantolon ve kan lekeli tişört hoş bir dokunuş."

Ayağıyla beni işaret etti. "Pençelerimi pembenin güzel bir tonuna boyamayı düşünüyordum."

Bu pençelerin uzunluğu on beş santimdi. "Bu çok fazla oje gerektirir. Onun yerine kulaklarına altın halkalar takmaya ne dersin?"

Andrea bir sıra keskin diğini göstererek sırtıttı. "Bu kesin bir olasılık."

Tamam, biliyor musun, siktir et bunu. "Ne oldu?"

"Bu sabah Raphael'i gördüm. Dün gece onu aramıştım çünkü Jim beni bazı şekil değiştiren cinayetlerine bulaştırmıştı ve onunla görüşmem gerekiyordu. Özür dilemek için bir şans istedim."

Raphael, seni şımarık moron, ne yaptın sen?

Şişesini aldım ve içtim. Bir sonraki bölüm için biraz alkole ihtiyacım vardı. Tadı iğrençti. Yine de yuttum. "Nasıl geçti?"

"Beni daha iyi bir modelle değiştirdi."

"Ne yaptı?"

"Başka bir kız buldu. Bir metre boyunda, bal kavunu büyüklüğünde göğüsleri, boynundan başlayan bacakları, kışına kadar inen ağartılmış sarı saçları var ve beli de şu kadar." Pençelerini birbirine dokundurdu. "Nişanlanmak için nişanlandılar."

O kadar aptalca, salakça şey varken. "Onu buraya o mu getirdi?"

"Tam şuradaki sandalyeye oturdu." Bir sandalyeyi işaret etti. "Onu yakmayı düşünüyorum."

Andrea Raphael'i kuğuların gökyüzünü sevdiği gibi seviyordu ve bir dakika öncesine kadar onun için ateşe atılacağına yemin edebilirdim. "Ona yumruk attın mı?"

"Hayır." Andrea başını salladı. "Bana yeni sevgilisinin en iyi özelliğinin ben olmaması olduğunu söyledikten sonra, bunun bir fark yaratmayacağını düşündüm."

"O bir şekil değiştirici mi?"

"Bir insan. Bir savaşçı değil. O kadar da zeki değil." Sesindeki sahte neşe buharlaştı. "Ne diyeceğinizi biliyorum - bu benim hatam."

Keşke söyleyecek doğru kelimeleri bilseydim. "Onun hayatından çıktın. Sen de bir süreliğine benim hayatımdan çıktın. Bu onu hâlâ bir pislik yapıyor."

"Evet, evet." Andrea gözlerini kaçırdı.

Raphael şımarıktı. Yakışıklıydı ve hem annesi hem de genel olarak Bouda Klanı tarafından el üstünde tutulurdu ama asla kaba veya zalim değildi. Ayrıca Bouda Klanı'nın erkek Alfa'sıydı. BaĞka bir kadını getirip Andrea'nın üzerine iterek ne tür risklerle karĞı karĞıya olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı. Bunu bir tepki uyandırmak için yapmış olmalıydı. Bir dahaki karşılaşmamızda suratını kıyma yapardım.

Yine de deliliğinde bir yöntem olmadığına inanamıyordum. Aylarca Andrea'nın peşinden koşmuş ve onu kazanmıştı. Belki de bu, onun kendisini kovalaması için aptalca bir girişimdi.

"Onun için savaşacak mısın?"

Andrea bana deliymişim gibi baktı.

"Onun için savaşacak mısın yoksa sırt üstü yuvarlanıp bunu kabul mü edeceksin?"

"Bakın kim konuşuyor. Bütün o yemek karmaşasından sonra Curran'la konuşmanız ne kadar sürdü? Üç hafta mı yoksa bir ay kadar mı?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Bu farklı. O bir yanlış anlaşılmaydı."

"Aha."

"Sen onu barış teklifiyle çağırdıktan sonra yeni sevgilisini buraya getirdi. Bu yüzüne vurulmuş bir tokat."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Biliyorum."

Andrea homurdandı. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim."

Raphael'in uğruna savaşmaya değer olduğunu düşündüğünden emin değildim. Ama bir keresinde, gerçekten kötü bir durumdayken, Andrea bana Raphael'le birlikte olmanın onu iyileştirdiğini hissettiğini söyledi. Raphael'in onun kırık parçalarını toplayıp tekrar bir araya getirdiğini söylemişti. Artık tüm parçalar düşmüştü ve Andrea kendini yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu.

Andrea'yı dövüşürken görmüştüm. Onu savunmasız bir anında, kana susamışlık ve öfkeyle ele geçirilirken görmüştüm. Raphael çok dikkatli davranmak zorundaydı, çünkü Andrea ister onu, ister intikamını almaya karar versin, hiçbir şey onu durduramazdı.

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Hiçbir şey bedava değildir. Eğer istiyorsan, bunun için savaşmalısın."

"Bunu düşünüyorum," dedi. "Günün nasıl geçti?" Vampir kafasına başımı salladım.

"O kadar iyi, ha."

"Evet."

"Senin için bir vampir bedenim var," dedi Andrea.
"Dondurucuda."

Ona hoş bir gülümseme verdim. "Yapmamalıydın."

"Psikotik krizime katlandığın için bir rüşvet." Arabanın motoru çalıştı. Curran beklemekten sıkılmıştı. "Bu benim aracım," dedim.

Kapı açıldı ve Curran içeri girdi. Nefesimi tuttum. Andrea ve onun birbirlerini boğazlamaları kaldırabileceğimden daha fazla olurdu.

Andrea ayağa kalktı.

Canavar Lord'a bir saygı gösterisi. Nefes almanın iyi bir şey olduğuna karar verdim.

Curran Andrea'ya başıyla selam verdi. Ben de ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve onu öptüm, belki aklından şiddet içeren düşünceler geçiriyordur diye. Bana göz kırptı.

"Bekle, vampir kafasını alayım." Arkaya gittim ve kafamı aldım.

Kafayı plastik bir torba içinde taşıyarak dışarı çıktığımda Andrea ve Curran hâlâ tek parçaydı ve yanlarında yeni yıkanmış bir Ascanio vardı.

Andrea'ya el salladım ve Curran'la birlikte arabaya gittik. Ascanio oyalanmaya çalıştı ama Curran ona baktı ve çocuk bizi takip etmeye karar verdi.

Arabaya bindik ve uzaklaştık.

"Peki senin günün nasıl geçti?" Ascanio'ya sordum.

Bana döndü, güzel yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Bir şeyler öldürdük. Kan vardı. Kan fıskiyeleri. Sonra da barbekü yaptık."

Neden ben?

*** **

Keep'in kapısından içeri girdiğimizde Doolittle bizi bekliyordu. Roderick'in kolyesi beyaz altın rengine dönmüştü. Nefes almakta zorlanıyordu. Bir sonraki sihirli dalga onun sonuncusu olacaktı.

On dakika sonra bir sürü aracıyla Keep'ten çıktık. Curran sürdü. Ben yolcu koltuğuna oturdum, elimde adak olarak bir kase mücevher ve mermi tutuyordum. Doolittle ve çocuk arkaya oturdu. Roderick her nefes alışında ısıklık çalıyor, Curran da elleri direksiyonda, yüzü acımasız bir maskeye dönüşmüş halde arabayı manyak gibi kuzeydeki leyline doğru sürüyordu. Rekor bir sürede leypoint'e ulaştık ve Jeep'i rampadan görünmez sihirli akıntıya doğru sürerken hiç yavaşlamadı. Sihir arabayı kavradı ve kuzeye, dağlara doğru sürükledi. Sihir ya da teknoloji, leylaklar her zaman akıyordu ve ben onların varlığına minnettardım.

Akıntı bizi Franklin'e götürdü, uzak bir leypoint'te bıraktı ve oradan Highlands'e giden dolambaçlı bir yola çıktık. Eskiden lüks bir yerdi, güzel göller ve şelaleler, sarp kayalıklardan dökülen zümrüt yeşili ormanlarla sarılmıştı. Milyon dolarlık evler, eğlence tekneleri, şımartılmış atların olduğu oyun çiftlikleri... Ancak büyü altyapıyı mahvetmiş ve bölge sakinleri kışın dağların elektrik ve yemek olmadan çok daha az eğlenceli olduğunu çabucak öğrenmişlerdi. Artık evler ya terk edilmişti ya da sıkı yerliler tarafından ele geçirilmişti. Orada burada küçük köyler ortaya çıktı, sakinleri biz geçerken bize şüpheyle bakan küçük uzak topluluklar.

Cliffside Gölü çok güzeldi ama gezmeye vaktimiz yoktu. Keep'ten ayrıldıktan sekiz saat sonra, beyaz şimşek kırbaç izleriyle kaplı bir dağın yanında durduk.

Bir sunak ya da doğru yeri gösteren bir işaret bekliyordum ama hiçbir şey yoktu. Sadece bir uçurum.

Mücevher ve mermi dolu bir kâseyi kayaların üzerine boşalttım.

Şingirdayarak dağıldılar.

"Ivar?" Hiçbir şey olmadı.

Doolittle'in yüzü

düştü. "Ivar, bizi

içeri al!"

Dağlar sessizdi. Sadece Roderick'in boğuk nefesleri sessizliği bozuyordu.

Buraya daha erken gelmeliydik. Belki de sunu sadece büyü sırasında işe yarıyordu, ama büyü etkisini gösterir göstermez kolye Roderick'in boynunu kıracaktı.

"Bizi içeri alın!"

Bağırdım. Cevap yok.

"Bizi içeri al, seni lanet olası orospu çocuğu." Kaseyle dağa vurdum. "Bizi içeri al!"

"Kate," dedi Curran usulca. "Zamanımız kalmadı, bebeğim."

Doolittle bir kayanın üzerine oturdu ve Roderick'e o sabırlı, sakinleştirici gülümsemesiyle gülümsedi. "Gel benimle otur."

Çocuk yanıma geldi ve kayanın üzerine çıktı.

Dağın duvarına yaslandım.

Roderick, "Burası oldukça güzel," dedi.

Bu adil değildi. O sadece bir çocuktü. Yüzümü Curran'ın omzuna koydum. Kollarını bana doladı.

"Kuşları duyabiliyor musun?" Doolittle sordu. "Evet," dedi Roderick.

"Çok huzurlu," dedi Doolittle.

Curran'ın gerildiğini ve döndüğünü hissettim.

Bir adam patikadan yukarı doğru yürüdü. Geniş ve kaslı, yaşamak için ayılarla güreşmek zorundaymış gibi yapılı, kırıksıklıklarla kaplı, kısa siyah bir sakal ve uzun kahverengi saçlarla çerçevelenmiş geniş bir yüzü vardı. İs lekeli bir kot pantolon ve bir tunik giymişti.

Bakışları Roderick'in üzerine düştü. Kalın, kıllı kaşları soluk mavi gözlerinin üzerinde yükseliyordu.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ivar'ı arıyoruz," dedi Curran.

"Seni ona götüreceğim." Adam Roderick'e baktı ve elini uzattı. "Gel ufaklık."

Roderick kayadan atladı ve yanına yürüdü. Koyu saçlı adam onun elini tuttu. Birlikte dik dağ patikasından yukarı doğru yürüdüler. Biz de onları takip ettik.

Patika uçurumun arkasına döndü ve dağda dar bir boşluk gördüm, duvarları tamamen dikti, sanki biri

kayayı devasa bir kılıçla kesmiş. Çakılların ve kayaların üzerinden geçerek içine doğru yürüdük.

"Siz nerelisiniz?" Adam sordu. "Atlanta," dedim.

"Büyük şehir," dedi.

"Evet." İkimiz de çocuğun boğazını sıkkan kolyeden bahsetmedik.

Önümüzdeki boşluktan güneş parlıyordu. Bir an sonra geçtik ve ışığa adım attık. Önümüzde bir vadi uzanıyordu, zemin dar bir gölün sularına doğru hafifçe eğimliydi. Uzak kıyıda bir su değirmeni dönüyor ve gıcırđıyordu. Sağ tarafta yeşil çimenlerin üzerinde iki katlı bir ev duruyordu. Birkaç düzine metre ötede bir demirci dükkânı yükseliyor, onun arkasında da yamaç boyunca uzanan, etrafı tel örgülerle çevrili bir bahçe bulunuyordu. Daha ileride, bir otlakta solgun atlar koşuyordu.

Kolye tıkırdadı ve Roderick'in boynundan düştü. Siyah saçlı adam onu yakaladı ve ikiye böldü. "Bunu ben alayım o zaman."

Roderick bir nefes aldı. Boynunda, kolyenin deriyi deldiğı yerde küçük kırmızı noktalar şişmişti.

"Endişelenmeyin," dedi adam. "Bir sonraki sihirli dalgada iyileşecektir."

Tüylü gri bir köpek tırısyla yanımıza geldi, ağzındaki tenis topunu tükürdü ve Roderick'i iri gözlerle süzdü.

"Bu Ruckus," dedi adam. "Onun için topu atarsan çok sevinir."

Roderick tenis topunu aldı, bir süre ona baktı ve sonra yamaçtan aşağı fırlattı. Köpek de peşinden gitti. Çocuk bize döndü.

"Devam et," dedi Doolittle ona.

Roderick hızla yamaçtan aşağı indi. "Demek sen Ivar'sın," dedim.

"Öyleyim."

Sonunda kafama dank etti. Kolye gitmişti. Roderick güvendeydi. Bacaklarım biraz gevşedi ve en yakın ağaca yaslandım.

Ivar beni inceledi. "Bu hiç iyi değil. Neden hepiniz eve gelmiyorsunuz? Ben gitmeden önce Trisha buzlu çay yapıyordu. Bitmek üzere olmalı."

Sanki bir rüyadaymışım gibi onu eve kadar takip ettim. Üstü kapalı verandada oturduk ve Ivar bir sürahi çay ve birkaç bardak getirdi.

"Neden bir çocuğu boğacak bir kolye yaptınız?" Curran sordu.

"Bu uzun bir hikâye." Ivar iç çekti. "Sanırım benim ne olduğumu biliyorsun?"

"Bir dverg," dedim.

"Bu doğru." Ivar ellerine baktı. Büyüktüler, vücuduyla orantısızdılar. "Metalle çalışıyorum. Kendimi hatırladığım sürece metal benimle konuştu. Yaptığım bazı şeyler zararsız. Sabanlar, nallar, çiviler. Bazıları değil. Zamanında bir ya da iki bıçak yapmışlığım var. Mesele şu ki, bıçak elinizden çıktıktan sonra ne için kullanılacağını kontrol edemezsiniz. Ben deniyorum."

"Dagfinn ile olduğu gibi mi?" Tahmin ettim.

Ivar başını salladı. "O çocuk nasıl?"

"İyi," dedi Curran.

"Bunu duyduğuma sevindim. Biraz sinirli biriydi." Ivar dışarıya, Roderick ve Ruckus'un birbirlerini kovaladığı nehir kıyısına baktı. "Trisha benim ikinci karım. İlki, Lisa, şey, o... Anlayabildiğim kadarıyla bir elfti. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok elbette. Bir gün kapıma geldi ve orada kaldı. Çok güzeldi. Bir kızımız oldu, ama vadi hayatı Lisa'ya göre değildi, bu yüzden bir sabah uyandığımda gitmişti. Bebeği bana bıraktı. Onu büyütmek için elimden geleni yaptım. Altın gibi saçları vardı, benim Aurellia'm. Ama onu yetiştirirken çok kötü bir iş çıkardım. Onda hiç sıcaklık yoktu, empati yoktu. Nedenini bilmiyorum. Vadiye genç bir adam geldiğinde tamamen büyümüştü. Bana çıraklık yapmak istediğini söyledi. Demircilik öğrenmek için. Çırak kabul etmiyorum ama çocukta yetenek vardı.

O ve ben bir pazarlık yaptık. On yıl boyunca benimle kalacaktı."

"On yıl uzun bir süre," dedim.

Doolittle, "Nasıl zarar vermeyeceğinizi öğrenmeniz yeterli," dedi.

Ivar ona minnettar bir bakış fırlattı. "Anlıyorsun ya. Zanaatı on yılda öğretemezsin. Altmış yaşındayım ve hâlâ her gün yeni şeyler öğreniyorum. Ama neyi ne zaman yapmaları ve yapmamaları gerektiğini öğretmek için on yılın yeterince uzun olacağını düşündüm. Böyle bir gücü bir adama verip onu rehberlik olmadan dünyaya salamazdım. Böylece Colin ve ben bir pazarlık yaptık. Tasmayı takacak ve ona öğretebileceğim her şeyi öğrenmek için burada, vadide kalacaktı. Süre dolmadan vadinin sınırlarını terk ederse tasma onu öldürecekti. Geri dönüş olmadığını anladı. Tasmayı taktıktan sonra on yıl boyunca burada kalmak zorunda."

"Aurellia gitmeye mi karar verdi?" Curran sordu.

Ivar başını salladı. "Hiç becerisi yoktu. Cashiers'de bir okul var, onu oraya götürmeye çalıştım ama bıraktı. Umurunda değildi. Metal işleri de umurunda değildi. Kaba ve sıradan olduğunu düşündü. Bu benim hatam: Ona parayı ve dış dünyada bizim burada yaptığımız gibi topraktan geçinip takas yapılamayacağını anlatmıştım. Bu yüzden Colin'in ona bakmasına karar verdi. Bir gün dağlara, eski Cooper madenine gittim ve aşağı indiğimde gitmişlerdi. Colin'i, tasmayı çıkarmayı başardıysa, onu tekrar bulmaya çalışacağı ve karşı koyamayacağı konusunda uyarmıştım. Anladığım kadarıyla Aurellia tasmayı bir şekilde ondan almış ve onlar da satmış olmalı. O tasmada çok fazla altın vardı."

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Colin para kazanıyordu. Ona bakmak için Colin'e canlı ihtiyacı vardı. Roderick sadece tesadüftü.

"Colin artık metal demirciliği yapmıyor," dedim ona. "O bir muhasebeci. Burada geçirdiği zamanı hatırladığını bile sanmıyorum. Tasmayı gördüğünde öyle davrandı ki

Ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Onun ve Aurellia'nın bir kızı vardı. Kolye onu öldürdü. Bu onların oğlu." Çocukla köpeğin oynadığı vadiyi işaret ettim. "Aurellia kolyeyi Colin'den uzak tutmak için ona takmıştı."

Ivar'ın yüzü sarsıldı. "Kolye asla kanı takip etmek için değildi. Sadece Colin'i burada tutmak içindi."

Roderick merdivenlerden çıktı. Yüzü kızarmıştı. "Henüz gitmemize gerek yok, değil mi?"

Onu o kaltağa geri götürmezdim.

Ivar torununa baktı. Orada bir hüznün ve pişmanlık vardı. Çok fazla pişmanlık. Şimdi aralarındaki benzerliği görebiliyordum: aynı siyah saçlar, aynı ciddi, kasvetli bakışlar.

"Burayı seviyor musun?" Doolittle sordu. Roderick başını salladı.

Tıp büyücüsü cüceye baktı. "İkinci şanslar pek sık gelmez."

Ivar'ın yüzü gevşedi. "O haklı," dedi Curran.

Ivar derin bir nefes aldı ve Roderick'e gülümsedi. "Roderick, ben senin dedenim. Bir süre burada kalmak ister misin? Benimle birlikte?"

Roderick Doolittle'a baktı.

"Bu senin seçimin," dedi büyücü. "İstersen benimle geri gelebilirsin."

Roderick bunu düşündü.

"Daha önce hiç büyükbabam olmamıştı," dedi çocuk. "Benim de daha önce hiç torunum olmamıştı," diye cevap verdi Ivar. "Yüzmeye gidebilir miyim?"

"Evet," dedi Ivar. "Büyükannen birazdan pazardan dönecek. Öğle yemeği yiyeceğiz ve sen de yüzmeye gidebilirsin. Su soğuk ama hoşuna gidebilir. Bizim türümüz sever."

Roderick gülümsedi. Küçük, tereddütlü bir gülümsemeydi bu. "Bu hoşuma gider."

Ivar ayağa kalktı ve çocuğa elini uzattı. "Demirci dükkanımı görmek ister misin?"

Roderick başıyla onayladı. İkisi birlikte, el ele verandadan çıktılar.

Üçümüz verandada oturduk, nehri seyrettik ve buzlu çayımızı içtik.

"Peki ya Aurellia?" Ben sordum.

Curran, "Hâlâ savcının kardeşiyle evli," dedi. "Bir kadın bana bu konuda bir şey yapmanın kötü bir fikir olacağını söyledi."

"Aurellia için endişelenmezdim," dedi Doolittle, Ivar ve Roderick'i ama demirhaneyi izlerken. "İçimden bir ses hak ettiğini bulacağını söylüyor."

Sonsöz

"Atlanta Avery hastanesi son derece endişe verici bir vaka bildirdi: Aurellia Sunny adlı yerel bir kadın bir gecede kırk yaş yaşlandı. Tıp uzmanları, hızlandırılmış yaşlanmanın postayla gelen ve Bayan Sunny'nin ön verandasına bırakılan altın bir yüzük nedeniyle meydana geldiğini teorize etmektedir. Yüzük o zamandan beri derisinin içinde erimiştir ve çıkarılması imkansızdır. Yaşlanma süreci devam etmektedir ve aileye gerekli düzenlemeleri yapmaları tavsiye edilmiştir. Olayı soruşturan PAD dedektifi Tsoi halka şu tavsiyede bulundu: "İsimsiz kişilerden gelen hediyeleri kabul etmeyin. Eğer paketin kimden geldiğini bilmiyorsanız açmayın."

Atlanta Journal-Constitution

SON

Yoksa öyle mi? Hayır, bu tam olarak son değil. Hikayenin diğer tarafını Andrea'nın 2012 yazında çıkacak olan GUNMETAL MAGIC adlı kitabında okuyabilirsiniz.

Yazar Hakkında

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. "Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu değildi. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hâlâ kızgındır.)

Gordon ve Ilona şu anda iki çocukları, üç köpekleri ve bir kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Kate Daniels'ın çok satan şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi olmak üzere iki serinin ortak yazarlarıdır.

[Kate Daniels hakkında daha](#)

[fazlasını okuyun... The Edge](#)

[hakkında daha fazlasını okuyun...](#)

[Ilona Andrews ekibinden daha fazla ücretsiz kurgu için](#)

[buraya tıklayın...](#)